O JUSTIȚIE DE CAVALERI

CARTEA 16 DIN INELUL VRĂJITORULUI

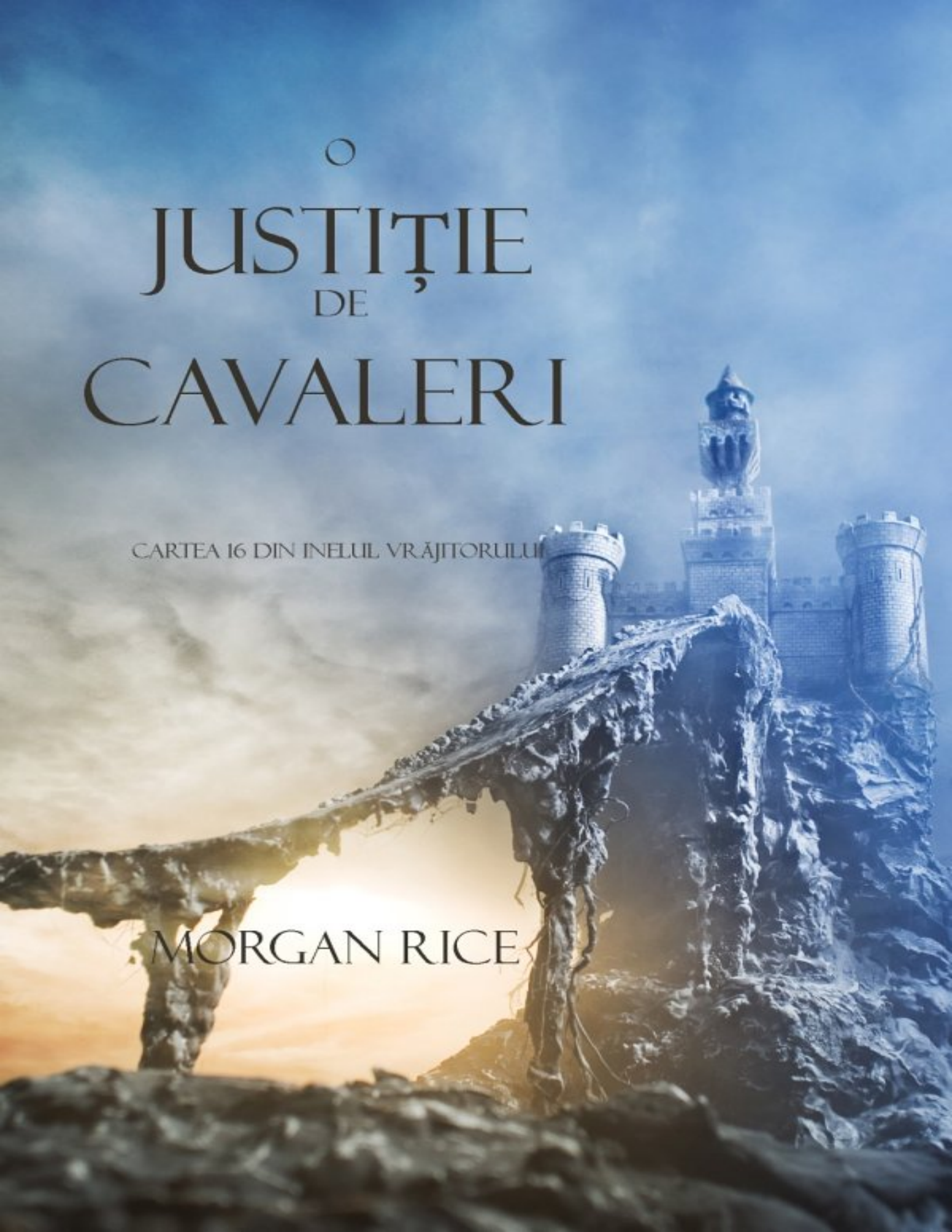

MORGAN RICE

O JUSTIȚIE DE CAVALERI

CARTEA 16 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și păstrați legătura!

Selectați Acclaim pentru Morgan Rice

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
--Cărți și recenzii de filme, Roberto Mattos

„[O] fantezie epică distractivă.”
—Kirkus Reviews

„Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.”
--Revista de carte din San Francisco

„ Plenă de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.”
--Publishers Weekly

„O fantezie plină de spirit….Numai începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri.”
--Midwest Book Review

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RĂSCHIREA DRAGONILOR (Cartea nr. 1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJĂ DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea #3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)

TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Copyright © 2014 de către Morgan Rice
Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea privind drepturile de autor din SUA din 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului.
Această carte electronică este autorizată numai pentru plăcerea dumneavoastră personală. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpărați un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați achiziționat-o sau nu a fost achiziționată numai pentru uzul dvs., atunci vă rugăm să o returnați și să cumpărați propria copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este în întregime coincidență.
Imagine jachetă Copyright Razumovskaya Marina Nikolaevna, folosită sub licență de la Shutterstock.com.

CUPRINS

CAPITOL UNUL
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISISE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOASPREZECE
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL DOUAȘI DOI
CAPITOLUL DOUAZECI ȘI TREI
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECE
CAPITOLUL TREIZECI UNUL
CAPITOLUL TREEI DOI

CAPITOLUL TREEI TREEI TREEI
CAPITOLUL TREIZECI PATRI

CAPITOL UNUL

Thorgrin stătea la prova navei elegante, strângând șina, cu părul împins înapoi de vânt, și se uita la orizont cu un sentiment din ce în ce mai adânc de presimțire. Nava lor, luată de la pirați, naviga cât de repede o puteau purta vânturile, Elden, O'Connor, Matus, Reece, Indra și Selese lucrând pânzele, Angel stând lângă el și Thor, la fel de dornic ca el. era, știau că nu pot merge mai repede. Și totuși, el și-a dorit să fie așa. După tot acest timp, în cele din urmă a simțit cu certitudine că Guwayne stătea în față, chiar dincolo de orizont, pe Insula Luminii. Și cu aceeași certitudine, a simțit că Guwayne era în pericol.

Thor nu înțelegea cum putea fi așa. La urma urmei, ultima dată când îi părăsise, Guwayne fusese în siguranță pe Insula Luminii, sub protecția lui Ragon, un vrăjitor la fel de puternic ca și fratele său. Argon era cel mai puternic vrăjitor pe care Thorgrin îl cunoscuse vreodată – chiar protejase întregul Inel – și Thor nu știa cum i-ar putea veni vreun rău lui Guwayne în timp ce era sub protecția lui Ragon.

Cu excepția cazului în care exista o putere acolo despre care Thorgrin nu auzise niciodată, o putere a unui vrăjitor întunecat care ar putea egala chiar și a lui Ragon. Oare ar fi existat un tărâm, o forță întunecată, vreun vrăjitor rău, despre care nu știa nimic?

Dar de ce l-ar viza pe fiul lui?

Thor se gândi la ziua în care fugise atât de grăbit de Insula Luminii, sub vraja visului său, atât de împins să părăsească locul în zorii zorilor. Privind înapoi, Thor și-a dat seama că fusese înșelat de o forță întunecată care încerca să-l ademenească departe de fiul său. Doar mulțumită lui Lycoples, care încă îi înconjura nava, țipând, dispărând la orizont și revenind din nou, se întorsese spre Insula, se îndrepta în sfârșit în direcția cea bună. Semnele, își dădu seama Thor, fuseseră în fața lui tot timpul. Cum le ignorase? Ce forță întunecată îl ducea în rătăcire de la început?

Thor și-a amintit prețul pe care trebuia să-l plătească: demonii eliberați din iad, blestemul lordului întunecat că fiecare ar însemna un blestem pe capul lui. Știa că mai multe blesteme, mai multe încercări îi aveau în fața și era sigur că acesta fusese unul dintre ele. Ce alte teste, se întrebă el, mai aveau în fața lui? Și-ar primi vreodată fiul înapoi?

„Nu-ți face griji”, se auzi o voce dulce.

Thor se întoarse și se uită în jos și îl văzu pe Angel trăgându-și cămașa.

„Totul va fi bine”, a adăugat ea zâmbind.

Thor i-a zâmbit și i-a pus o mână pe cap, liniștit de prezența ei ca întotdeauna. Ajunsese să-l iubească pe Angel ca pe o fiică, fiica pe care nu a avut-o niciodată. S-a liniștit în prezența ei.

„Și dacă nu este”, a adăugat ea zâmbind, „o să am grijă de ei!”

Ea a ridicat cu mândrie arcul mic pe care O'Connor l-a sculptat pentru ea și i-a arătat lui Thor cum ar putea să tragă înapoi săgeata. Thor zâmbi, amuzat, în timp ce ridică arcul la piept, aşeză tremurând o mică săgeată de lemn pe el şi începu să tragă sfoara înapoi. Ea a dat drumul arcului, iar săgeata ei mică de lemn a zburat, tremurând, peste bord și în ocean.

„Am omorât un pește!?” întrebă ea emoționată în timp ce alerga spre balustradă și se uita încolo cu veselie.

Thor stătea acolo, uitându-se în jos în apele înspumate ale mării și nu era atât de sigur. Dar el a zâmbit la fel.

— Sunt sigur că ai făcut-o, spuse el, liniştitor. „Poate chiar un rechin.”

Thor auzi un țipăt îndepărtat și, dintr-o dată, fu din nou în alertă. Întregul i s-a înghețat trupul când a apucat mânerul sabiei și a privit peste apă, studiind orizontul.

Norii groși cenușii s-au limpezit încet și, în timp ce au făcut-o, au scos la iveală un orizont care a făcut ca inima lui Thor să cadă: în depărtare, s-au înălțat penele negre de fum spre cer. Pe măsură ce mai mulți nori se limpezeau, Thor putu să vadă că se ridicau dintr-o insulă îndepărtată – nu orice insulă, ci o insulă cu stânci abrupte, ridicându-se până la cer, cu un platou larg în vârf. O insulă pe care nu o putea confunda cu alta.

Insula Luminii.

Thor a simțit o durere în piept când a văzut un cer negru de creaturi malefice, asemănătoare cu garguiile, înconjurând ceea ce mai rămăsese din

insulă, ca niște vulturi, țipetele lor umplând aerul. Era o armată de ei, iar sub ei, întreaga insulă era în flăcări. Nici un colț din el nu a rămas nevătămat.

"MAI REPEDE!" strigă Thor, țipând la vânt, știind că era inutil. A fost cel mai neputincios sentiment din viața lui.

Dar nu mai putea face nimic. A privit flăcările, fumul, monștrii plecând, a auzit licoplii țipând deasupra și a știut că era prea târziu. Nimic nu ar fi putut supraviețui. Orice rămâne pe insulă – Ragon, Guwayne, orice – cu siguranță, fără îndoială, ar fi mort.

"NU!" Thorgrin țipă, blestemând cerurile, stropii oceanului lovind-o pe față în timp ce îl dusese, prea târziu, pe insula morții.

CAPITOLUL DOI

Gwendolyn stătea singură, înapoi în Inel, în castelul mamei sale, și s-a uitat la împrejurimile ei și și-a dat seama că ceva nu era în regulă. Castelul a fost abandonat, nemobilat, toate bunurile lui au fost dezbrăcate; ferestrele ei dispăruseră, vitraliul frumos care îi împodobiseră cândva s-a pierdut, lăsând nimic altceva decât decupaje în piatră, lumina apusului intră înăuntru. Praful se învârtea în aer, iar acest loc avea impresia că nu ar fi fost locuit într-un o mie de ani.

Gwen se uită afară și văzu peisajul Inelului, un loc pe care cândva îl cunoscuse și îl iubea din toată inima, acum steril, întortocheat, grotesc. De parcă nimic bun nu ar fi lăsat în viață în lume.

„Fiica mea”, se auzi o voce.

Gwendolyn s-a întors și a fost șocată să-și găsească mama stând acolo, privind înapoi, cu fața trasă și bolnavă, aproape că mama pe care o cunoștea și și-o amintea cândva. Era mama pe care și-o amintea din patul de moarte, mama care părea că ar fi îmbătrânit prea mult de o viață.

Gwen a simțit un nod în gât și și-a dat seama, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase între ei, cât de mult îi era dor de ea. Nu știa dacă îi era dor de ea, sau doar și-și vedea familia, ceva familiar, Inelul. Ce ar da ea pentru a fi din nou acasă, pentru a fi înapoi în familiar.

— Mamă, răspunse Gwen, cu greu să creadă ce privea ea.

Gwen întinse mâna spre ea și, în timp ce făcuse, s-a trezit dintr-odată în altă parte, stând pe o insulă, la marginea unei stânci, insula carbonizată, tocmai ce fusese arsă în scrum. Mirosul greu de fum și sulf atârna în aer, îi ardea nările. S-a îndreptat spre insulă și, în timp ce valurile de cenușă se risipeau în vânt, s-a uitat afară și a văzut un căsuțe făcut din aur, carbonizat, singurul obiect din acest peisaj de jar și cenușă.

Inima lui Gwen bătea cu putere în timp ce păși înainte, atât de nervoasă să vadă dacă fiul ei era acolo, dacă era bine. O parte din ea era bucuroasă să-l țină în brațe, să-l prindă de pieptul ei și să nu-l mai lase

niciodată să plece. Dar o altă parte se temea că ar putea să nu fie acolo – sau, mai rău, că ar putea fi mort.

Gwen s-a repezit înainte și s-a aplecat și s-a uitat în căsuță, iar inima i s-a lăsat să vadă că era goală.

„GUWAYNE!” strigă ea, îndurerată.

Gwen a auzit un țipăt, sus în aer, care se potrivea cu al ei, și și-a ridicat privirea și a văzut o armată de creaturi negre, asemănătoare cu gargui, zburând departe. Inima i s-a oprit când a văzut, în ghearele ultimului, un bebeluș, atârnând, plângând. Era dus în ceruri de întuneric, înălțat de o armată de întuneric.

"NU!" țipă Gwen.

Gwen s-a trezit țipând. S-a așezat în pat, căutându-l peste tot pe Guwayne, întinzând mâna să-l salveze, să-l strângă la piept.

Dar nu era de găsit nicăieri.

Gwendolyn stătea în pat, respirând greu, încercând să-și dea seama unde era. Lumina slabă a zorilor s-a răspândit prin ferestre și i-au trebuit câteva clipe să-și dea seama unde se afla: Ridge. Castelul Regelui.

Gwen simți ceva în palmă și se uită în jos pentru a vedea pe Krohn lingându-și mâna, apoi sprijinindu-și capul în poală. Ea îl mângâie pe cap în timp ce stătea pe marginea patului, respirând greu, orientându-se încet, cu greutatea visului ei asupra ei.

Guwayne , gândi ea. Visul se simțise atât de real. Era mai mult, știa ea, decât un vis – fusese o viziune. Guwayne, oriunde s-ar fi aflat, avea probleme. Era răpit de o forță întunecată. Putea să simtă asta.

Gwendolyn se ridică, agitată. Mai mult ca oricând, a simțit o urgență să-și găsească fiul, să-și găsească soțul. Ea dorea mai mult decât orice să-l vadă și să-l țină în brațe. Dar ea știa că nu era menită să fie.

Ștergându-și lacrimile, Gwen și-a înfășurat rochia de mătase, a traversat repede camera, cu pavajul neted și rece pe picioarele goale, și a zăbovit lângă fereastra înaltă arcuită. A împins în spate geamul cu vitraliu și, în timp ce făcea, a lăsat să pătrundă lumina stinsă a zorilor, primul soare răsărind, inundând peisajul în stacojiu. A fost uluitor. Gwen se uită afară, observând Ridge, capitala imaculată și peisajul rural nesfârșit din jurul ei, dealuri ondulate și podgorii luxuriante, cea mai mare abundență pe care o văzuse vreodată într-un singur loc. Dincolo de asta, albastrul scânteietor al lacului a luminat dimineața – iar dincolo de asta, vârfurile Crestei, modelate

într-un cerc perfect, înconjurau locul, învăluite în ceață. Părea un loc căruia nu i se putea face rău.

Gwen se gândi la Thorgrin, la Guwayne, undeva dincolo de acele vârfuri. Unde au fost? I-ar mai vedea vreodată?

Gwen s-a dus la cisternă, și-a stropit cu apă pe față și s-a îmbrăcat repede. Știa că nu îi va găsi pe Thorgrin și Guwayne stând aici în această cameră și simțea mai mult ca niciodată că avea nevoie. Dacă cineva a putut-o ajuta, poate că a fost regele. Trebuie să aibă vreo cale.

Gwen și-a amintit de conversația ei cu el, în timp ce trecuseră pe vârfurile Crestei și îl priveau pe Kendrick plecând, și-a amintit secretele pe care i le dezvăluise. Moartea lui. Cresta pe moarte. Mai erau, de asemenea, mai multe secrete pe care urma să le dezvăluie – dar fuseseră întrerupte. Consilierii lui îl duseseră să plece cu afaceri urgente și, pe măsură ce plecase, promisese să dezvăluie mai multe – și să-i ceară o favoare. Care a fost favoarea? se întrebă ea. Ce ar putea dori el de la ea?

Regele îi ceruse să se întâlnească cu el în camera lui tronului când a răsărit soarele, iar Gwen se grăbi acum să se îmbrace, știind că deja întârziase. Visele ei o lăsaseră îngrozită.

În timp ce traversa camera în grabă, Gwendolyn a simțit o durere de foame, foametea din Marea Deșeuri continuă să-și facă rău și a aruncat o privire spre masa cu delicatese așezate pentru ea – pâine, fructe, brânzeturi, budinci – și a apucat repede. unii, mâncând în timp ce mergea. A apucat mai mult decât avea nevoie și, în timp ce mergea, s-a întins și i-a hrănit jumătate din ceea ce avea lui Krohn, care s-a scâncit lângă ea, smulgându-l din palmă, dornic să-l ajungă din urmă. Era atât de recunoscătoare pentru această mâncare, acest adăpost, aceste spații generoase – simțindu-se într-un fel ca și cum s-ar fi întors la Curtea Regelui, în castelul educației ei.

Gardienii au atras atenția când Gwen ieși din cameră, împingând ușa grea de stejar. Trecu cu pași mari pe lângă ei, pe coridoarele de piatră slab luminate ale castelului, cu torțe încă aprinse din noapte.

Gwen ajunse la capătul coridorului și urcă un set de scări de piatră în spirală, cu Krohn pe călcâie, până ajunse la etajele superioare, unde știa că este sala tronului regelui, devenind deja familiarizată cu acest castel. S-a grăbit pe alt hol și era pe cale să treacă printr-o deschidere arcuită din piatră când a simțit o mișcare cu coada ochiului. Ea tresări, surprinsă să vadă o persoană stând în umbră.

— Gwendolyn? spuse el, cu vocea lină, prea lustruită, ieșind din umbră cu un zâmbet îngâmfat, mic pe față.

Gwendolyn clipi, surprinsă, și îi luă un moment să-și amintească cine era el. Fusese prezentată atât de mulți oameni în ultimele zile, încât totul devenise destul de neclar.

Dar aceasta era o față pe care nu o putea uita. Era, își dădu seama, fiul Regelui, celălalt geamăn, cel cu păr, care vorbise împotriva ei.

— Ești fiul regelui, spuse ea, amintindu-și cu voce tare. „Al treilea cel mai mare."

El rânji, un rânjet viclean care nu-i plăcea, în timp ce făcea încă un pas înainte.

— De fapt, al doilea cel mai mare, a corectat el. „Suntem gemeni, dar eu am fost primul."

Gwen s-a uitat la el în timp ce făcea un pas mai aproape și observă că era îmbrăcat și bărbierit impecabil, cu părul tuns, mirosea a parfum și ulei, îmbrăcat în cele mai frumoase haine pe care le văzuse. Purta o privire îngâmfată și mirosea a aroganță și a importanță de sine.

„Prefer să nu fiu considerat geamănul", a continuat el. „Sunt propriul meu om. Mardig este numele meu. Este doar soarta mea în viață să mă nasc geamăn, unul pe care nu l-am putut controla. Lotul, s-ar putea spune, de coroane", a conchis el, filozofic.

Gwen nu-i plăcea să fie în prezența lui, încă simțită din cauza tratamentului cu o seară înainte și îl simți pe Krohn încordându-se lângă ea, părul de pe gâtul lui ridicându-se în timp ce el se freca de piciorul ei. Se simțea nerăbdătoare să știe ce voia el.

— Stai mereu în umbra acestor coridoare? ea a intrebat.

Mardig zâmbi în timp ce se apropia, puțin prea aproape pentru ea.

„La urma urmei, este castelul meu", a răspuns el, teritorial. „Se știe că rătăcesc în această privință."

„ Castelul *tău* ?" ea a intrebat. — Și nu al tatălui tău?

Expresia i s-a întunecat.

„Totul la timp", a răspuns el criptic și a mai făcut un pas înainte.

Gwendolyn s-a trezit făcând involuntar un pas înapoi, neplăcându-i senzația prezenței lui, în timp ce Krohn începu să mârâie.

Mardig se uită în jos la Krohn cu dispreț.

„Știi că animalele nu dorm în castelul nostru?" el a raspuns.

Gwen se încruntă, enervată.

„Tatăl tău nu a avut nicio reținere.”

„Tatăl meu nu aplică regulile”, a răspuns el. "Fac. Și garda Regelui este sub comanda mea.”

Se încruntă, frustrată.

„De asta m-ai oprit aici?” întrebă ea, enervată. „Pentru a impune controlul animalelor?”

Se încruntă înapoi, dându-și seama, poate, că și-a întâlnit perechea. Se uită la ea, cu ochii ațintiți asupra ei, ca și cum ar fi rezumat-o.

„Nu există nicio femeie în Ridge care să nu tânjească după mine”, a spus el. „Și totuși nu văd nicio pasiune în ochii tăi.”

Gwen rămase cu gura căscată la el, îngrozită, când în sfârșit și-a dat seama despre ce era vorba.

„ *Pasiune* ?” repetă ea, mortificată. „Și de ce aș face-o? Sunt căsătorit, iar iubirea vieții mele se va întoarce în curând alături de mine.”

Mardig râse cu voce tare.

"Chiar așa?" el a intrebat. „Din câte am auzit, este mort de mult. Sau pierdut până acum pentru tine, nu se va mai întoarce niciodată.”

Gwendolyn se încruntă, mânia ei crescând.

„Și chiar dacă nu s-ar întoarce niciodată”, a spus ea, „nu aș fi niciodată cu altul. Și cu siguranță nu tu.”

Expresia i s-a întunecat.

Ea se întoarse să plece, dar el întinse mâna și o apucă de braț. mârâi Krohn.

„Nu cer ceea ce vreau aici”, a spus el. "Să înțeleg că. Te afli într-o împărăție străină, la mila unei oști străine. Cel mai bine ar fi înțelept să-ți obligați răpitorii. La urma urmei, fără ospitalitatea noastră, vei fi aruncat în deșeuri. Și există o mulțime de circumstanțe nefericite care se pot întâmpla accidental unui oaspete, chiar și cu gazdele cele mai bine intenționate.”

Se încruntă, văzând prea multe amenințări reale în viața ei ca să se teamă de avertismentele lui mărunte.

„Rapitori?” ea a spus. „Așa ne spui? Sunt o femeie liberă, în caz că nu ai observat. Pot pleca de aici chiar acum, dacă aleg.”

El a râs, un sunet urât.

„Și unde te-ai duce? Înapoi în deșeuri?”

El a zâmbit și a clătinat din cap.

„S-ar putea să fii liber din punct de vedere tehnic să pleci”, a adăugat el. „Dar să te întreb: când lumea este un loc ostil, unde te lasă

asta?”

Krohn mârâi răutăcios, iar Gwen îl simți gata să se năpustească. Ea îi strânse indignată mâna lui Mardgi de pe braț și se întinse și puse o mână pe capul lui Krohn, ținându-l pe spate. Și apoi, în timp ce se uită în urmă la Mardig, a avut o perspectivă bruscă.

— Spune-mi ceva, Mardig, spuse ea, cu vocea tare și rece. „De ce nu ești acolo, te lupți cu frații tăi în deșert? De ce ești singurul care a rămas în urmă? Te motivează frica?”

El zâmbi, dar sub zâmbetul lui ea simțea lașitatea.

„Cavalerismul este pentru proști”, a răspuns el. „Proștii convenabili, care ne deschid calea pentru ca noi ceilalți să avem tot ce ne dorim. Balanțează termenul „cavalerism” și pot fi folosiți ca păpuși. Eu însumi nu pot fi folosit atât de ușor.”

Ea se uită la el, dezgustată.

„Soțul meu și Silver ar râde de un bărbat ca tine”, a spus ea. „Nu ai rezista două minute în ring.”

Gwen se uită de la el la intrarea pe care o bloca.

„Ai două opțiuni”, a spus ea. „Poți să te îndepărtezi din calea mea, sau Krohn poate să ia micul dejun pe care și-l dorește din toată inima. Cred că ai dimensiunea perfectă.”

Își aruncă privirea spre Krohn, iar ea îi văzu buzele tremurând. S-a făcut deoparte.

Dar ea nu a plecat încă. În schimb, ea făcu un pas, aproape de el, batjocorind, dorind să-și spună punctul de vedere.

— S-ar putea să fii la comanda micului tău castel, mârâi ea întunecată, dar nu uita că vorbești cu o regină. O regină *liberă* . Nu-ți voi răspunde niciodată, nu-ți voi răspunde niciodată nimănui atâta timp cât voi trăi. Am terminat cu asta. Și asta mă face foarte periculos – mult mai periculos decât tine.”

Prințul se uită înapoi și, spre surprinderea ei, el zâmbi.

„Îmi place de tine, regina Gwendolyn”, a răspuns el. „Mult mai mult decât credeam.”

Gwendolyn, cu inima bătând cu putere, îl privi întorcându-se și plecând, strecurându-se înapoi în întuneric, dispărând pe coridor. În timp ce pașii lui răsunau și se stingeau, ea se întrebă: ce pericole pândeau în această curte?

CAPITOLUL TREI

Kendrick năvăli peste peisajul arid deșertic, Brandt și Atme alături, jumătate de duzină de Silver lângă ei, tot ce mai rămăsese din frăția Inelului, călărind împreună ca pe vremuri. Pe măsură ce călăreau, aventurându-se din ce în ce mai adânc în Marea Deșeuri, Kendrick s-a simțit îngreunat de nostalgie și tristețe; l-a făcut să-și amintească perioada de glorie în Ring, înconjurat de Argint, de frați de arme, călare în luptă, alături de mii de oameni. Călărease cu cei mai buni cavaleri pe care îi avea de oferit regatul, fiecare un războinic mai mare decât altul, și peste tot pe unde călărease, răsunaseră trâmbițe și sătenii se repezise să-l întâmpine. El și oamenii lui fuseseră bineveniți pretutindeni și stătuseră mereu treză până târziu în noapte, povestind povești de luptă, vitejie, înfruntări cu monștri care au apărut din canion – sau mai rău, dincolo de sălbăticie.

Kendrick clipi, cu praful în ochi, ieșind din el. Era într-un alt timp acum, într-un alt loc. S-a uitat în sus și i-a văzut pe cei opt bărbați ai Argintului și se aștepta să vadă alți mii alături de ei. Dar realitatea s-a scufundat încet, când și-a dat seama că cei opt erau tot ceea ce mai rămăsese și și-a dat seama cât de mult se schimbaseră. Vor fi vreodată restaurate acele zile de glorie?

Ideea lui Kendrick despre ceea ce face un războinic s-a schimbat de-a lungul anilor și, în zilele noastre, el a simțit că ceea ce face un războinic nu era doar pricepere și onoare, ci și perseverență. Capacitatea de a merge mai departe. Viața avea un mod de a te împroșca cu atâtea obstacole, calamități, tragedii, pierderi – și, mai ales, atât de multe schimbări; pierduse mai mulți prieteni decât putea număra, iar Regele pentru care își trăise viața nici măcar nu mai trăia. Însuși patria lui dispăruse. Și totuși, a continuat, chiar și atunci când nu știa pentru ce. Îl căuta, știa. Și acea abilitate de a continua, poate cel mai mult, a făcut un războinic, care l-a făcut pe om să reziste testului timpului când atâția alții au căzut. A fost ceea ce i-a despărțit pe războinicii adevărați de cei trecători.

„ZIDUL DE NIsip ÎNAINTE!” strigă o voce.

Era o voce străină, una cu care Kendrick încă se obișnuia, și se uită spre Koldo, fiul cel mare al Regelui, cu pielea lui neagră ieșind în evidență printre grup, conducând haita de soldați de pe Crestă. În scurtul timp în care Kendrick îl cunoștea, ajunsese deja să-l respecte pe Koldo, urmărind felul în care își conducea oamenii și felul în care îl priveau. Era un cavaler alături de care Kendrick era mândru să călărească.

Koldo a arătat spre orizont, iar Kendrick sa uitat afară și a văzut ce arăta – de fapt, a auzit-o înainte de a-l vedea. Era un șuierat strident, ca o furtună de vânt, iar Kendrick și-a amintit de timpul petrecut în Deșeuri, fiind târât prin el, semiconștient. Și-a amintit de nisipurile furioase, care se agitau ca o tornadă care nu a dispărut niciodată, formând un zid solid și ridicându-se spre cer. Părease impermeabil, ca un zid adevărat, și a ajutat la întunecarea Creasta de restul Imperiului.

Pe măsură ce șuieratul creștea, Kendrick se temea să intre din nou.

„ESARFELE!” porunci o voce.

Kendrick îl văzu pe Ludvig, cel mai mare dintre gemenii regelui, întinzând o pânză lungă, albă, și înfășurându-o pe față. Unul câte unul, ceilalți soldați i-au urmat exemplul și au făcut la fel.

A venit călare lângă Kendrick, soldatul care se prezentase ca Naten, un bărbat căruia Kendrick își amintea că nu-i plăcea imediat. Era răzvrătit față de comanda atribuită lui Kendrick și lipsit de respect.

Naten îi zâmbi spre Kendrick și oamenii lui în timp ce se apropia.

„Crezi că conduci această misiune”, a spus el, „doar pentru că regele te-a desemnat. Cu toate acestea, nici măcar nu știi suficient pentru a-ți acoperi oamenii de Zidul de Nisip.

Kendrick s-a uitat înapoi la bărbat, văzând în ochii săi că purta o ură neprovocată pentru el. La început, Kendrick crezuse că poate tocmai fusese amenințat de el, un străin – dar acum putea vedea că acesta era doar un bărbat căruia îi plăcea să urască.

„Dă-i eșarfele!” îi strigă Koldo lui Naten, nerăbdător.

După ce a mai trecut ceva timp și peretele s-a apropiat și mai mult, nisipurile răvășind, Naten se întinse în cele din urmă și aruncă sacul cu eșarfe în Kendrick, lovindu-l brusc în piept în timp ce călărea.

„Distribuiți-le oamenilor voștri”, a spus el, „sau ajungeți tăiat de zid. Este alegerea ta — chiar nu-mi pasă.”

Naten a plecat, întorcându-se înapoi către oamenii săi, iar Kendrick le-a împărțit rapid eșarfele oamenilor săi, urcându-se lângă fiecare și dându-le. Kendrick și-a înfășurat apoi propria eșarfă în cap și față, așa cum au făcut ceilalți de pe Ridge, înfășurându-o din nou și din nou, până când se simți în siguranță, dar încă mai putea respira. Abia putea vedea prin ea, lumea întunecată, încețoșată în lumină.

Kendrick s-a pregătit în timp ce încărcau mai aproape și sunetele nisipurilor învolburate au devenit asurzitoare. Deja la cincizeci de metri distanță, aerul era umplut de zgomotul nisipului care sări din armură. O clipă mai târziu, a simțit-o.

Kendrick s-a aruncat în Zidul de Nisip și a fost ca și cum s-ar scufunda într-un ocean de nisip agitat. Zgomotul era atât de puternic încât abia putea auzi bătăile propriei inimi în urechile lui, în timp ce nisipul îi cuprindea fiecare centimetru al corpului, luptându-se să intre, să-l sfâșie. Nisipurile învolburate erau atât de intense, încât nici măcar nu-i putea vedea pe Brandt sau pe Atme, la doar câțiva metri lângă el.

„Continuați să conduceți!” Kendrick și-a strigat oamenii, întrebându-se dacă vreunul dintre ei l-ar fi putut auzi, liniștindu-se la fel de mult ca ei. Caii nechezau ca nebunii, încetineau, se comportau ciudat, iar Kendrick se uită în jos și văzu nisipul intrând în ochii lor. A lovit mai tare, rugându-se ca calul său să nu se oprească acolo unde era.

Kendrick a continuat să încarce și să încarce, crezând că nu se va termina niciodată – și apoi, în cele din urmă, cu recunoștință, a apărut. A pornit de cealaltă parte, oamenii săi alături de el, înapoi în Marea Deșeuri, cerul liber și golul așteptând să-l întâmpine de cealaltă parte. Zidul de Nisip s-a calmat treptat pe măsură ce mergeau mai departe, iar pe măsură ce calmul a fost restabilit, Kendrick i-a observat pe oamenii din Ridge care se uitau la el și oamenii lui cu surprindere.

„Nu credeai că vom supraviețui?” l-a întrebat Kendrick pe Naten, în timp ce acesta se întorcea.

Naten a ridicat din umeri.

„Nu mi-ar păsa nici mie”, a spus el și a plecat cu oamenii săi.

Kendrick a schimbat o privire cu Brandt și Atme, în timp ce toți se întrebau din nou despre acești bărbați din Ridge. Kendrick a simțit că ar fi un drum lung și greu pentru a le câștiga încrederea. La urma urmei, el și oamenii lui erau străini și ei fuseseră cei care creaseră această potecă și le făcuseră probleme.

"In fata!" strigă Koldo.

Kendrick ridică privirea și văzu acolo, în deșert, urma lăsată de el și de ceilalți ai Inelului. Le-a văzut toți pașii, acum întăriți în nisip, care duceau spre orizont.

Koldo s-a oprit acolo unde ei au terminat, făcând o pauză, și toți ceilalți au făcut-o, de asemenea, caii lor respirând greu. Toți s-au uitat în jos, studiindu-i.

„M-aș fi așteptat ca deșertul să le spele", a spus Kendrick, surprins.

Naten îi râse înapoi.

„Acest deșert nu spală nimic. Nu plouă niciodată – și își amintește totul. Aceste amprente ale tale le-ar fi condus direct la noi – și ar fi dus la căderea Ridge-ului.

— Încetează să-l călărești, îi spuse Koldo lui Naten întunecat, cu vocea aspră de autoritate.

Toți s-au întors să-l vadă în apropiere, iar Kendrick a simțit un val de recunoștință față de el.

„De ce ar trebui?" răspunse Naten. „Acești oameni au creat această problemă. Aș putea să mă întorc, sănătos și sigur, în Ridge chiar acum."

„Continuă așa", a spus Koldo, „și te voi trimite acasă chiar acum. Vei fi dat afară misiunii noastre și îi vei explica Regelui de ce l-ai tratat cu lipsă de respect pe comandantul numit.

Naten, smerit în cele din urmă, se uită în jos și se îndreptă spre cealaltă parte a grupului.

Koldo se uită spre Kendrick, dând din cap spre el cu respect, de la un comandant la altul.

„Îmi cer scuze pentru insubordonarea oamenilor mei", a spus el. „După cum sunt sigur că știți, un comandant nu poate vorbi întotdeauna în numele tuturor oamenilor săi."

Kendrick dădu din cap cu respect, admirându-l pe Koldo mai mult ca niciodată.

„Așadar, acesta este urma poporului tău?" întrebă Koldo, privind în jos.

Kendrick dădu din cap.

"Asa se pare."

Koldo oftă, întorcându-se și urmându-l.

„O vom urmări până se termină", a spus el. „Odată ce ajungem la capăt, îl vom da înapoi și îl vom șterge."

Kendrick era nedumerit.

„Dar nu vom lăsa o urmă a noastră la întoarcere?”

Koldo făcu un gest, iar Kendrick îi urmă privirea pentru a vedea, lipite pe spatele cailor bărbaților săi, mai multe dispozitive care arătau ca niște greble.

— Măturători, explică Ludvig, venind lângă Koldo. „Ne vor șterge urmele pe măsură ce călărim.”

Koldo a zâmbit.

„Acesta este ceea ce a ținut Ridge invizibil de inamicii noștri timp de secole.”

Kendrick a admirat dispozitivele ingenioase și s-a auzit un strigăt când toți bărbații își dădeau caii cu piciorul, s-au întors și au urmat poteca, galopând prin deșert, înapoi în Deșeuri, spre un orizont de gol. În ciuda lui, Kendrick aruncă o privire înapoi în timp ce mergeau, aruncă o ultimă privire la Zidul de Nisip și, dintr-un motiv oarecare, fu cuprins de sentimentul că nu se vor mai întoarce niciodată, niciodată.

CAPITOLUL PATRU

Erec stătea la prova navei, Alistair și Strom alături de el și privi cu îngrijorare râul care se îngusta. Urmând aproape în urmă era mica sa flotă, tot ce mai rămăsese din ceea ce plecase din Insulele de Sud, cu toții șerpuindu-și drum pe acest râu nesfârșit, din ce în ce mai adânc în inima Imperiului. În unele puncte, acest râu fusese la fel de lat ca un ocean, malurile lui nu mai erau la vedere și apele sale limpezi; dar acum Erec a văzut, la orizont, că s-a îngustat, închizându-se într-un punct de sufocare de poate doar douăzeci de metri lățime, iar apele sale devenind tulburi.

Soldatul profesionist din Erec era în alertă maximă. Nu-i plăceau spațiile închise atunci când conduc oamenii, iar râul care se îngustă, știa el, avea să-și lase flota mai susceptibilă la ambuscadă. Erec aruncă o privire înapoi peste umăr și nu văzu niciun semn de flota masivă a Imperiului de care scăpaseră pe mare; dar asta nu însemna că nu erau acolo, undeva. Știa că nu vor renunța niciodată la urmărire până nu l-ar fi găsit.

Mâinile pe șolduri, Erec s-a întors pe spate și și-a mijit ochii, studiind pământurile pustiite ale Imperiului de fiecare parte, întinzându-se la nesfârșit, un pământ de nisip uscat și stâncă tare, lipsit de copaci, lipsit de orice semn al vreunei civilizații. Erec a cercetat malurile râului și a fost recunoscător, cel puțin, că nu a observat niciun forturi sau batalioane ale Imperiului poziționate de-a lungul râului. Voia să-și navigheze flota în sus, spre Volusia cât mai repede posibil, să-l găsească pe Gwendolyn și pe ceilalți și să-i elibereze – și să plece de aici. Îi va naviga înapoi peste mare spre siguranța Insulelor de Sud, unde i-ar putea proteja. Nu a vrut să distragă atenția pe parcurs.

Totuși, pe de altă parte, tăcerea de rău augur, peisajul pustiu, l-au lăsat și el să-și facă griji: se ascundea Imperiul acolo, așteptând în ambuscadă?

Era un pericol și mai mare acolo, Erec știa, decât un atac în așteptare al inamicului, și acesta era să moară de foame. Era o preocupare mult mai

presantă. Traversau ceea ce era în esență un pustiu pustiu și toate proviziile lor de dedesubt aproape că se epuiseră. În timp ce Erec stătea acolo, simțea mormăitul din burtă, după ce și-a raționalizat pe sine și pe ceilalți o masă pe zi, timp de prea multe zile. El știa că, dacă o recompensă nu va apărea curând pe peisaj, aveau o problemă mult mai mare pe mâini. S-ar termina vreodată acest râu? el s-a intrebat. Dacă nu au găsit-o niciodată pe Volusia?

Și mai rău: dacă Gwendolyn și ceilalți nu mai erau acolo? Sau deja mort?

"Încă unul!" strigă Strom.

Erec se întoarse și-l văzu pe unul dintre oamenii săi smulgând un fir de pescuit, un pește galben strălucitor la capăt, trântindu-se pe toată puntea. Marinarul a călcat pe el, iar Erec s-a înghesuit cu ceilalți și a privit în jos. Clătină din cap dezamăgit: două capete. Era încă unul dintre peștii otrăvitori care părea să trăiască din abundență în acest râu.

„Acest râu este al naibii”, a spus bărbatul său, aruncând undița.

Erec s-a întors la șină și a studiat apele cu dezamăgire. Simți o prezență și se întoarse să-l vadă pe Strom venind lângă el.

— Și dacă acest râu nu ne duce la Volusia? întrebă Strom.

Erec a văzut îngrijorarea pe chipul fratelui său și a împărtășit-o.

„Ne va duce undeva”, a răspuns Erec. „Și ne aduce spre nord. Dacă nu la Volusia, atunci vom traversa pământul pe jos și vom lupta în drumul nostru.”

„Atunci ar trebui să ne abandonăm navele? Cum vom fugi vreodată de acest loc? Să te întorci în Insulele de Sud?”

Erec clătină încet din cap și oftă.

„S-ar putea să nu”, a răspuns el sincer. „Nici o căutare a onoarei nu este sigură. Și asta ne-a oprit vreodată pe tine sau pe mine?”

Strom se întoarse spre el și zâmbi.

„Pentru asta trăim”, a răspuns el.

Erec îi zâmbi înapoi și se întoarse să-l vadă pe Alistair urcând pe partea cealaltă, ținând șina și privind spre râu, care se îngusta în timp ce navigau. Ochii ei erau străluciți și aveau o privire îndepărtată, iar Erec simțea că era pierdută într-o altă lume. El observase că se schimbase și altceva la ea – nu știa sigur ce, de parcă ar fi existat un secret pe care ea îl reținea. Era de nerăbdare s-o întrebe, dar nu voia să se strecoare.

Se auzi un cor de claxoane, iar Erec, speriat, se întoarse și privi înapoi. Inima i-a căzut când a văzut ce se profila.

„ÎNCHIDERE RAPID!” strigă un marinar de sus pe catarg, arătând frenetic. „FLOTA IMPERIULUI!”

Erec a alergat peste punte, înapoi la pupa, însoțit de Strom, trecând pe lângă toți oamenii săi, toți în mod luptă, apucându-și săbiile, pregătindu-și arcurile, pregătindu-se mental.

Erec ajunse la pupa și apucă șina și se uită afară și văzu că era adevărat: acolo, la o cotitură a râului, la doar câteva sute de metri distanță, era un șir de corăbii ale Imperiului, care își navigau cu pânzele negre și aurii.

— Probabil că ne-au găsit urmele, spuse Strom lângă el.

Erec clătină din cap.

„Ne-au urmărit tot timpul”, a spus el, realizând. „Abia așteptau să se arate.”

"Asteptand pentru ce?" întrebă Strom.

Erec se întoarse și privi înapoi peste umăr, în sus.

— Asta, spuse el.

Strom se întoarse și studie râul care se îngusta.

„Au așteptat până la punctul cel mai îngust al râului”, a spus Erec. „Am așteptat până când a trebuit să navigam într-o singură filă și am fost prea adânc pentru a ne întoarce. Ne-au adus exact acolo unde ne vor ei.”

Erec s-a uitat înapoi la flotă și, în timp ce stătea acolo, a simțit un incredibil sentiment de concentrare, așa cum o făcea adesea când își conducea oamenii și se afla în vremuri de criză. A simțit că i-a intervenit un alt simț și, așa cum se întâmpla adesea în vremuri ca acestea, i-a venit o idee.

Erec se întoarse către fratele său.

„Omule nava aceea de lângă noi”, a poruncit el. „Luați partea din spate a flotei noastre. Scoateți-i pe fiecare bărbat de pe ea - puneți-i la bordul navei de lângă ea. Ma auzi? Goliți acea navă. Când nava este goală, vei fi ultimul care o părăsește.”

Strom privi înapoi, confuz.

„Când nava este goală?” a repetat el. „Nu înțeleg.”

„Plănuiesc să-l distrug.”

„Să-l distrugă?” întrebă Strom, uluit.

Erec dădu din cap.

„În punctul cel mai îngust, unde malurile râului se întâlnesc, vei întoarce acea navă în lateral și o vei abandona. Va crea o pană – barajul de

care avem nevoie. Nimeni nu ne va putea urma. Acum du-te!” strigă Erec.

Strom a intrat în acțiune, urmând ordinele fratelui său, la meritul său, fie că era de acord cu ei sau nu. Erec și-a navigat pe nava alături de celelalte, iar Strom a sărit de pe o șină pe alta. Când a aterizat pe cealaltă navă, a început să latre ordine, iar bărbații au intrat în acțiune, toți sărind, unul câte unul, de pe nava lor și pe a lui Erec.

Erec era îngrijorat în timp ce vedea navele lor începând să se depărteze.

„Omule frânghiile!” Erec a strigat oamenii săi. „Folosește cârligele – ține navele împreună!”

Oamenii lui i-au urmat porunca, alergând pe partea laterală a navei, ridicând cârligele și aruncându-le prin aer, agățându-le de nava de lângă ei și smulgând cu toată puterea, astfel încât corăbiile să nu se mai depărteze. A accelerat procesul și zeci de bărbați au sărit de pe o șină pe alta, toți luând armele în grabă în timp ce abandonau nava.

Strom supraveghea, strigând ordine, asigurându-se că fiecare bărbat părăsește nava, îngrădindu-i pe toți până când nu mai rămâneau la bord.

Strom i-a atras privirea pe Erec, în timp ce Erec îl privea cu aprobare.

— Și cum rămâne cu proviziile navei? strigă Strom deasupra zgomotului. — Și surplusul de arme?

Erec clătină din cap.

— Lasă-o, strigă el înapoi. „Doar luați spatele și distrugeți nava.”

Erec se întoarse și alergă la prova, conducându-și flota în timp ce toți îl urmau și navigau în gâtul de sticlă.

„FIȘIER SINGUR!”

Toate navele lui au căzut în spatele lui când râul se îngustă până la punctul cel mai îngust. Erec a navigat cu flota sa și, în timp ce o făcea, a privit înapoi și a văzut flota Imperiului apropiindu-se rapid, acum la aproape o sută de metri distanță. El a urmărit sute de trupe ale Imperiului dând arcurile și pregătindu-și săgețile, dându-le foc. Știa că erau aproape în rază de acțiune; era puțin timp de pierdut.

"ACUM!" strigă Erec către Strom, exact când nava lui Strom, ultima din flotă, intra în cel mai îngust punct.

Strom, privind și așteptând, și-a ridicat sabia și a tăiat jumătate din frânghiile care îi atașau nava de cea a lui Erec, sărind în același timp nava

de lângă Erec. Le-a tăiat exact când nava abandonată a navigat în gâtul de sticlă, iar aceasta s-a zdruncinat imediat, fără cârmă.

„Întoarce-l în lateral!” le-a poruncit Erec oamenilor săi.

Oamenii lui au întins cu toții mâna și au apucat frânghiile care mai rămăseseră pe o parte a navei și au smucit cât au putut de tare, până când nava, gemând în semn de protest, și-a întors încet drumul în lateral împotriva curentului. În cele din urmă, curentul purtându-l, s-a înfipt ferm în stânci, înghesuită între cele două maluri, lemnul îi gemu și începea să crape.

„TRAGE MAI MAI FORTE!” strigă Erec.

Au tras și au tras și Erec s-a grăbit spre ei și li s-a alăturat, toți gemuind în timp ce smuciau cu toată puterea. Încet, au reușit să întoarcă nava, ținând-o strâns pe măsură ce se înfipse din ce în ce mai adânc în stânci.

În timp ce nava se opri din mișcare, fermă adăpostită, în cele din urmă Erec a fost mulțumit.

„TĂIAȚI frânghiile!” strigă el, știind că era acum sau niciodată, simțind că propria sa navă începe să se clatine.

Oamenii lui Erec au tăiat frânghiile rămase, descurcându-i nava — și nici o clipă prea devreme.

Nava abandonată a început să se prăbușească, epava ei blocând ferm râul – și o clipă mai târziu, cerul s-a înnegrit în timp ce o mulțime de săgeți în flăcări ale Imperiului coborau spre flota lui Erec.

Erec își scosese oamenii din calea pericolului exact la timp: săgețile au aterizat toate pe nava abandonată, căzând la douăzeci de metri mai puțin de flota lui Erec, și au servit doar pentru a incendia nava, creând încă un obstacol între ei și Imperiu. Acum, râul ar fi impracticabil.

„Naviga complet înainte!” strigă Erec.

Flota lui a navigat cu tot ce aveau, prinzând vântul, îndepărtându-se de blocada lor și navigând din ce în ce mai departe spre nord, în afara drumului săgeților Imperiului. A venit o altă salvă de săgeți, iar acestea au aterizat în apă, stropind și șuierând peste tot în jurul navei în timp ce loveau apa.

În timp ce continuau navigarea, Erec stătea la prova și privea, iar el privea cu satisfacție în timp ce privea flota Imperiului oprindu-se în fața navei în flăcări. Una dintre navele Imperiului a încercat fără teamă să-l lovească — dar tot ce a primit pentru eforturile sale a fost să ia foc; sute de

soldați ai Imperiului au strigat, au fost cuprinse de flăcări și au sărit peste bord – iar nava lor în flăcări a creat o mare și mai adâncă de epave. Privind-o, Erec s-a gândit că Imperiul nu va putea trece peste câteva zile.

Erec simți că o mână puternică îl strânge de umăr și se uită în sus și îl văzu pe Strom stând lângă el, zâmbind.

„Una dintre strategiile tale cele mai inspirate”, a spus el.

Erec îi zâmbi înapoi.

„Bravo”, a răspuns el.

Erec s-a întors și s-a uitat înapoi în sus, apele șerpuind în toate direcțiile, și încă nu s-a mângâiat. Câștigaseră această bătălie – dar cine știa ce obstacole aveau în față?

CAPITOLUL CINCI

Volusia, îmbrăcată în hainele ei de aur, stătea sus pe estradă, privind în jos la o sută de trepte de aur pe care le ridicase ca o odă pentru ea însăși, și-a întins brațele și s-a delectat cu clipa. Din câte putea vedea, străzile capitalei erau mărginite de oameni, cetățeni ai Imperiului, soldații ei, toți noii ei închinători, toți înclinându-se în fața ei, atingându-și capul de pământ în lumina zorilor. Toți au scandat ca unul, un sunet blând, persistent, participând la slujba de dimineață pe care ea o crease, așa cum le-au poruncit slujitorii și comandanții ei să o facă: s-o închine sau să înfrunte moartea. Ea știa că acum o venerau pentru că trebuia – dar destul de curând, aveau să o facă pentru că asta era tot ce știau.

„Volusia, Volusia, Volusia", au scandat ei. „Zeiță a soarelui și zeiță a stelelor. Mama oceanelor și vestitoarea soarelui."

Volusia a privit afară și și-a admirat noul oraș. Peste tot erau ridicate statuile de aur ale ei, așa cum îi instruise pe oamenii ei să construiască. Fiecare colț al capitalei avea o statuie a ei, aur strălucitor; oriunde se privea, nu era de ales decât s-o vezi, s-o închine.

În cele din urmă, a fost mulțumită. În cele din urmă, ea a fost Zeița pe care știa că era menită să fie.

Cântarea umplea aerul, la fel ca tămâia, ardea la fiecare altar al ei. Bărbați, femei și copii au umplut străzile, umăr la umăr, toți înclinându-se și ea a simțit că merită. Fusese un marș lung și greu să ajungă aici, dar ea mărșăluise până la capitală, reușise să o ia, să distrugă armatele Imperiului care i se opuniseră. Acum, în sfârșit, capitala era a ei.

Imperiul era al ei.

Desigur, consilierii ei au crezut altfel, dar lui Volusiei nu i-a păsat prea mult ce credeau ei. Era, știa ea, invincibilă, undeva între cer și pământ și nicio putere a acestei lumi nu putea s-o distrugă. Nu numai că s-a înghesuit de frică, ci mai degrabă, știa că acesta era doar începutul. Ea voia mai multă putere, totuși. Ea plănuia să viziteze fiecare corn și vârf al

Imperiului și să-i zdrobească pe toți cei care i s-au opus, care nu ar accepta puterea ei unilaterală. Ea avea să strângă o armată din ce în ce mai mare, până când fiecare colț al Imperiului i se va subjuga.

Gata să înceapă ziua, Volusia a coborât încet pe estradă, făcând un pas de aur după altul. Ea și-a întins mâinile și, în timp ce toți s-au repezit înainte, palmele ei le-au atins palmele, o mulțime de închinători care o îmbrățișează ca pe a lor, o zeiță vie printre ei. Unii închinători, plângând, au căzut cu fața în picioare în timp ce ea mergea, iar zeci de alții au format o punte umană în partea de jos, dornici ca ea să treacă peste ei. A făcut-o, călcând pe carnea moale a spatelui lor.

În cele din urmă, ea a avut turma ei. Și acum era timpul să plecăm la război.

*

Volusia stătea sus, pe meterezele din jurul capitalei Imperiului, uitându-se spre cerul deșertului cu un sentiment sporit al destinului. Nu văzu decât cadavre fără cap, toți bărbații pe care îi ucise – și un cer de vulturi, țipând, trântindu-se, smulgându-le carnea. În afara acestor pereți era o adiere ușoară și deja simțea mirosul de carne putrezită, grea în vânt. Ea a zâmbit larg la măcel. Acești bărbați îndrăzniseră să se opună ei – și plătiseră prețul.

„Nu ar trebui să îngropăm morții, zeiță?” se auzi o voce.

Volusia s-a uitat spre comandantul forțelor ei armate, Rory, un om, înalt, cu pieptul lat, cu o bărbie cizelată și un aspect uimitor. Ea îl alesese, îl ridicase deasupra celorlalți generali, pentru că era plăcut ochilor – și cu atât mai mult, pentru că era un comandant strălucit și avea să câștige cu orice preț – la fel ca ea.

„Nu”, a răspuns ea, fără să se uite la el. „Vreau ca ei să putrezească sub soare, iar animalele să se înfioreze de carnea lor. Vreau să știe cu toții ce se întâmplă cu cei care se opun Zeiței Volusia.”

S-a uitat la priveliște, dându-se înapoi.

„Cum vrei, zeiță”, a răspuns el.

Volusia a cercetat orizontul și, în timp ce o făcea, vrăjitorul ei, Koolian, purtând o glugă și o mantie neagră, cu ochi verzi strălucitori și o față plină de negi, creatura care ajutase să ghideze asasinarea propriei ei mame – și unul dintre puținii membri. din cercul ei interior în care încă mai avea încredere – s-a urcat lângă ea, scanând-o și ea.

„Știi că sunt acolo”, a amintit el. „Că vin pentru tine. Le simt că vin și acum.”

Ea îl ignoră, privind drept înainte.

— La fel și eu, spuse ea în cele din urmă.

— Cavalerii celor șapte sunt foarte puternici, zeiță, spuse Koolian. „Ei călătoresc cu o armată de vrăjitori – o armată nici măcar tu nu poți lupta.”

— Și nu-i uita pe oamenii lui Romulus, a adăugat Rory. „Rapoartele îl au aproape de țărmurile noastre chiar și acum, întors din Inel cu milionul de oameni.”

Volusia se uită cu privirea și o tăcere lungă atârna în aer, întreruptă de nimic altceva decât de urletul vântului.

În cele din urmă, Rory a spus:

„Știi că nu putem ține acest loc. A rămâne aici va însemna moartea pentru noi toți. Ce porunci, Zeiță? Să fugim din capitală? Predare?"

Volusia se întoarse în cele din urmă către el și zâmbi.

„Vom sărbători”, a spus ea.

"Sărbători?" întrebă el șocat.

„Da, vom sărbători”, a spus ea. „Până la sfârșit. Întărește porțile orașului și deschide marea arenă. Declar o sută de zile de sărbători și jocuri. S-ar putea să murim”, a concluzionat ea zâmbind, „dar vom face acest lucru cu un zâmbet”.

CAPITOLUL ŞASE

Godfrey a alergat pe străzile din Volusia, alături de Ario, Merek, Akorth și Fulton, grăbindu-se să facă poarta orașului înainte de a fi prea târziu. Era încă bucuros de succesul său la sabotarea arenei, reușind să otrăvească acel elefant, să-l găsească pe Dray și să-l elibereze pe stadion exact când Darius avea cea mai mare nevoie de el. Datorită ajutorului său și a femeii finiane, Silis, Darius câștigase; îi salvase viața prietenului său, ceea ce i-a ușurat măcar puțin vina pentru că l-a pregătit pentru ambuscadă pe străzile din Volusia. Bineînțeles, rolul lui Godfrey era în umbră, unde era cel mai bine, iar Darius nu ar fi putut ieși învingător fără propria lui vitejie și lupta magistrală. Totuși, Godfrey jucase un rol mic.

Dar acum, totul mergea prost; Godfrey se așteptase, după meci, să-l poată întâlni pe Darius la poarta stadionului în timp ce era condus afară și să-l elibereze. Nu se așteptase ca Darius să fie însoțit de poarta din spate și să treacă prin oraș. După ce a câștigat, întreaga mulțime a Imperiului îi cântase numele, iar comandanții Imperiului au devenit amenințați de popularitatea lui neașteptată. Creaseră un erou și hotărâseră să-l scoată din oraș și spre arena capitalei cât mai curând posibil, înainte de a avea o revoluție pe mâini.

Acum Godfrey a fugit cu ceilalți, disperat să-l ajungă din urmă, să ajungă la Darius înainte de a părăsi porțile orașului și era prea târziu. Drumul spre capitală era lung, pustiu, ducea prin Deșeuri și era puternic păzit; odată ce ar fi părăsit orașul, nu aveau cum să-l ajute. Trebuia să-l salveze, altfel toate eforturile lui ar fi fost în zadar.

Godfrey s-a repezit pe străzi, respirând greu, iar Merek și Ario i-au ajutat pe Akorth și Fulton să treacă, gâfâind după aer, cu pântecele lor mari în frunte.

„Nu te opri!” Merek îl încuraja pe Fulton în timp ce-și târa brațul. Ario doar i-a dat un cot pe Akorth în spate, făcându-l să geme, împingându-l în timp ce încetini.

Godfrey simți sudoarea curgându-i pe gât în timp ce alerga și se blestemă, încă o dată, pentru că a băut atâtea litri de bere. Dar s-a gândit la Darius și și-a forțat picioarele dureroase să se miște în continuare, cotind pe o stradă după alta, până când, în cele din urmă, au ieșit cu toții dintr-o arcada lungă, de piatră, în piața orașului. În timp ce făceau ei, acolo, în depărtare, poate la o sută de metri depărtare, se întindea poarta orașului, impunătoare, înălțând cincizeci de picioare înălțime. În timp ce Godfrey se uită afară, inima i s-a lăsat să vadă gratiile deschise larg.

"NU!" strigă el, involuntar.

Godfrey a intrat în panică când privea trăsura lui Darius, trasă de cai, păzită de soldați ai Imperiului, închisă în bare de fier – ca o cușcă pe roți – trecând prin porțile deschise.

Godfrey a alergat mai repede, mai repede decât știa că poate merge, împiedicându-se de el însuși.

— Nu vom reuși, spuse Merek, cu vocea rațiunii, punându-și o mână pe braț.

Dar Godfrey l-a scuturat și a fugit. Știa că era o cauză fără speranță – trăsura era prea departe, prea păzită, prea fortificată – și totuși a fugit oricum, până când nu a mai putut să alerge.

Stătea acolo, în mijlocul curții, cu mâna fermă a lui Merek ținându-l pe spate, iar el se aplecă și ridică, cu mâinile pe genunchi.

„Nu-l putem lăsa să plece!” strigă Godfrey.

Ario clătină din cap, venind lângă el.

„Deja a plecat”, a spus el. "Salveaza-te. Trebuie să luptăm în altă zi.”

„Îl vom aduce înapoi într-un alt mod”, a adăugat Merek.

"Cum!?" a implorat Godfrey disperat.

Niciunul dintre ei nu a primit un răspuns, în timp ce toți stăteau acolo și priveau ușile de fier trântindu-se în spatele lui Darius, ca niște porți care se închideau asupra sufletului lui Darius.

Putea vedea trăsura lui Darius prin porți, deja departe, călare în deșert, punând distanță între ei și Volusia. Norul de praf din urma lor se ridica din ce în ce mai sus, ascunzându-i în curând de la vedere, iar Darius simți că i se frânge inima când simțea că a dezamăgit ultima persoană pe care o cunoștea și singura lui speranță de mântuire.

Tăcerea a fost spulberată de lătratul maniac al unui câine sălbatic, iar Godfrey s-a uitat în jos și l-a văzut pe Dray ieșind de pe o alee a

orașului, lătrând și mârâind ca un nebun, năvălind prin curte după stăpânul său. Și el era disperat să-l salveze pe Darius și, când a ajuns la marile porți de fier, a sărit în sus și s-a aruncat peste ele, smulgându-le, în zadar, cu dinții.

Godfrey a privit cu groază soldații Imperiului care stăteau de pază îl zăriră pe Dray și își făceau semne unul altuia. Unul și-a scos sabia și s-a apropiat de câine, pregătindu-se clar să-l măceleze.

Godfrey nu știa ce l-a învins, dar ceva din interiorul lui s-a rupt. Era prea mult pentru el, prea multă nedreptate pentru el să suporte. Dacă nu l-a putut salva pe Darius, cel puțin trebuie să-și salveze câinele iubit.

Godfrey se auzi strigând, simți că alergă, de parcă ar fi fost în afara lui. Cu un sentiment suprarealist, a simțit că își scoate sabia scurtă și se repezi înainte spre paznicul nebănuit, iar în timp ce gardianul se întoarse, se privi cufundând-o în inima gardianului.

Uriașul soldat al Imperiului se uită în jos la Godfrey cu neîncredere, cu ochii larg deschiși, în timp ce stătea acolo, încremenit. Apoi a căzut la pământ, mort.

Godfrey a auzit un strigăt și i-a văzut pe ceilalți doi paznici ai Imperiului năvălindu-se asupra lui. Și-au ridicat armele amenințătoare, iar el știa că nu se potrivește cu ei. Ar muri aici, la această poartă, dar măcar ar muri cu un efort nobil.

Un mârâit a zguduit aerul și Godfrey îl văzu, cu coada ochiului, pe Dray întorcându-se și sărind în față și sări pe paznicul care planează asupra lui Godfrey. Și-a înfipt colții în gât și l-a prins de pământ, sfâșiind la el până când bărbatul a încetat să se miște.

În același timp, Merek și Ario s-au repezit înainte și fiecare și-a folosit săbiile scurte pentru a-l înjunghia pe celălalt gardian în spatele lui Godfrey, ucigându-l împreună înainte ca acesta să-l poată termina pe Godfrey.

Toți stăteau acolo, în tăcere, Godfrey privind tot măcelul, șocat de ceea ce tocmai făcuse, șocat că avea acel fel de curaj, în timp ce Dray se repezi și i-a lins dosul mâinii.

— Nu credeam că ai asta în tine, spuse Merek, admirativ.

Godfrey stătea acolo, uluit.

„Nici măcar nu sunt sigur ce tocmai am făcut”, a spus el, adică toate evenimentele sunt neclare. Nu intenționase să acționeze, doar că a făcut-o. Asta l-a făcut încă curajos? el s-a intrebat.

Akorth și Fulton căutau în toate direcțiile, îngroziți, după vreun semn de soldați din Imperiu.

„Trebuie să plecăm de aici!” strigă Akorth. "Acum!"

Godfrey a simțit mâinile pe el și a simțit că a fost îndepărtat. S-a întors și a alergat cu ceilalți, Dray alături de ei, toți părăsind poarta, alergând înapoi la Volusia și Dumnezeu știa ce le-a rezervat destinele.

CAPITOLUL ŞAPTE

Darius s-a așezat pe spate lângă barele de fier, cu încheieturile mâinilor legate de glezne, un lanț lung și greu între ele, corpul său acoperit de răni și vânătăi și avea impresia că cântărește un milion de lire sterline. În timp ce mergea, trăsura sărind pe drumul accidentat, a privit afară și a privit cerul pustiu dintre gratii, simțindu-se părăsit. Trăsura lui trecea printr-un peisaj nesfârșit, sterp, nimic altceva decât dezolare, cât vedea cu ochii. Părea că lumea s-a sfârşit.

Trăsura lui era umbrită, dar dâre de soare curgeau prin gratii și simțea căldura apăsătoare a deșertului ridicându-se în valuri, făcându-l să transpire chiar și la umbră, sporindu-i disconfortul.

Dar lui Darius nu-i păsa. Îi ardea întregul corp și îl durea de la cap până la degetele de la picioare, acoperit de bulgări, membrele greu de mișcat, uzate din zilele nesfârșite de luptă în arenă. Neputând să doarmă, a închis ochii și a încercat să dispară amintirile, dar de fiecare dată când a făcut-o, și-a văzut toți prietenii murind alături de el, Desmond, Raj, Luzi și Kaz, fiecare în moduri teribile. Toți au murit ca să poată supraviețui.

El era învingătorul, reușise imposibilul – și totuși asta însemna puțin pentru el acum. Știa că moartea va veni; La urma urmei, recompensa lui era să fie trimisă în capitala Imperiului, pentru a deveni un spectacol într-o arenă mai mare, cu dușmani și mai răi. Răsplata pentru toate, pentru toate actele sale de vitejie, a fost moartea.

Darius ar prefera să moară chiar acum decât să treacă prin toate din nou. Dar nici măcar nu putea controla asta; era încătușat aici, neajutorat. Cât de mult ar mai trebui să continue această tortură? Ar trebui să fie martor la moartea fiecărui lucru pe care l-a iubit în lume înainte de a putea muri el însuși?

Darius a închis din nou ochii, încercând cu disperare să șteargă amintirile și, în timp ce făcea, i-a venit o amintire din copilărie. Se juca înaintea colibei bunicului său, în pământ, mânuind un toiag. A lovit un

copac din nou și din nou, până când în cele din urmă bunicul i-a smuls de la el.

„Nu te juca cu bețe”, i-a certat bunicul. „Doriți să atrageți atenția Imperiului? Îți dorești ca ei să te considere un războinic?”

Bunicul său i-a rupt bățul peste genunchi, iar Darius se înrădăcinase de indignare. Era mai mult decât un băț: acesta era toiagul lui atotputernic, singura armă pe care o avea. Acel personal însemnase totul pentru el.

Da, vreau să mă cunoască ca războinic. „Vreau să fiu cunoscut ca nimic altceva în viață” , se gândise Darius.

Dar când bunicul său a întors spatele și a plecat cu furtună, fusese prea speriat să o spună cu voce tare.

Darius ridicase bățul rupt și ținea bucățile în mâini, lacrimile curgându-i pe obraz. Într-o zi, a jurat el, se va răzbuna pe toți – viața lui, satul lui, situația lor, Imperiul, orice și tot ce nu putea controla.

Le-ar zdrobi pe toate. Și ar fi cunoscut ca nimic altceva decât un războinic.

*

Darius nu știa cât timp trecuse când s-a trezit, dar observă imediat că soarele strălucitor al dimineții din deșert se mutase spre soarele slab portocaliu al după-amiezii, îndreptându-se spre apus. Aerul era și el mult mai rece și rănile i se înțepeniseră, făcându-i mai greu să se miște, chiar să se miște în trăsura incomodă. Caii se zguduiau la nesfârşit pe stânca tare a deşertului, senzaţia nesfârşită a metalului lovindu-i capul făcându-l să se simtă de parcă i-ar fi spart craniul. Și-a frecat ochii, trăgând murdăria acoperită de pe gene și s-a întrebat cât de departe era această capitală. Avea impresia că ar fi călătorit deja până la marginile pământului.

Clipi de câteva ori și privi afară, așteptându-se, ca întotdeauna, să vadă un orizont gol, un deșert de deșeuri. Totuși, de data aceasta, când se uita afară, a tresărit să vadă altceva. Se ridică mai drept pentru prima dată.

Trăsura a început să încetinească, tunetul cailor s-a liniștit puțin, drumurile au devenit mai lin și, în timp ce studia noul peisaj, Darius a văzut o priveliște pe care nu o va uita niciodată: acolo, răsărind din deșert ca o civilizație pierdută, era un zid masiv al orașului, părând să se ridice până la ceruri și care se întinde cât de departe vedea cu ochii. Era marcată de uși aurii uriașe, strălucitoare, cu zidurile și parapetele căptușite cu soldați ai Imperiului, iar Darius și-a dat seama imediat că ei au făcut-o: capitala.

Sunetul drumului se schimba, un sunet scobit, de lemn, iar Darius privi în jos și văzu trăsura condusă peste un pod mobil arcuit. Au trecut pe lângă alte sute de soldați care cătușeau podul, toți au atras atenția în timp ce mergeau.

Un geamăt mare umplu cerul, iar Darius se uită înainte și privea ușile aurii, imposibil de înalte, deschise larg, parcă ar fi vrut să-l îmbrățișeze. Văzu o licărire dincolo de ei, a celui mai magnific oraș pe care-l văzuse vreodată și știa, fără îndoială, că acesta era un loc din care nu avea scăpare. De parcă ar fi vrut să-și confirme gândurile, Darius auzi un tunet îndepărtat, unul pe care îl recunoscu imediat: era vuietul unei arene, al unei noi arene, al unor oameni în căutarea sângelui și al celui care va fi cu siguranță locul lui de odihnă final. Nu se temea de asta; el doar s-a rugat lui Dumnezeu să moară în picioare, cu o sabie în mână, într-un ultim act de vitejie.

CAPITOLUL OPT

Thorgrin trase o ultimă oară de frânghia aurie, cu mâinile tremurând, Angel pe spate, transpirația curgându-i pe față, și în cele din urmă a curățat stânca, cu genunchii atinși de pământ, trăgându-și răsuflarea. S-a întors și s-a uitat înapoi și a văzut, la sute de metri mai jos, drept în josul stâncilor abrupte, valurile care se prăbușesc oceanului, nava lor pe plajă, arătând atât de mică, și a fost uimit de cât de departe urcase. A auzit gemete în jurul său și s-a întors să-i vadă pe Reece și Selese, Elden și Indra, O'Connor și Matus, toți terminând urcarea, ridicându-se toți pe Insula Luminii.

Thor a îngenuncheat acolo, cu mușchii epuizați, și a privit în sus la Insula Luminii întinsă în fața lui – iar inima i s-a scufundat de un nou sentiment de presimțire. Înainte de a vedea priveliștea îngrozitoare, simțea mirosul cenușă arzând, mirosul de fum greu în aer. Putea simți, de asemenea, căldura, focurile mocnite, pagubele rămase de la orice creatură care distrusese acest loc. Insula era neagră, arsă, distrusă, tot ce fusese cândva atât de idilic în ea, care părea atât de invincibil, s-a transformat acum în cenuşă.

Thorgrin și-a luat picioarele și nu a pierdut timpul. Începu să se aventureze pe insulă, cu inima bătându-i cu putere în timp ce căuta peste tot după Guwayne. Pe măsură ce a luat în considerare starea acestui loc, îi ura să se gândească la ce ar putea găsi.

„GUWAYNE!” strigă Thorgrin în timp ce alerga peste dealurile mocnite, ducându-și ambele mâini la gură.

Vocea îi răsuna înapoi pe dealurile ondulate, de parcă ar fi vrut să-l batjocorească. Și apoi nimic altceva decât tăcere.

Se auzi un țipăt singuratic de undeva sus, iar Thor ridică privirea pentru a-i vedea pe Lycoples, încă învârtindu-se în cerc. Lycoples țipă din nou, se cufundă jos și zbură spre centrul insulei. Thor simți imediat că ea îl conduce la fiul său.

Thor a început să alerge, ceilalți lângă el, alergând prin pustiul carbonizat, căutând peste tot.

„GUWAYNE!” strigă el din nou. „RAGON!”

Pe măsură ce Thor a cuprins devastarea peisajului întunecat, se simțea din ce în ce mai sigur că nimic nu ar fi putut supraviețui aici. Aceste dealuri ondulate, cândva atât de luxuriante cu iarbă și copaci, nu erau acum decât un peisaj marcat. Thor se întreba ce fel de creaturi, în afară de dragoni, ar putea face acest fel de ravagii – și, mai important, cine le controla, cine le trimisese aici și de ce. De ce era fiul său atât de important încât cineva să trimită o armată pentru el?

Thor se uită la orizont, sperând să aibă un semn al lor, dar inima i s-a scufundat când nu a văzut nimic. În schimb, a văzut doar flăcări mocnind împrăștiind dealurile.

Voia să creadă că Guwayne supraviețuise cumva tuturor acestor lucruri. Dar nu a văzut cum. Dacă un vrăjitor la fel de puternic ca Ragon nu putea opri orice forțe care fuseseră aici, cum ar fi putut să-și salveze fiul?

Pentru prima dată de când pornise în această căutare, Thor începea să-și piardă orice speranță.

Au alergat și au alergat, urcând și coborând dealuri și, în timp ce urcau un deal deosebit de mare, deodată O'Connor, conducând drumul, arătă entuziasmat.

"Acolo!" strigă el.

O'Connor arătă în lateral, spre rămășițele unui copac străvechi, acum carbonizat, cu ramurile noduroase. Și în timp ce Thor se uită atent, el zări, întins sub el, nemișcat, un corp.

Thor simți imediat că era Ragon. Și nu a văzut niciun semn de Guwayne.

Thor, plin de groază, a alergat înainte și, când a ajuns la el, s-a prăbușit în genunchi lângă el, cercetând peste tot după Guwayne. Spera că poate îl va găsi pe Guwayne ascuns în hainele lui Ragon, sau undeva lângă el, sau în apropiere, poate în crăpătura unei stânci.

Dar inima i s-a scufundat când a văzut că nu este de găsit nicăieri.

Thor se întinse și se întoarse încet pe Ragon, cu halatul carbonizat în negru, rugându-se să nu fi fost ucis – și, în timp ce îl întoarse, simți o licărire de speranță că-i vadă ochii fluturând. Thor s-a întins și l-a prins de umeri, încă fierbinți la atingere, și a tras gluga lui Ragon înapoi și a fost îngrozit să-și vadă fața carbonizată, desfigurată de flăcări.

Ragon a început să gâfâie și să tușească, iar Thor a văzut că se lupta pentru viață. Se simțea devastat la vederea lui, acest om frumos care fusese atât de amabil cu ei, redus la o asemenea stare pentru a apăra această insulă, pentru a-l apăra pe Guwayne. Thor nu a putut să nu se simtă responsabil.

— Ragon, spuse Thorgrin, cu vocea prinsă în gât. "Iartă-mă."

— Eu sunt cel care îți cer iertare, spuse Ragon, cu vocea răgușită, abia reușind să scoată cuvintele. Tuși îndelung, apoi continuă în cele din urmă. „Guwayne...” a început el, apoi a încetat.

Inima lui Thor îi trântea pieptul, nedorind să audă următoarele cuvinte, temându-se de ce e mai rău. Cum ar putea să-l înfrunte vreodată pe Gwendolyn?

— Spune-mi, a cerut Thor, strângându-se de umeri. „Băiatul trăiește?”

Ragon gâfâi lung, încercând să-și tragă răsuflarea, iar Thor îi făcu semn lui O'Connor, care se întinse și îi întinse un sac cu apă. Thor turnă apa peste buzele lui Ragon, iar Ragon bău, tușind în același timp.

În cele din urmă, Ragon clătină din cap.

— Mai rău, spuse el, cu vocea abia peste o șoaptă. „Moartea ar fi fost o milă pentru el.”

Ragon tăcu, iar Thor aproape că tremura de nerăbdare, dorindu-l să vorbească.

— L-au luat, continuă Ragon în cele din urmă. „Mi l-au smuls din brațe. Toți, toți aici, doar pentru el.”

Inima lui Thor a căzut la gândul că prețiosul său copil a fost smuls de aceste creaturi malefice.

"Dar cine?" întrebă Thor. „Cine se află în spatele asta? Cine este mai puternic decât tine care ar putea face asta? Am crezut că puterea ta, ca și cea a lui Argon, era de nepătruns pentru toate creaturile acestei lumi.”

Ragon dădu din cap.

— Toate creaturile acestei lumi, da, spuse el. „Dar aceștia nu erau din lumea aceasta. Erau creaturi nu din iad, ci dintr-un loc și mai întunecat: Țara Sângelui.”

„Țara Sângelui?” întrebă Thorgrin, nedumerit. „Am fost în iad și înapoi”, a adăugat Thor. „Ce loc poate fi mai întunecat?”

Ragon clătină din cap.

„Țara Sângelui este mai mult decât un loc. Este o stare. Un rău mai întunecat și mai puternic decât ți-ai imagina vreodată. Este domeniul

Domnului Sângelui și a devenit mai întunecat și mai puternic de-a lungul generațiilor. Există un război între Tărâmuri. O luptă străveche între rău și lumină. Fiecare concurează pentru control. Și Guwayne, mă tem, este cheia: oricine îl are, poate câștiga, poate avea stăpânire asupra lumii. Tot timpul. A fost ceea ce Argon nu ți-a spus niciodată. Ceea ce nu ți-a putut spune încă. Nu erai pregătit. Pentru asta te antrena: un război mai mare decât ai ști vreodată."

Thor rămase cu gura căscată, încercând să înțeleagă.

„Nu înțeleg", a spus el. — Nu l-au luat pe Guwayne să-l omoare?

A scuturat din cap.

"Mult mai rau. L-au luat drept al lor, pentru a-l crește drept copilul demon de care au nevoie pentru a împlini profeția și pentru a distruge tot ce este bun în univers."

Thor tresări, cu inima bătând cu putere, încercând să înțeleagă totul.

— Atunci o să-l aduc înapoi, spuse Thor, un sentiment rece de hotărâre năvălindu-i prin vene, mai ales când îi auzi pe Lycoples sus, țipând, tânjind, în timp ce el, să se răzbune.

Ragon întinse mâna și apucă încheietura lui Thor, cu o putere surprinzătoare pentru un bărbat pe cale să moară. Se uită în ochii lui Thor cu o intensitate care îl speria.

— Nu poți, spuse el ferm. „Țara Sângelui este prea puternică pentru ca orice om să supraviețuiască. Prețul pentru a intra acolo este prea mare. Chiar și cu toate puterile tale, ține cont de cuvintele mele: sigur ai muri dacă ai merge acolo. *Toți* ați face-o. Nu ești încă suficient de puternic. Ai nevoie de mai multă pregătire. Mai întâi trebuie să-ți promovezi puterile. A pleca acum ar fi o prostie. Nu ți-ai prelua fiul și ai fi cu toții distruși."

Dar inima lui Thor s-a împietrit de hotărâre.

„M-am confruntat cu cel mai mare întuneric, cu cele mai mari puteri din lume", a spus Thorgrin. „Inclusiv propriul meu tată. Și niciodată nu m-am dat înapoi de frică. Mă voi înfrunta pe acest domn întunecat, oricare ar fi puterile lui; Voi intra în acest Tărâm al Sângelui, indiferent de cost. Este fiul meu. Îl voi recupera – sau voi muri încercând."

Ragon clătină din cap, tusind.

— Nu ești pregătit, spuse el, cu vocea stinsă. "Nu e gata…. Ai nevoie de...putere... Ai nevoie de... inelul, spuse el, apoi izbucni într-un acces de sânge de tuse.

Thor se uită înapoi, disperat să știe ce a vrut să spună înainte de a muri.

„Ce inel?” întrebă Thor. „Patria noastră?”

Urmă o tăcere lungă, răsucitul lui Ragon fiind singurul sunet în aer, până când în cele din urmă deschise ochii, doar o fărâmă.

„... inelul sacru.”

Thor l-a prins de umerii lui Ragon, dorindu-l să răspundă, dar brusc, a simțit corpul lui Ragon înțepenindu-se în mâinile lui. Ochii i-au înghețat, s-a auzit un gâfâit îngrozitor de moarte și, o clipă mai târziu, a încetat să mai respire, perfect nemișcat.

Mort.

Thor simți un val de agonie năvălindu-l prin el.

"NU!" Thor și-a dat capul pe spate și a strigat către cer. Thor era cuprins de hohote de plâns când întinse mâna și îl îmbrățișa pe Ragon, acest om generos care își dăduse viața pentru a-și păzi fiul. Era copleșit de durere și vinovăție – și a simțit încet și constant o nouă hotărâre ridicându-se în el.

Thor a privit spre cer și a știut ce avea de făcut.

„LICOPILI!” Thor a țipat, strigătul îndurerat al unui tată plin de disperare, plin de furie, fără nimic de pierdut.

Lycoples îi auzi strigătul: ea țipă, sus în ceruri, cu furia ei asemănătoare cu cea a lui Thor, și s-a învârtit din ce în ce mai jos, până când a aterizat la câțiva metri distanță.

Fără să ezite, Thor a alergat spre ea, a sărit pe spate și a apucat-o strâns de gât. Se simțea plin de energie să fie din nou pe spatele unui dragon.

"Așteptа!" strigă O'Connor, grăbindu-se înainte cu ceilalți. "Unde te duci?"

Thor i-a privit morți în ochi.

„În Țara Sângelui”, a răspuns el, simțindu-se mai sigur decât fusese vreodată în viața lui. „Îmi voi salva fiul. Tot ce este nevoie."

— Vei fi distrus, spuse Reece, făcând un pas înainte cu îngrijorare, cu vocea gravă.

„Atunci voi fi distrus cu onoare”, a răspuns Thor.

Thor se uită în sus, se uită la orizont și văzu urmele garguilor, dispărând în cer – și știa unde trebuie să meargă.

„Atunci nu vei merge singur”, a strigat Reece, „Vom urma urmele tale pe nava noastră și ne vom întâlni acolo”.

Thorgrin dădu din cap și strânse Lycoples și, deodată, Thor simți acea senzație familiară în timp ce ei doi se ridicau în aer.

„Nu, Thorgrin!” strigă o voce angoasă în spatele lui.

Știa că vocea este a lui Angel și a simțit un zgomot de vinovăție în timp ce zbura departe de ea.

Dar nu putea privi înapoi. Fiul lui stătea în față – și moartea sau nu, l-ar găsi – și i-ar ucide pe toți.

CAPITOLUL NOUĂ

Gwendolyn a păşit prin uşile înalte arcuite către sala tronului regelui, ţinută deschisă pentru ea de mai mulţi însoţitori, Krohn alături de ea şi a fost impresionată de priveliştea dinaintea ei. Acolo, în capătul îndepărtat al camerei goale, regele stătea pe tronul său, singur în acest loc vast, uşile răsunând în spatele ei când se închideau. Ea s-a apropiat, coborând pe podelele pietruite, trecând pe lângă razele de soare care pătrundeau prin rândurile de vitralii, luminând locul cu imagini cu cavaleri antici în scene de luptă. Acest loc era atât intimidant, cât şi senin, inspirator şi bântuit de fantomele regilor din trecut. Simţea prezenţa lor atârnând în aerul dens şi îi amintea, în prea multe privinţe, de Curtea Regelui. Ea a simţit o senzaţie bruscă de tristeţe atârnându-i în piept, în timp ce camera o făcea să-i fie dor de tatăl ei.

Regele MacGil stătea acolo, ponderat, cu bărbia în pumn, evident împovărat de gânduri şi, Gwendolyn simţi, de greutatea domniei. Îi părea singur, prins în acest loc, de parcă greutatea regatului i-ar fi aşezat pe umerii lui. Ea a înţeles prea bine sentimentul.

— Ah, Gwendolyn, spuse el, luminându-se la vederea ei.

Ea se aştepta să rămână pe tronul lui, dar el se ridică imediat în picioare şi coborî în grabă treptele de fildeş, cu un zâmbet cald pe faţă, umil, fără pretenţia altor regi, dornic să iasă şi să o salute. Smerenia lui a fost o uşurare binevenită pentru Gwendolyn, mai ales după acea întâlnire cu fiul său, care a lăsat-o încă zguduită, pe cât de de rău augur era. Se întrebă dacă să-i spună Regelui; deocamdată, măcar, credea că va ţine limba şi va vedea ce s-a întâmplat. Nu voia să pară ingrată sau să înceapă întâlnirea lor cu o notă proastă.

„M-am gândit la nimic altceva de la discuţia noastră de ieri”, a spus el, în timp ce se apropia şi o îmbrăţişa cu căldură. Krohn, lângă ea, s-a văitat şi a înghiontat mâna Regelui, iar el a privit în jos şi a zâmbit. "Si cine e acesta?" întrebă el cu căldură.

„Krohn”, răspunse ea, uşurată că i-a plăcut. „Leopardul meu – sau, ca să fiu mai exact, leopardul soțului meu. Deși presupun că este la fel de mult al meu acum ca și al lui.”

Spre uşurarea ei, Regele a îngenuncheat, a luat capul lui Krohn în mâini, şi-a frecat urechile şi l-a sărutat, fără teamă. Krohn a răspuns lingându-și fața.

— Un animal bun, spuse el. „O schimbare binevenită față de stocul nostru comun de câini de aici.”

Gwen se uită la el, surprinsă de bunătatea lui când își aminti cuvintele lui Mardig.

— Atunci animale precum Krohn au voie aici? ea a intrebat.

Regele și-a dat capul pe spate și a râs.

„Desigur”, a răspuns el. "De ce nu. Ți-a spus cineva altfel?”

Gwen a dezbătut dacă să-i spună despre întâlnirea ei și a decis să-și țină limba; nu voia să fie privită ca o poveste și trebuia să știe mai multe despre acești oameni, această familie, înainte de a trage concluzii sau de a se grăbi în mijlocul unei drame familiale. Cel mai bine era, gândi ea, să tacă deocamdată.

— Ai vrut să mă vezi, regele meu? spuse ea, în schimb.

Imediat, fața lui a devenit serioasă.

— Da, spuse el. „Discursul nostru a fost întrerupt ieri și mai sunt multe de discutat.”

Se întoarse și făcu un semn cu mâna, făcându-i semn să-l urmeze, iar ei merseră împreună, cu ecoul pașilor lor, în timp ce traversau în tăcere încăperea vastă. Gwen și-a ridicat privirea și a examinat a văzut tavanele înalte și conice în timp ce mergeau, stema afișată de-a lungul pereților, trofee, arme, armuri... Gwen a admirat ordinea acestui loc, cât de multă mândrie au avut acești cavaleri în luptă. Această sală ia amintit de un loc pe care ar fi putut să-l fi găsit înapoi în Ring.

Au traversat camera și, când au ajuns la capătul îndepărtat, au trecut printr-un alt set de uși duble, stejarul lor străvechi gros de un picior și neted de uz, și au ieșit pe un balcon masiv, adiacent sălii tronului, lat de cincizeci de picioare și la fel de adânc, un balustre de marmură încadrându-l.

L-a urmat pe Rege afară, până la margine, și, sprijinindu-și mâinile de marmura netedă, se uită afară. Sub ea se întindea orașul întins și imaculat Ridge, cu toate acoperișurile sale colțoase din ardezie care marcau orizontul, toate casele sale străvechi de diferite forme, construite atât de

aproape una de alta. Acesta era în mod clar un oraș mozaic care a evoluat de-a lungul sutelor de ani, confortabil, intim, bine uzat de la uz. Cu vârfurile și turlele sale, arăta ca un oraș de poveste, în special așezat pe fundalul apelor albastre de dincolo, sclipind sub soare - și chiar și dincolo de asta, vârfurile falnice ale Crestei, ridicându-se de jur împrejur într-un cerc imens. , ca o mare barieră pentru lume.

Atât de ascunsă, atât de adăpostită de lumea exterioară, Gwen nu-și putea imagina că ceva rău s-ar putea întâmpla vreodată în acest loc.

Regele oftă.

„E greu de imaginat că locul ăsta este pe moarte”, a spus el – iar ea și-a dat seama că el împărtășea aceleași gânduri.

„Greu de imaginat“ , a adăugat el, „că *eu* sunt pe moarte.“

Gwen se întoarse spre el și văzu că ochii lui albaștri-deschis erau îndureraţi, plini de tristețe. A simțit o roșeață de îngrijorare.

— De ce boală, domnul meu? ea a intrebat. „Sigur, orice ar fi, este ceva ce vindecătorii îl pot vindeca?”

Încet, clătină din cap.

„Am fost la fiecare vindecător”, a răspuns el. „Cel mai bun din regat, desigur. Nu au leac. Este un cancer care se răspândește în mine.”

Oftă și privi spre orizont, iar Gwen se simți copleșită de tristețe pentru el. De ce, se întrebă ea, că oamenii buni erau adesea afectați de tragedii – în timp ce cei răi reușeau cumva să înflorească?

„Nu îmi este milă de mine”, a adăugat regele. „Îmi accept soarta. Ceea ce mă preocupă acum nu sunt eu însumi, ci moștenirea mea. Copiii mei. Regatul meu. Asta este tot ce contează pentru mine acum. Nu-mi pot planifica propriul viitor, dar cel puțin îl pot planifica pe al lor.”

Se întoarse spre ea.

„Și de aceea te-am chemat.”

Lui Gwen i s-a frânt inima pentru el și știa că va face orice ar putea să-l ajute.

„Oricât de mult vreau”, a răspuns ea, „nu văd cum să vă pot fi de ajutor. Ai la dispoziție un întreg regat. Ce pot oferi eu pe care alții nu le pot oferi?”

El a oftat.

„Împărtășim aceleași obiective”, a spus el. „Tu vrei să vezi Imperiul învins – la fel și eu. Îți dorești un viitor pentru familia ta, pentru poporul tău, un loc de siguranță și securitate, departe de strânsoarea Imperiului – la

fel ca și mine. Desigur, avem asta. pace aici, acum, la adăpostul Crestei. Dar aceasta nu este o pace adevărată. Oamenii liberi pot merge oriunde - noi nu. Nu trăim liberi atât de mult cât ne ascundem. Există o diferență importantă."

El a oftat.

„Bineînțeles, trăim într-o lume imperfectă și acesta poate fi cel mai bun lucru pe care lumea noastră îl are de oferit. Dar cred că nu."

A tăcut pentru o perioadă lungă de timp, iar Gwen se întrebă unde se duce cu asta.

„Ne trăim viețile cu frică, așa cum a făcut-o tatăl meu înaintea mea", a continuat el în cele din urmă, „de teamă că vom fi descoperiți, că Imperiul ne va găsi aici, în Ridge, că vor ajunge aici, vor aduce războiul în pragul ușii noastre. . Iar războinicii nu ar trebui să trăiască niciodată în frică. Există o linie fină între a-ți păzi castelul și a-ți fi frică să ieși deschis din el. Un mare războinic poate să-și întărească porțile și să-și apere castelul, dar un războinic și mai mare le poate deschide larg și poate înfrunta fără teamă oricui bate."

El s-a întors spre ea, iar ea a putut vedea o hotărâre regală în ochii lui, l-a simțit emanând putere – și în acel moment, ea a înțeles de ce era Rege.

„Mai bine să mori înfruntând inamicul, cu îndrăzneală, decât să așteptăm în siguranță ca el să vină la porțile noastre."

Gwen era nedumerită.

— Atunci vrei să ataci Imperiul, spuse ea?

El se uită înapoi, iar ea încă nu-i putea înțelege expresia, ceea ce îi trecea prin minte.

„Da", a răspuns el. „Dar este o poziție nepopulară. A fost, de asemenea, o poziție nepopulară pentru strămoșii mei înaintea mea, motiv pentru care nu au făcut-o niciodată. Vezi tu, siguranța și recompensă au un mod de a înmuia un popor, făcându-l reticent să renunțe la ceea ce are. Dacă aș declanșa un război, aș avea în spate mulți cavaleri buni, dar și mulți cetățeni reticenți. Și poate, chiar, o revoluție."

Gwen se uită afară și miji ochii la vârfurile Crestei, care se profilau la orizontul îndepărtat, cu ochiul unei Regine, al strategului profesionist în care devenise.

„Se pare că ar fi aproape imposibil ca Imperiul să te atace", a răspuns ea, „chiar dacă te-au găsit cumva. Cum ar putea să escaladeze acei

ziduri? Traversează acel lac?”

Și-a pus mâinile pe șolduri și a privit afară și a studiat orizontul cu ea.

„Cu siguranță am avea un avantaj”, a răspuns el. „Am putea ucide o sută de ai lor pentru fiecare dintre ai noștri. Dar problema este că ei au milioane de rezervă – noi avem mii. În cele din urmă, vor câștiga.”

„Ar sacrifica ei milioane pentru un mic colț al Imperiului?” întrebă ea, știind răspunsul chiar înainte de a-l întreba. La urma urmei, ea a asistat direct la ceea ce renunțaseră pentru a ataca Inelul.

„Sunt nemilos pentru cucerire”, a spus el. „Ar sacrifica orice. Acesta este felul lor. Nu ar renunța niciodată. Asta știu eu.”

— Atunci cu ce pot ajuta, domnule meu? ea a intrebat.

Oftă, tăcut mult timp, privind spre orizontul.

— Am nevoie să mă ajuți să salvez Ridge, spuse el în cele din urmă, privind-o cu o gravitate intensă în ochi.

"Dar cum?" întrebă ea, confuză.

„Profețiile noastre vorbesc despre sosirea unui străin”, a spus el. "O femeie. Din alt regat, peste mare. Ei vorbesc despre ea care a salvat Cresta, despre ea că a condus poporul nostru prin deșert. Nu am știut niciodată ce au vrut să spună, până în ziua de azi. Cred că acea femeie ești tu.”

Gwen simți un fior la cuvintele lui; inima ei încă o dorea din cauza exilului poporului ei, din cauza ruinei Inelului, o dorea după Thor și Guwayne. Nu suporta ideea de a fi împovărată cu o altă conducere.

„Creasta este pe moarte”, a continuat el, în timp ce ea stătea acolo în tăcere. „În fiecare zi, ținuturile noastre, sursa noastră de apă, se usucă. Până la sfârșitul vieții copiilor mei, apele vor fi înlocuite cu secetă și sursa noastră de hrană va dispărea. Trebuie să mă gândesc la viitor, așa cum tații mei au refuzat să facă. Acțiunea nu mai este o opțiune – este o necesitate.”

„Dar ce acțiune?” ea a intrebat.

Oftă, uitându-se la orizont.

„Există o modalitate de a salva creasta”, a spus el. „Se zvonește că ar fi scris despre cărțile antice, cele păzite de Căutătorii de Lumină.”

Ea se uită înapoi, nedumerită.

„Căutători de lumină?” ea a intrebat.

„Vedeți, și regatul meu este infectat cu un cancer”, a explicat el. „Oricât de perfecte sunt toate înfățișările din mersul pe străzile noastre, totul aici este departe de a fi perfect. O viță de vie crește printre poporul meu și

este vița unei credințe. O religie. Un cult. Căutătorii de Lumină. Adaugă adepți în fiecare zi și s-a răspândit în fiecare colț al capitalei mele. A ajuns până în inima propriei mele familii. Iti poti imagina? O familie a unui rege?”

Ea a încercat să proceseze totul, dar nu a putut să-i urmărească povestea.

„Eldof. El este liderul lor, un om, la fel ca noi, care se crede zeu. El predică religia sa falsă tuturor profeților săi mincinoși, iar ei vor face orice va spune el. Mulți dintre oamenii mei sunt acum mai probabil să se supună poruncilor lui decât ale mele.”

Se uită la ea, cu îngrijorarea gravată pe chipul lui prea plin.

„Sunt într-o poziție periculoasă aici”, a adăugat el. "Toti suntem. Și nu doar din ceea ce se află dincolo de Ridge.”

Atâtea întrebări îi treceau prin minte Gwen, dar ea nu voia să se strecoare; în schimb, ea i-a dat timp să se gândească bine și să o întrebe ce vrea.

„Se zvonește că cărțile antice există în adâncul mănăstirii sale”, a adăugat el în cele din urmă, după o lungă tăcere în care și-a frecat barba, uitându-se la podea ca și cum ar fi pierdut în memorie. „L-am jefuit de multe ori, dar fără rezultat. Desigur, s-ar putea să nu existe deloc, dar cred că există. Și cred că dețin răspunsul.”

Se întoarse spre ea.

„Am nevoie să intri în mănăstire”, a spus el. „Fă-te prieten cu Eldof. Găsiți cărțile. Găsește-mi secretul de care am nevoie pentru a-mi salva poporul.”

Gwen s-a chinuit să înțeleagă, mintea ei năucindu-se de toate informațiile.

— Deci vrei să-l cunosc pe Eldof? ea a intrebat. „Liderul cult?”

„Nu el”, a răspuns Regele. „Dar preotul său șef. Fiul meu. Kristof.”

Gwen se uită la el, șocată.

„ *Fiul* tău ?” ea a intrebat.

Regele dădu înapoi, cu ochii umezi.

„Mi-e rușine să recunosc”, a răspuns el. „Fiul meu este aproape pierdut pentru mine. Dar poate că te va asculta, un străin. implor. Este dorința unui tată. Și este de dragul crestei.”

Oricât de copleșită era, simțindu-se ca și cum tocmai ar fi fost împinsă în mijlocul unei drame politice și familiale, Gwen încă se simțea

infuzată cu un sentiment de misiune.

„Voi face tot ce pot să te ajut”, a spus ea, înțelegând.

O privire de uşurare îi traversă faţa.

„Este tot ce îți dorești de la mine?” ea a intrebat. „Pare o sarcină simplă.”

A scuturat din cap.

„Dacă profețiile vorbesc cu adevărat”, a spus el cu vocea gravă, „atunci vom eșua. Cresta va eșua. Tot ce vezi aici înainte de a fi distrus.”

Ea a simțit un fior la cuvintele lui și le-a simțit adevărate în timp ce el le-a rostit.

„Distrugerea vine mai devreme decât am putea crede. Și apoi, voi avea cea mai mare nevoie de tine. Când voi muri, poporul meu va fi un păstor fără turmă. Desigur, fiii mei vor moșteni și vor domni bine. Dar profețiile vorbesc despre moartea lor. Și dacă ei nu supraviețuiesc, dacă nu suntem fără conducător, voi avea nevoie de tine să-mi conduci poporul departe de aici. Pentru siguranță."

Gwen a clătinat din cap încet, cu tristețe.

— Vorbești despre profeții tragice, spuse ea. „Profețiile la care mă rog să nu se împlinească niciodată.”

— Fă-mi jurământ, spuse el, apucându-i încheietura mâinii, cu ochii strălucind de intensitate. „Fără-mi jurământ că-mi vei salva poporul.”

S-a uitat lung înapoi, ascultând urletul vântului din deșert, apoi, în cele din urmă, a știut că nu putea refuza rugăciunile unui tată disperat, pe moarte.

Ea a dat din cap înapoi și, în timp ce făcea, a simțit cu certitudine că viața ei era pe cale să se schimbe dramatic.

CAPITOLUL ZECE

Kendrick a ieșit în galop în fața a jumătate de duzină de Silver, Brandt și Atme lângă el, în timp ce alături de ei atacau cavalerii de la Ridge, conduși de Koldo, călare împreună, așa cum fuseseră toată ziua, din ce în ce mai adânc în pustiu nelimitat. . Kendrick se uită în jos în timp ce mergeau, urmărind urma pe care el, Gwendolyn și ceilalți o lăsaseră, uimit că se întindea cât de departe. Nu-și imaginase niciodată că au mers atât de departe; nu vedea cum era posibil din punct de vedere fizic sub acești sori. Gândul la asta era uluitor. Chiar și călare, încărcând cu viteză maximă, a durat aproape toată ziua. L-a făcut să realizeze ce ar putea face corpul și mintea umană atunci când sunt presate la limitele lor.

De fiecare dată când Kendrick arunca privirea în jos și se aștepta ca poteca să se termine în sfârșit, a continuat să meargă. Începea să simtă un sentiment din ce în ce mai adânc de presimțire în stomac; A fi din nou aici îi aducea în minte amintiri proaste, încă proaspete, pe care nu voia să le retrăiască. Voia doar ca acest traseu să se termine deja, să se întoarcă cu măturătorii și să înceapă să se întoarcă spre Ridge.

Lui Kendrick nu-i plăcea cum mergeau lucrurile: avea încredere în unii dintre acești oameni de la Ridge și îi respecta pe fiii regelui, dar pe alții nu era sigur – și pe unii îi detesta de-a dreptul, cum ar fi Naten. Se întrebă dacă l-ar fi pus pe spate dacă s-ar ajunge la asta. Nu a fost nimic mai rău decât să te îndrepți în luptă nesigur de loialitatea oamenilor de lângă tine.

"In fata!" strigă o voce.

Kendrick se uită în jos, ștergându-și transpirația de pe sprânceană și încă vedea urmele și nu era sigur despre ce vorbeau ceilalți. Dar apoi i-a văzut pe ceilalți bărbați privind nu în jos, ci în sus și, în timp ce făcea el, a văzut-o: acolo, la orizont, stătea un copac negru răsucit, cu ramurile sale atât de groase de spini încât nu se putea vedea prin ele. Când l-a văzut, a avut un flashback: și-a amintit pe el și pe Gwendolyn și pe ceilalți, toți prăbușindu-se sub acel copac, sub umbra lui slabă, odihnindu-se acolo

pentru că nu știa cât timp, până când cumva au reușit în sfârșit puterea de a merge din nou. Și-a amintit că o furtună brutală de nisip trecuse în timp ce ei zăceau acolo și și-au petrecut noaptea călare afară. Și-a amintit că s-a trezit a doua zi dimineață, s-a uitat în spatele lui și a fost uimit să vadă că furtuna de nisip le-a șters întreaga dâră în urma lor, de parcă n-ar fi existat niciodată.

Toți se treziseră prea obosiți pentru a continua și totuși, cumva, au făcut-o. Știa că, dacă nu s-ar fi ridicat de sub ea, toți ar fi murit acolo.

Caii au încetinit acum, oprindu-se sub copac și toți au descălecat, respirând greu, acoperiți de praf, dând să bea caii lor. Mi s-a părut bine să stea în picioare și să-și întindă picioarele, iar el s-a lăsat pe spate și a băut mult și tare din sac, apa acum caldă, dar totuși răcoritoare.

Kendrick stătea acolo lângă Brandt și Atme și se uită în sus la copac, cu ramurile formate din spini lungi, toate răsucite de prea multe furtuni din deșert. Kendrick se uită afară, dincolo de copac, la nisipurile netede ale deșertului de dincolo și văzu că erau curate. De negăsit.

Urma lor s-a încheiat aici.

Koldo se apropie de Kendrick și îi făcu semn spre nisipurile de dincolo, examinându-i.

— Se pare că drumul tău se termină aici, îi spuse el lui Kendrick, nedumerit.

Kendrick dădu din cap.

„O furtună a trecut prin aici”, a răspuns el.

„Ești norocos că ai trăit”, a spus Ludvig.

Koldo dădu din cap, mulțumit.

„Foarte bine”, a spus el. „Atunci aici vom începe măturarea – de aici înapoi la Ridge.”

„Și dacă greșește?” se auzi o voce.

Kendrick se întoarse să-l vadă pe Naten privindu-l furios.

„Dacă urma lor se repetă, acolo undeva?” a adăugat Naten.

Koldo se încruntă.

— Bineînțeles că drumul începe pe undeva, răspunse Koldo scurt. „Dar ceea ce contează este că nu duce până în acest loc. Există o pauză în ea și asta este ceea ce contează. Din acest loc, din câte văd, nu este nimic. Vezi ceva ce eu nu văd?”

Naten se încruntă, se întoarse și se îndepărtă, în mod evident incapabil să răspundă.

„Pregătește-ți măturătoarele!” porunci ferm Koldo, apoi se întoarse și se îndreptă înapoi la cal.

Oamenii lui au intrat în acțiune, fiecare scoțând din șei măturătoare lungi, stâlpi cu un atașament neted, asemănător unei greble, la un capăt, lat și plat, și le-au atașat de spatele cailor. Erau flexibili, măturau în direcții diferite, pentru a nu da un aspect uniform oricărei măturări pe care o făceau și ștergând complet orice urmă posibilă. Kendrick i-a admirat: erau clar dispozitive ingenioase.

— Încă mai avem timp să ne întoarcem pe creastă înainte de lăsarea întunericului, spuse Koldo, întorcându-se și privind înapoi, cu speranță, spre creastă.

— Mai bine să fie, spuse Naten, venind lângă Kendrick. „Dacă nu o facem, vom petrece o noapte lungă în acest deșert – și totul va fi vina ta.”

Kendrick se încruntă, sătul.

„Care este problema ta cu mine?” el a cerut.

Naten se încruntă înapoi, înfruntându-l.

„Viețile noastre au fost perfecte”, a spus el. „Înainte să apari tu.”

— Nu ți-am distrus prețiosul Ridge, se răsti Kendrick.

„Se pare că ai distrus fiecare loc din care ai venit”, a replicat Naten.

„Îți lipsește respectul”, a răspuns Kendrick. „Și ospitalitate. Două virtuți sacre. Oricât de mult te displace, te-aș fi primit în patria mea, străin. Chiar aș fi luptat pentru tine.”

se batjocoră Naten.

„Atunci suntem oameni foarte diferiți”, a răspuns el. „Nu aș lupta pentru tine – și dacă aș avea alegerea mea, nu te-aș lăsa niciodată să intri în...”

Deodată, un țipăt tăie aerul, întrerupându-i, ridicând părul din spatele coloanei vertebrale a lui Kendrick.

Și apoi, haos total.

Înainte ca Kendrick să înțeleagă ce se întâmplă, a auzit un bărbat strigând de durere, un țipăt îngrozitor și, cu coada ochiului, a văzut ceva întunecat și păros coborând din cer și aterizând pe gâtul lui.

Kendrick se întoarse când simți o mișcare de sus.

„Clingers de copaci!” strigă un bărbat.

Kendrick ridică privirea și a fost îngrozit să vadă că ramurile groase ale copacului erau pline de ochi galbeni strălucitori. Un grup de monștri mici, cu blană neagră și gheare lungi și colți, arătând ca niște lenesi, au

început să se dezvăluie, sărind din crengi și sărind peste bărbați. Ghearele lor străluceau în aer, lungi de câțiva metri, ascuțite ca săbiile, și le ridicau sus și le legănau în jos ca niște macete, sărind drept pentru grupul de oameni.

Kendrick se întinse să-și scoată sabia, dar era prea târziu. Înainte ca el să poată reacționa, un copac s-a agățat, cu ghearele lungi întinse, s-a îndreptat spre fața lui – și nu putea face nimic pentru a-l opri.

CAPITOLUL XI

Boku a atârnat de crucifixul pe care l-au bătut soldații Imperiului cu câteva zile în urmă, ultimul dintre oamenii lui în viață de la marele măcel, cumva, în ciuda dorințelor sale, încă se agăța de viață. Încetase să mai simtă durerea și agonia – care trecuseră cu câteva zile în urmă. Nu mai simțea agonia care îi arde prin palme, nu mai simțea deshidratarea, arderea soarelui pe piele. Era dincolo de toate acestea acum, atât de aproape de moarte. Tot ceea ce mai simțea era durerea lui intensă pentru poporul său, care muriseră alături de el în asediul Volusiei, toți masacrați în fața ochilor lui. Tânjea să-i vadă pe toți din nou și îi blestemase pe zei că fusese lăsat în viață.

Dar Boku era prea cheltuit pentru a avea loc de blestemat acum. Nu mai era nimic în el decât să moară. S-a rugat zeilor cu tot ce era să-l lase să moară – și totuși, dintr-un motiv oarecare, ei l-au tot tăgăduit. Zile întregi, Imperiul îi provocase orice fel de tortură înainte de a-l pironi în cele din urmă pe cruce și totuși, oricât ar fi dorit, nu avea să moară. El a plutit acum în și în afara conștiinței, văzându-și strămoșii într-un nor de lumină, așteptând ca orice moment să fie îmbrățișat de ei și dorind să fie așa.

Boku a deschis ochii – nu știa cât timp trecuse – și s-a trezit încă în viață, prins în realitatea lui dură, cu corpul amorțit, fără să-și mai simtă mâinile sau picioarele și trebuind să privească în jos și să vadă grămezile. de cadavre ale tuturor oamenilor pe care i-a cunoscut și iubit cândva. Când, se întrebă el, se va sfârși acest iad? Ar da orice pentru o moarte rapidă și milostivă.

„Dă-l jos”, a strigat vocea unui director de lucru al Imperiului și, pentru o clipă, inima lui Boku a tresărit în timp ce se întreba dacă rugăciunile lui au primit răspuns.

Boku a simțit că lumea i se schimbă, și-a simțit crucea coborâtă, și-a simțit corpul plat, apoi a fost purtat pe umerii mai multor soldați. A fost așezat la pământ cu o bubuitură, în timp ce l-au lăsat să cadă ultimii câțiva

pași, iar o durere ascuțită i-a urcat pe coloana vertebrală, surprinzându-l. Nu credea că mai avea loc pentru durere.

Boku ridică privirea, miji ochii spre soarele strălucitor, până când dintr-o dată, o umbră i-a trecut pe față și a deschis ochii larg pentru a-l vedea pe crudul stăpân al Imperiului, încruntându-se la el cu colții și coarnele lui lungi. Directorul se întinse cu un ulcior și îi aruncă apă înghețată pe față.

Boku a simțit că se îneacă. A simțit apa urcându-i pe nas, s-a simțit cufundat în ea și a icnit în timp ce toți soldații Imperiului râdeau crud în jurul lui.

Boku a simțit apă pe buze și le-a lins, încercând să bea, disperat să poată înghiți. Dar nu mai era nimeni de băut, adăugând cruzime la tortură.

Boku clipi și ridică privirea la fața stăpânului, întrebându-se din nou ce și-ar putea dori, de ce s-ar deranja să-l țină în viață. De ce i-ar da apă? Pentru a-și prelungi tortura, cu siguranță.

"Unde sunt prietenii tai?" întrebă el, aplecându-se, respirația urât mirositoare umplându-i fața lui Boku.

Boku clipi, confuz.

„Ce prieteni?” încercă să întrebe, dar gâtul îi era prea uscat pentru ca cuvintele să iasă la iveală.

„Cei de peste mare”, a cerut bărbatul. „Cei din rasa albă. Cei pe care i-ai adăpostit în satul tău. Cei care au fugit. Unde s-au dus?"

Boku clipi, cu capul despicat, încercând să înțeleagă, mintea lui lucrând încet după atâtea zile de tăcere și agonie. Încet, s-a întors la el. Înainte de masacr, acea femeie, cum o chema... Gwendolyn. Da. Oamenii ei….

Totul s-a întors încet la el: ei fugiseră înainte de bătălie. Au plecat în Marea Deșeuri, pentru a încerca să găsească Al Doilea Inel... de rezervă pentru armata lor. Cel mai probabil, Waste le luase și pe ei.

Boku ridică privirea la chipul încruntat al directorului de lucru și își dădu seama acum ce voia, de ce îl ținuse în viață, îl torturase. Nu a fost suficient ca ei să-l fi ucis pe el și pe toți oamenii lui. Au vrut să o omoare și pe Gwendolyn și pe oamenii ei.

Boku a simțit o nouă hotărâre în el. Dacă nu ar fi fost în stare să-și salveze poporul, cel puțin acum ar fi putut să o salveze pe Gwendolyn.

Boku a reușit să-și drese glasul suficient pentru a vorbi:

„S-a întors peste mare”, a mințit el ferm.

Directorul a zâmbit, a luat o armă lungă, ascuțită, asemănătoare unui pumnal, cu vârful curbat, și a aruncat-o în coastele lui Boku.

Boku țipă țipând în timp ce îl înghesuia mai departe, întorcându-l și răsucindu-l; avea impresia că i se distrug interiorul.

— Nu ești un mincinos foarte bun, spuse stăpânul. „Le-am găsit navele arse. Cum a putut să treacă marea?”

Boku țipă, sângele ieșind din gură, hotărât să nu vorbească.

„O să te mai întreb o dată”, a cerut el. "Unde s-a dus? Unde se ascund? Oamenii ei nu sunt printre morți și ți-am jefuit deja satul și toate peșterile tale. Nu se găsesc nicăieri. Spune-mi unde sunt și te voi omorî repede.”

Durerea lui Boku era de neimaginat, dar strânse din dinți și clătină din cap, lacrimile ieșind din ochi, hotărât să nu renunțe la Gwendolyn. Cu o singură explozie de energie, a reușit să scuipe. A privit cu satisfacție cum sângele din gură i se împroșca în ochii șefului Imperiului.

Directorul, furios, s-a întins cu ambele mâini, a scos tirbușonul și l-a înfipt în pieptul lui Boku. Boku a simțit o agonie și mai rea, în timp ce bărbatul a împins cu toată puterea, întorcându-se și răsucindu-se. Își simțea oasele frângându-se în toate direcțiile, o agonie pe care nici măcar el nu putea suporta. Ar face orice ca să se oprească. Orice în lume.

"Te implor!" a implorat Boku.

"Spune-mi!" a răspuns comandantul.

„De... Deșeuri”, Boku se trezi țipând, involuntar. „Marea risipă. Iti jur! Jur!"

Boku a plâns, rușinat că renunțase la ele. Îi dorise mai mult decât orice să-i protejeze, dar durerea fusese prea intensă, luându-i stăpânire pe creier, făcându-l incapabil să gândească corect.

În cele din urmă, soldatul Imperiului se opri, mulțumit și îi zâmbi.

— Chiar te cred, spuse el. „Deși îmi pare rău să spun că nu te va salva.”

Câțiva soldați ai Imperiului au făcut un pas înainte, cu pumnalele scoase – iar Boku s-a simțit străpuns de un milion de cuțite, îndurerat din fiecare colț al corpului.

În cele din urmă, a reușit să dea drumul. În cele din urmă, moartea dulce a venit pentru el.

Înainte de a părăsi totul, îmbrățișând strămoșii săi, marea lumină, i-a venit un ultim gând:

Îmi pare rău, Gwendolyn. te-am trădat. Te-am trădat.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Erec stătea la pupa navei sale, luând partea din spate a flotei sale, în timp ce toți continuau să navigheze în sus, și se uită în spatele lor, în aval, urmărind râul întortocheat pentru orice semn al Imperiului. La orizont, încă mai vedea conturul slab de fum negru de unde creaseră un blocaj și dăduseră foc navelor și, judecând după fum, încă ardea puternic. Având în vedere cât de strâns erau acele nave într-o zonă atât de îngustă – și având în vedere incendiile care le țineau la distanță – Erec era încrezător că Imperiul nu putea străpunge repede. Erec și-a imaginat că ar putea fi nevoiți să recurgă la frânghii și cârlige pentru a scoate resturile. Ar fi un proces lent și plictisitor. Îi cumpărase lui Erec și flotei sale plumbul prețios de care aveau nevoie.

Erec s-a întors și s-a uitat înapoi în sus, și-a văzut corăbiile navigând în fața lui și s-a simțit ușurat că se afla în spate; dacă Imperiul îi ajungea din urmă, Erec ar fi primul care să-și apere poporul.

— Nu mai trebuie să vă faceți griji, milord, se auzi o voce blândă.

Erec simţi o mână blândă, liniştitoare pe braţul lui şi se întoarse să-l vadă pe Alistair, venind lângă el şi zâmbindu-i cu bunăvoinţă.

„Navele noastre sunt mai rapide decât ale lor”, a spus ea, „și au fost atât de semne de ele toată ziua. Atâta timp cât vom continua să navigam, ei nu ne vor prinde.”

Erec îi zâmbi înapoi și o sărută, liniștit de prezența ei, ca întotdeauna.

„Întotdeauna există ceva pentru care un lider trebuie să-și facă griji”, a răspuns el. „Dacă nu este ceea ce este în spatele nostru, atunci este ceea ce ne așteaptă.”

„Desigur”, a răspuns ea. „Toată securitatea este o iluzie. De îndată ce am pășit pe această navă și am plecat din Insulele de Sud, siguranța nu a existat. Dar pentru asta sunt destinate navele, nu-i așa? Asta ne face ceea ce suntem.”

Erec a fost impresionat de înțelepciunea, curajul ei și știa că sângele regal curgea prin ea. În timp ce o studia, i-a observat frumoșii ei ochi albaștri sclipind și a simțit că ceva era diferit la ea – nu era foarte sigur ce. Avea impresia că ea îi ascundea ceva.

Ea se uită înapoi la el întrebătoare.

„Ce este, domnul meu?” a întrebat ea în cele din urmă.

El a ezitat.

„Pareți... diferit în zilele trecute”, a spus el. „Nu sunt sigur cum. Simt că poate... îmi ascunzi un secret.”

Alistair se înroși și își întoarse privirea, iar el era sigur că ea era.

— Nu este... nimic, milord, spuse ea. „Sunt distrasă doar de plecarea fratelui meu. Îmi fac griji pentru Thorgrin, pentru Guwayne. Și îmi doresc să fiu reunit din nou cu oamenii noștri.”

Erec a dat din cap și a înțeles – deși încă nu era deloc convins.

„Erec!” strigă deodată o voce, iar Erec se întoarse și-l văzu pe Strom făcându-i semn la prova navei, agitat.

Se auzi o zarvă bruscă când oamenii se repeziră spre partea din față a navei, iar Erec intră în acțiune și alergă peste punte, cu Alistair lângă el.

Erec s-a împletit între oameni până când a ajuns în sfârșit la prova. Îl aștepta Strom, care îi întinse o oglindă lungă și arătă în sus.

— Acolo, spuse Strom urgent, în dreapta ta. Acea mică pată.”

Erec se uită îndeaproape prin sticlă, ținându-l la ochi, lumea mișcându-se în sus și în jos în timp ce navigau prin curent și, încet, a apărut la vedere. Părea a fi un mic sat Imperiu, cocoțat pe marginea râului.

— Va fi primul sat pe care l-am întâlnit de când am intrat în acest pământ, spuse Strom lângă el. „Ar putea fi ostili.”

Erec a continuat să se uite prin sticlă, luând totul pe măsură ce se apropiau, vântul apropiindu-i cu fiecare clipă care trecea. Era un sat pitoresc, format din case de lut cu un etaj, fum care se ridica din coșuri, copii și câini care alergau. Erec a zărit femei care se plimbau lejer, fără teamă, iar în depărtare, bărbați făcând fermă și câțiva pescuind. Din pielea lor închisă la culoare și statura mică, păreau să nu fie din rasa Imperiului; păreau un popor pașnic, poate sub subjugarea Imperiului.

Într-adevăr, în timp ce Erec aștepta cu răbdare ca curentul să-i ducă mai aproape, a fost surprins să vadă că acești oameni erau din rasa umană – și, privind îndeaproape, i-a văzut pe șefii Imperiului poziționați în tot satul,

ținând bici. El a văzut o femeie țipând în timp ce un șef de lucru o bătea peste spate, forțând-o să-și lase copilul.

Erec a devenit fierbinte de indignare. A făcut un număr rapid și a numărat poate o sută de stăpâni ai Imperiului răspândiți în acest sat de câteva sute de oameni pașnici.

A coborât paharul și i-a dat înapoi lui Strom, hotărât.

„Pregătește-ți arcurile!” le strigă el înapoi către oamenii săi. „Navigăm în luptă!”

Oamenii lui au aplaudat, în mod clar încântați să revină în acțiune, și s-au aliniat de-a lungul șinei și au luat poziții înalte în catarge, arcuri și săgeți pregătite.

„Aceasta nu este bătălia noastră, domnul meu”, a spus unul dintre comandanții săi, venind lângă el. „Bătălia noastră ne așteaptă departe la orizont. Nu ar trebui să continuăm și să lăsăm acest sat în pace?”

Erec se ridică, cu mâinile pe șolduri, și clătină din cap.

„A naviga mai departe”, a răspuns el, „ar fi să ne întoarcem spatele justiției. Asta ne-ar face să fim mai puțin ceea ce suntem.”

„Dar este nedreptate peste tot, milord”, a replicat comandantul său. „Vom fi noi cavalerii lumii?”

Erec a rămas hotărât.

„Orice este pus înaintea ochilor noștri este pus înainte acolo pentru un motiv”, a răspuns el. „Dacă nu încercăm să o redresăm, atunci cine suntem?”

Erec se întoarse către oamenii săi.

„Nu vă arătați până la porunca mea!” strigă Erec.

Oamenii lui au îngenuncheat repede, ascunzându-se sub balustradă, pregătindu-se pentru confruntarea care urma.

În timp ce flota lor de corăbii se apropia de sat, legănându-se în curentul râului, Erec a plecat în față, luând conducerea — și în curând, sătenii l-au văzut. Sătenii au început să se oprească din ceea ce făceau, fermierii stăteau acolo unde se aflau, pescarii au început să tragă plasele înapoi, cu toții uitându-se uimiți.

Imperiul a început să observe și el: rând pe rând, soldații Imperiului au început să se întoarcă de la sarcinile lor și să privească râul, privind curioși la navele lui Erec. În mod clar, nu-i mai văzuseră niciodată ca înainte și nu aveau idee la ce să se aștepte. Poate că au presupus că sunt nave Imperiului?

Erec știa că nu avea decât o scurtă fereastră de surpriză până când soldații Imperiului și-au dat seama că sunt atacați – și era hotărât să profite de asta.

„Arcași!” strigă Erec. „Prezentă-le acestor oameni din Imperiu puterea Insulelor de Sud!”

S-a ridicat o mare urale când oamenii lui Erec se ridicau, când unul, sus din spatele șinelor, a țintit și a trimis o salvă de săgeți spre țărm.

Soldații Imperiului s-au întors să fugă – dar nu au fost suficient de rapizi. Cerul s-a înnegrit cu sute de săgeți, arcuindu-se sus și coborând, străpungându-i pe stăpâni pe rând.

Au strigat, lăsând biciurile și săbiile acolo unde stăteau, prăbușindu-se în pământ, în timp ce femeile și copiii îngroziți țipau și fugeau.

„Ancore!” strigă Erec.

Flota lui lăsă ancorele și toți urmară calea lui Erec în timp ce acesta sări peste șină, zburând prin aer vreo zece picioare bune, aterizant în apă, până la genunchi, apoi scoțând sabia și încărcând pe nisip.

În timp ce Erec conducea încărcarea spre sat, Strom la un picior în spatele lui, zeci de soldați Imperiului s-au repezit să-l întâmpine, cu săbiile și scuturile pregătite.

Prima tăietură de sabie a coborât, chiar pentru capul lui Erec. Erec a blocat lovitura cu scutul, apoi s-a rotit și l-a tăiat pe soldat în stomac. În același moment, a fost atacat din lateral, și s-a întors și l-a tăiat pe celălalt soldat înainte de a-și putea coborî sabia, apoi s-a întors și a dat cu piciorul pe unul înapoi în piept, trimițându-l înapoi, stropind în apă. A dat cu capul unui al patrulea, rupându-și nasul, a zdrobit altul cu scutul și a înjunghiat altul în piept.

Erec se învârtea în toate direcțiile, un vârtej, tăind rândurile a sute de soldați ai Imperiului. Oamenii lui erau aproape în spatele, și Strom, alături de el, a încercat ca un om posedat, doborârea soldați stânga și dreapta. Strigăte au izbucnit în aerul dimineții, iar Erec a pierdut mai mult de un soldat, pe măsură ce tot mai mulți dintre acești luptători vicioși ai Imperiului par să iasă din senin.

Însă Erec era plin de indignare pentru modul în care acești stăpâni cruzi trataseră femeile și copiii lipsiți de apărare și era hotărât să îndrepte lucrurile și să elibereze acest loc, indiferent de preț. De asemenea, era dornic, de mult prea mult timp pe mare, să-și dea drumul agresivității

asupra Imperiului, mână în mână, om la om, pe uscat. Mi s-a părut bine să-și mânuiască din nou sabia.

Sunetul unui bici crăpat prin aer, ca un soldat imperiu a venit la ei din spate și să le biciuit cu biciul lung, prinderea EREC și Strom prin surprindere ca el a fixat mînerul sabiei EREC și-l smulse din mâinile lui. Erec a reacționat repede, întorcându-se și aruncându-și scutul în lateral; s-a învârtit prin aer și l-a lovit pe soldat în gât, doborându-l. Fără apărare, un alt soldat și-a coborât sabia pentru față, dar Strom a făcut un pas și a blocat lovitura pentru fratele său, apoi l-a înjunghiat și l-a ucis pe bărbat.

Erec a încărcat înainte, cu gleznele stropindu-se în apă, i-a apucat sabia, a scos biciul și l-a dat înapoi pe director, apoi l-a înjunghiat în piept.

Luptele au continuat, neîncetat, dese și grele, apele curgând roșii de sânge, oameni murind în toate direcțiile – până când, în cele din urmă, a încetinit. Ciocnitul a devenit mai puțin persistent, zdrobirea scuturilor a dispărut, zgomotul armurii a dispărut, la fel ca strigătele și strigătele oamenilor. Curând, nu se auzea decât curgerea râului, groasă în aerul tăcerii.

Stând acolo, respirând greu, transpirația curgându-i pe ceafă, Erec se uită în jur și cercetă câmpul de luptă și, încet, în interior, se bucură când își văzu oamenii stând peste sute de cadavre ale Imperiului, învingători. Toți se uitau la el cu mândrie, acești mari războinici din Insulele de Sud, oameni pe care nu putea fi mai mândru să-i conducă.

Încet, ca iepurii care ies din gropi, sătenii s-au strecurat din casele lor, din sat, ieșind în față neîncrezători la vedere. Păreau cu greu capabili să înțeleagă că toți comandanții Imperiului, acești oameni care îi oprimaseră atât de rău, erau morți.

Erec a făcut un pas înainte, și-a ridicat sabia și a mers printre rândurile sătenilor, tăind cătușele care îi țineau împreună – și în jurul lui, oamenii lui au făcut același lucru. A văzut ochii sătenilor umplundu-se de lacrimi când au căzut în genunchi, eliberați.

S-a uitat în jos când unul dintre ei l-a prins de picior, a îngenuncheat și a plâns.

„Mulțumesc”, a plâns el. "Mulțumesc."

CAPITOLUL 13

Darius a fost trezit nepoliticos, cu capul izbit de barele de fier ale trăsurii, când aceasta se opri. Abia a avut timp să proceseze ce se întâmpla când cheile au zgomot în lacăt, ușa de fier s-a deschis alunecat și mai multe mâini aspre l-au apucat de piept și l-au smuls afară în lumina aspră a zilei.

El a aterizat pe pământ murdărie tare, se rostogolea, praf în creștere peste tot în jurul lui, cruciș cu ochii în soare, deoarece el a ridicat mâinile. gleznele și încheieturile încătușate, el nu a putut rezista, chiar dacă ar vrea. Imperiul știa că supraveghetorul, dar a pus cizma pe gâtul lui Darius, oricum, bucurându-le provoca durere el. Darius abia mai putea respira, senzație de trahee fi strivit.

Mâinile mai aspre l-au apucat și l-au smuls în picioare, iar Darius a închis din nou ochii, fiecare mușchi din corp durerându-l, simțindu-se atât de înțepenit și dureros, fiecare mișcare îl rănește.

„Mișcă-l, sclave!” a strigat un director, iar Darius a simțit un împingere dur în timp ce se împletici înainte pe străzi.

Darius a deschis încet ochii în soare glaring, încercarea de a obține rulmenți și dau seama unde a fost lui. Cel puțin faptul că transportul a fost oprit; el nu putea suporta un minut de ei jolting capul lui.

Darius a auzit strigăte de jur împrejur și și-a dat seama că se afla într-un oraș aglomerat, oameni plini de forță peste tot, sclavi ca el, înlănțuiți de încheieturi și glezne, fiind conduși de mânuitorii Imperiului în toate direcțiile. El a fost condus cu un grup lung de sclavi, zeci dintre ei, toți fiind introduși printr-o deschidere înaltă, arcuită de piatră, ducând într-un tunel de piatră și spre ceea ce părea a fi o barăcă de antrenament.

Darius a auzit un vuiet tunător și și-a ridicat privirea și a văzut dincolo de asta, un coliseum de două ori mai mare decât cel din Volusia. Era cel mai glorios și terifiant lucru pe care îl văzuse vreodată. Și atunci și-a dat seama, fără îndoială, unde se afla: ajunsese în capitala Imperiului.

Darius abia a avut timp să se gândească la asta când a simțit o bâtă pe spate.

„Mișcă-l, sclave!” a strigat bărbatul.

Darius a mers poticnindu-se cu grupul în tunelul întunecat și, în timp ce și-a pierdut echilibrul și s-a repezit înainte, a simțit o înțepătură ascuțită când i-a fost dat cu cotul în față.

„Nu mă lovești, băiete!” mârâi un alt sclav în întuneric.

Darius, furios că un coleg sclav l-ar prinde cu garda așa, l-ar lovi de ceea ce a fost în mod clar un accident, a reacționat. Împinse din spate sclav, eliminându-l poticnire înapoi într-un zid de piatră. El a fost atât de stăpânit cu agresiunea pe care a trebuit să-l lase pe cineva.

Sclavul s-a repezit să-l abordeze pe Darius, dar în acel moment a intrat o nouă mulțime de sclavi și era atât de întuneric aici, încât băiatul s-a năpustit asupra altui sclav, confundându-l cu Darius. Darius i-a auzit pe băieți strigând, în timp ce cei doi străini se luptau pe pământ. A durat câteva secunde înainte ca stăpânii să apară cu bâte și să-i bată pe amândoi.

Darius a continuat să se miște cu ceilalți și, o clipă mai târziu, a ieșit din nou în lumina soarelui și s-a trezit în curtea prăfuită a unei barăci de antrenament pătrate, din piatră, cu pereții căptușiți cu arcade de jur împrejur. Aliniați erau sute de sclavi, majoritatea băieți de vârsta lui, legați unul de celălalt prin cătușe lungi. Darius a simțit o mână aspră pe încheietura mâinii lui și a privit în timp ce un stăpân al Imperiului și-a prins cătușele de cele ale altui băiat.

Darius a continuat să se târască în curte în șirul lung de băieți, sute dintre ei căptușind pereții, până când în cele din urmă a simțit o strângere în lanț și toți băieții s-au oprit, într-un zgomot mare de lanțuri.

Darius stătea acolo în tăcerea încordată, privind împreună cu ceilalți, întrebându-se la ce să se aștepte acum. Ce agonie îi aștepta în continuare? el s-a intrebat.

Din una dintre arcade au ieșit o duzină de soldați Imperiului, mărșăluind în curtea tăcută, un soldat uriaș al Imperiului conducând drumul, în mod clar liderul lor. Se plimba în sus și în jos pe rândul băieților, examinându-i pe rând.

În cele din urmă, încruntat, și-a dres glasul.

„Toți ați fost aduși aici, la mine, pentru că sunteți cei mai buni dintre cei mai buni”, strigă el, cu vocea lui întunecată și răuvoitoare. „Toți veniți din sate și orașe și orașe din tot Imperiul, din toate cele patru coarne și din

ambele țepi. În fiecare zi, alte sute dintre voi sunt aduși la mine – dar numai cei mai buni dintre voi se vor lupta în coliseumul nostru."

Toți băieții au rămas tăcuți, cu o tensiune densă în aer, în timp ce șeful de lucru se plimba, cu cizmele scrâșnind de pământ.

„S-ar putea să fiți cei mai buni de oriunde v-ați afla", a continuat el în cele din urmă, „dar asta nu înseamnă nimic pentru mine aici. Acesta este cel mai mare coliseum din cea mai mare capitală a lumii. Aici vei găsi inamici care vor face ca abilitățile tale să pară lipsite de valoare. Majoritatea dintre voi veți muri ca niște câini."

Directorul a continuat să se plimbe și apoi, fără avertisment, și-a scos sabia, a făcut un pas înainte și l-a înjunghiat în inimă pe unul dintre băieți.

Băiatul a gâfâit și a căzut în genunchi, mort, trăgând de lanțurile celorlalți — iar ceilalți băieți icneau. Darius a fost și el șocat.

„Băiatul acela era slab", a explicat responsabilul. „L-am văzut în ochii lui. Nu stătea destul de înalt."

Darius s-a simțit rău în timp ce comandantul continua să meargă pe linie; a vrut să întindă mâna și să-l omoare — dar era înlănțuit și fără arme.

O clipă mai târziu, comandantul a întins mâna și a tăiat gâtul unui băiat, iar băiatul s-a prăbușit la picioarele lui.

„Băiatul acela era prea fragil", a explicat el, în timp ce continua să meargă.

Darius își simți inima bătând cu putere când stăpânul se apropia de el. La doar douăzeci de metri mai jos de Darius, și-a legănat sabia și a tăiat capul unui băiat.

Darius și-a văzut capul rostogolindu-se pe pământ și și-a ridicat privirea spre bărbat, șocat că oricui i-ar plăcea să omoare atât de mult.

„Băiatul ăla", a spus responsabilul, zâmbind cu un rânjet crud și privind fix la Darius, „L-am ucis doar pentru distracție".

Darius se înroși, înfuriat, simțindu-se neputincios.

Stăpânul s-a întors către ceilalți, iar vocea lui a bubuit:

„Voi toți nimic pentru mine", a spus el. „Uciderea tine este una dintre mele mari bucurii. Vor fi mai multe pentru a avea loc în dimineața. Ești cu adevărat lipsit de valoare acum."

Pe linia a mers comandantul, urmat de anturajul său, ucigând aproape toți ceilalți băieți, totul în moduri brutale. Băieții, incatusat, erau

lipsiți de apărare; unul a încercat să se întoarcă și să fugă, dar comandantul l-a înjunghiat în spate.

Când se apropiau, Darius, transpirat, fără să-i mai pese, plin de furie, se forța să stea înalt și puternic. Își ridică bărbia și rămase cât putu drept, în ciuda rănilor, privind sfidător drept înainte. Dacă l-ar ucide atunci așa să fie; cel puțin ar muri mândru, neînghesuindu-se ca unii dintre ceilalți.

Directorul s-a oprit în fața lui și l-a examinat de parcă ar fi fost o insectă, batjocorind.

„Nu ești la fel de mare ca ceilalți", a spus el. „Sau la fel de musculos. Cred că ne putem descurca foarte bine fără tine."

Și-a ridicat sabia și s-a aruncat brusc asupra lui Darius, urmărind să-l înjunghie în inimă.

Darius a reacţionat. Fusese pregătit să stea acolo și să moară – într-adevăr, ar fi binevenit – dar ceva din interiorul lui a preluat controlul, un reflex războinic care pur și simplu nu l-ar fi lăsat să moară.

Darius a ocolit, și-a ridicat încheieturile, s-a înfășurat cu cătușe și și-a folosit lanțurile pentru a prinde lama. Le înfășura în ea, apoi se dădu deoparte și smuci puternic, trăgându-l pe director spre el. Apoi s-a lăsat pe spate și l-a lovit pe director în plexul solar, făcându-l să se poticnească înapoi, gâfâind și fără arme.

Darius rânji înapoi și își aruncă sabia la picioare. A aterizat cu un zgomot.

— O să fi venit la mine cu mult mai bun decât acea scobitoare, spuse Darius, delectându-se cu momentul.

Stăpânul s-a uitat înapoi, șocat și a devenit apoplectic. A luat o sabie de rezervă din teaca soldatului de lângă el, apoi a început să atace din nou pentru Darius.

„Voi ciopli în bucăți", a spus el, „și vă voi lăsa cadavrul pentru câini".

Bărbatul a încărcat, dar apoi s-a oprit brusc.

„Nu, nu ești", se auzi o voce.

Darius a fost șocat să vadă un toiag lung căzând brusc între el și stăpânul de lucru, la pieptul stăpânului, reținându-l.

Directorul s-a încruntat în timp ce s-a întors și s-a uitat în sus, iar Darius a fost șocat să vadă un bărbat care stătea acolo – un om – cam de mărimea și corpul lui, poate la patruzeci de ani, pielea lui maro deschis de aceeași culoare ca a lui, purtând doar un simplu halat și glugă maro și

mânuind doar un toiag. Și mai uimitor a fost că l-a reținut pe soldatul Imperiului. Darius nu avea idee ce caută un om liber aici.

Bărbatul s-a uitat înapoi la comandantul de lucru ferm, fără teamă, calm, stând acolo mândru. Avea mânecile tăiate, era slăbănog și musculos, ca Darius, dar nu prea. Purta sandale, șireturile îi înfășurau tibia până la genunchi și purta chipul mândru, falca pătrată și aspectul nobil al unui războinic.

— Îl vei lăsa pe acesta să fie, îi ordonă bărbatul stăpânului, cu vocea joasă și plină de încredere.

Stăpânul de lucru a rânjit.

„Dă-mi bățul ăsta de lângă mine", a răspuns el, „sau te voi omorî împreună cu el".

Directorul a ridicat sabia și a tăiat toiagul, pentru a-l tăia în două.

Dar omul s-a mișcat mai repede decât orice războinic pe care Darius nu-l mai văzuse până acum, mișcându-se atât de repede încât a reușit să-și miște toiagul din drum și să-l coboare în cerc la încheieturile soldatului Imperiului, lovindu-le atât de tare încât a ciocănit sabie din strânsoarea lui. A căzut la pământ, iar bărbatul a ținut apoi vârful toiagului de gâtul șefului de lucru uluit.

„Am spus, băiatul ăsta va trăi", repetă bărbatul ferm.

Directorul de lucru se încruntă.

„Poți să-i antrenezi", a spus comandantul, „dar eu sunt cel care decid cine trăiește și cine moare. S-ar putea să mă învingi, dar uită-te în jur – iată zeci de oameni ai mei, toți cu arme și armuri bune. Ai de gând să-i oprești pe toți cu bățul ăla al tău?"

Bărbatul, spre surprinderea lui Darius, a zâmbit și a coborât toiagul.

„Vom face o înțelegere", a spus el. „Dacă duzină de soldați tăi mă pot dezarma, atunci băiatul este a ta. Dacă eu, cu toate acestea, pot dezarma toate acestea, atunci băiatul este a mea de a instrui."

Directorul de lucru a zâmbit înapoi.

„Vor face mai mult decât să te dezarmeze", a spus el. „Te vor ucide. Și o să mă bucur să te văd morând."

Stăpânul a dat din cap către oamenii săi și, cu un strigăt, toți au ridicat săbiile și l-au atacat pe om.

Darius îl privea, nituit, cu inima bătând cu putere după bărbat, disperat să trăiască, în timp ce bărbatul stătea în mijlocul tuturor cu toiagul

lui lung. Se învârtea în toate direcțiile, în timp ce bărbații se apropiau din toate părțile.

Bărbatul, iute ca fulgerul, trânti sabia dintr-o mână după alta unui soldat. Darius nu văzuse niciodată pe cineva mișcându-se atât de repede și era un lucru frumos de privit, învârtindu-se și întoarse, abătându-se și răsturnând, mânuindu-și toiagul ca și cum ar fi fost viu. A deviat lovitura unui soldat, apoi a lovit un alt soldat în stomac, dezarmandu-l. Se răsuci și o sfărâmată în templu, bate-l jos; a bătut un altul drept mai departe, rupându-și nasul, în timp ce cu altul s-a legănat în sus, trântând sabia din mână — iar cu altul, a coborât jos, măturându-și picioarele de sub el.

În timp ce alți soldați alergau și se legănau spre el, el a sărit sus în aer, ratând o tăietură de sabie, apoi și-a adus toiagul drept în jos, lovindu-l pe bărbat în ceafă și doborându-l.

Mergea la nesfârşit, învârtindu-se, tăindu-se, lovindu-se şi înclinându-se, un vârtej, făcând ravagii în toate direcţiile şi dezarmand unul după altul, apoi doborându-i pe fiecare.

Când l-a doborât pe ultimul dintre ei, a făcut un pas înainte și a ținut vârful toiagului de gâtul bărbatului, ținându-l de pământ. Privi încet câmpul de luptă, cei zece soldați dezarmați cu toții, pe spate sau pe mâini și în genunchi, gemând, și se uită la comandantul Imperiului și zâmbi.

„Cred că băiatul este al meu”, a spus el.

Stăpânul s-a întors și a plecat cu furtună, iar bărbatul s-a întors și a întâlnit privirea lui Darius. Era cel mai nobil și priceput războinic pe care Darius l-a văzut vreodată și s-a simțit îngrozit de a fi în prezența lui. Era prima dată când un bărbat își risca viața pentru el și nu știa ce să spună.

Nu a avut timp, însă, pentru că misteriosul bărbat s-a întors brusc și a dispărut în mulțime, lăsându-l pe Darius nedumerit. Cine era acest om? Și de ce și-ar risca viața pentru el?

CAPITOLUL 14

Thor s-a ținut strâns de gâtul lui Lycoples, strângându-și solzii aspri în timp ce se înălțau prin aer, încântat să fie din nou călare pe spatele unui dragon. Au sfâșiat aerul cu viteză maximă, norii biciuindu-l pe Thor în față, în timp ce alergau după haita de gargui de la orizont, purtând-o pe Guwayne. Thor a ars de hotărât să-și recupereze fiul, atât de aproape acum, în sfârșit, îndemnându-i pe Lycoples să treacă la viteze din ce în ce mai mari.

"Mai repede!" îl îndemnă Thor.

Lycoples își batea din aripi din nou și din nou, coborând capul, la fel de hotărât să-l salveze pe fiul lui Thor.

Thor se simțea încântat că călărea cu Mycoples și urmașii lui Ralibar – îl făcea să se simtă ca și cum s-ar fi întors din nou cu Mycoples. Îi lipsise teribil de dor de ea în fiecare zi de când murise, iar călărea cu descendenții ei l-a făcut să se simtă restaurat. De asemenea, nu exista un sentiment mai încântător decât zborul prin aer, mișcarea cu o asemenea viteză, traversând oceanele în zilele în care navele aveau nevoie de luni. L-a făcut să se simtă invincibil încă o dată. Se simțea ușor, rapid ca o pasăre, fără nimic în lume care să-i stea în cale.

Thorgrin a simțit și o legătură intensă cu Lycoples, o energie foarte diferită față de mama ei. Lycoples era mult mai mic, încă tânăr, de jumătatea mărimii unui dragon adult și zbura cu o pasiune stânjenitoare, zburând prin aer, necontrolând încă deplin toate puterile ei. Zburând pe spatele ei, a simțit o nouă viață venind din nou pe lume, nașterea unei noi rase desfășurându-se în fața lui.

De asemenea, Thorgrin s-a simțit capabil să-și împărtășească cu ușurință gândurile și sentimentele cu ea și știa că ea simțea urgența lui de a-l găsi pe Guwayne. Ea bate furioasă fără ca el să fie nevoit să-l împingă, mergând mai repede decât putea să-i ceară el. Au zburat atât de repede încât abia își mai putea trage respirația, scufundându-se în și ieșind din nori,

apropiindu-se de gargui. Thor încleșta-o cântare în timp ce cu mâna liberă el apucă sabia de morți. Îl simțea pulsand în mână, dornic de sânge.

Au început să se apropie, apropiindu-se de haita de gargui, acum doar la o sută de metri distanță, iar Thorgrin se întrebă unde zboară, unde erau atât de nerăbdători să-l ducă pe Guwayne. În timp ce își miji ochii, îl zări pe Guwayne, atârnând de ghearele uneia dintre acele creaturi din capul haitei. Chiar îl duceau în Țara Sângelui? Dacă da, de ce?

Thor s-a uitat la orizont și nu a văzut altceva decât ocean, cât de departe putea vedea cu ochiul; nu a văzut Țara Sângelui. Se înșelase Ragon? Au fost acelea doar cuvintele unui muribund?

Dintr-o dată, Thorgrin a fost surprins să vadă turma uriașă de gargui despărțită în două, jumătate dintre ele întorcându-se înapoi și alergând să-l înfrunte, în timp ce cealaltă jumătate continuă. Când s-au apropiat, i-a privit bine și a văzut că arătau ca niște lilieci uriași, cu aripi largi și negre, gheare lungi și colți. Și-au ridicat capetele înguste și au țipat în timp ce zburau drept pentru el.

Thor și-a strâns sabia, dornic să-i întâlnească în luptă, iar Lycoples, spre meritul ei, nu a clătinat de frică. În schimb, a zburat mai repede, iar Thor, dornic să îndrepte greșelile, a ridicat Sabia Morților. Era atât de greu, de zece ori mai mult decât orice altă sabie, dar cumva se simțea perfect în mâinile lui. Lama lui neagră strălucea pe cer și, în timp ce monștrii țipau, Thor a răspuns cu un strigăt de luptă. Le-ar tăia pe toate pentru a-și recupera fiul.

Când prima dintre gargui a ajuns la el, ridicându-și colții pentru fața lui Thor, Thor s-a întins în jos și a tăiat sabia, tăind-o în jumătate. Sângele i s-a stropit peste tot, în timp ce garguia se prăbuși prin aer, pe lângă el.

Un altul a venit spre el, apoi altul, apropiindu-se din toate părțile, iar Thor s-a întors și s-a tăiat în toate direcțiile, abătundu-le și făcându-le în două. I-a tăiat ghearele unuia, aripile altuia, apoi s-a abătut când a fost zgâriat pe umăr cu o treime – și a întins mâna și și-a înfipt sabia în pântecele expus.

Roiul de gargui a coborât asupra lui, iar Thor le-a întâlnit fără teamă îmbrățișarea, luptându-se ca un om posedat, un om cu nimic de pierdut. Sabia morților a luptat și ea, prinzând la viață, ca o ființă vie în mâna lui. A șuierat și a fredonat și a condus drumul, îndemnându-l pe Thor să continue, făcându-l să taie, să împingă și să blocheze loviturile. Era ca și cum ai avea un partener de luptă în mână. Sabia fredona și cânta în timp ce trecea prin

aer, lăsând în urma ei o dâră de sânge și garguile tăiate, toate prăbușindu-se în ocean, mult mai jos.

Licopolii s-au alăturat și ei, lovindu-se cu ghearele asupra tuturor garguiilor care îndrăzneau să o atace. Era tânără, dar vicioasă – și neînfricată. Și-a ridicat ghearele ascuțite ca brici și a tăiat garguiile în stânga și în dreapta, ajungând la ele înainte ca acestea să ajungă la ea și tăiându-le în jumătate. Ea și-a întins mâna și i-a prins pe alții de cap și i-a strâns până la moarte, în timp ce pe alții i-a apucat și i-a aruncat, aruncându-i prin aer, spre ocean. Pe alții încă îi mușcă, deschizându-și fălcile uriașe și scufundându-și dinții în solzii, în timp ce țipau de durere.

În cele din urmă, când un roi proaspăt a venit la ei, Lycoples și-a aruncat capul pe spate, a țipat și a scos un șuvoi de flăcări. Flacăra ei nu era încă la fel de puternică ca a părinților ei, dar totuși era suficient de puternică pentru a face ravagii: zecile de gargui rămase, cuprinse de flăcări, au scos un țipăt îngrozitor în timp ce erau cufundate în norul de foc, oribilele lor. țipete umplând aerul în timp ce se prăbușiră, în flăcări, spre marea de dedesubt.

Thor a fost surprins de puterea lui Lycoples, neaşteptându-se la un asemenea flux de flăcări, iar cele câteva gargui care au rămas în viaţă s-au uitat, de asemenea, înapoi cu expresii speriate – şi cu o cu totul nouă teamă de Lycoples. S-au întors și au zburat spre orizont, ajungând din urmă pe cealaltă jumătate a turmei lor.

„Mai repede, Lycopoli, mai repede!” strigă Thor, lăsându-și capul în jos și ținându-se strâns în timp ce ea, înfuriată, zbura cu o viteză și mai mare.

Licoplii nu aveau nevoie de împingere. Ea a sfâșiat aerul mai repede decât putea să respire Thor și s-au scufundat în și din nori, soarele stacojiu începând să apune în timp ce se îndreptau asupra garguilor. Garguilele nu îndrăzneau să se întoarcă cu fața lor acum, ci mai degrabă zburau cu toată viteza lor, dând din aripi furioase pentru a încerca să scape.

Pe măsură ce se apropiau, Thor l-a putut vedea din nou pe Guwayne, în față – și inima îi bătea mai repede. Era atât de aproape acum, că nimic nu i-ar sta în cale. El va măcelări pe fiecare dintre aceste creaturi și, în curând, aveau să fie reunite din nou.

În timp ce Thor ridică privirea la orizont, făcu o dublă privire, șocat de vederea dinaintea lui. La orizont, încet a apărut ceea ce părea a fi o cascadă pe cer. Se întindea în toate direcțiile, cât vedea el, un zid de apă

curgătoare — pătat de roșu. Curgea din ceruri, până în oceane, atât de groasă încât nu putea să vadă prin ea și auzi un zgomot grozav când se apropia. A început să-și dea seama ce era: o cascadă de sânge.

Thorgrin a știut brusc, fără îndoială, că era o barieră, un zid care blochează o altă lume: intrarea în Țara Sângelui. Și când a văzut toate garguiile îndreptându-se spre ea, și-a dat brusc seama încotro se îndreptau - și și-a dat seama că le-ar putea oferi un port sigur.

"MAI REPEDE!" el a plâns.

Licoplii au reușit să zboare și mai repede, apropiindu-se de ei, la cincizeci de metri distanță, apoi treizeci, apoi zece... Cascada se profila în fața lor, zgomotul acum asurzitor.

Garguilele zburau puțin prea repede și, pe măsură ce Thor se apropia de ele, toate au intrat brusc în cascada de sânge, dispărând în ea.

Thor s-a pregătit și el, pregătindu-se să intre după ei – dar deodată, spre surprinderea lui, Lycoples se opri scurt în aer, ridicându-și capul, refuzând să intre în el. Thor nu putea înțelege ce se întâmpla. Parcă licoplilor le era frică să intre.

Ea bate din aripi, atârnând acolo, arcuindu-și spatele, țipând, iar Thor și-a dat seama că, dintr-un motiv oarecare, nu putea trece prin această barieră magică către Țara Sângelui. Thor se înroși, realizând că garguiile știau asta tot timpul.

Lycoples, frustrați, țipau din nou și din nou, dorind clar să intre și frustrați că nu putea.

Thor și-a simțit inima frângându-se în timp ce privea garguiile dispărând în cascadă împreună cu fiul său, dispărând din vedere.

se gândi Thor repede. S-a uitat în jos și a scanat oceanul și i-a văzut în depărtare, la orizont, pe frații săi din Legiunea, urmând în nava lor. Thor l-a îndreptat pe Lycoples înapoi, peste ocean, către prietenii săi, știind că nu avea de ales. Dacă Lycoples nu ar putea intra în Țara Sângelui, atunci Thor ar trebui să intre fără ea.

Lycoples l-au zburat pe Thor până la navă și, în timp ce ea a coborât și a încetinit, Thor a sărit de pe spate și pe punte. El stătea acolo, uitându-se la ea, iar ea bătu din aripi, dezamăgită, dorind ca el să o călărească din nou.

Thor clătină din cap.

— Nu, Lycoples, îi spuse el. „Nu-mi poți fi de nici un folos acolo unde trebuie să merg. Mă poți ajuta în altă parte: du-te să-mi găsești iubita.

Găsește-l pe Gwendolyn, oriunde s-ar afla. Spune-i că trăiesc. Guwayne trăiește. Și salvează-o pentru mine de orice pericol în care s-ar afla.”

Lycoples a țipat și a plutit, clar că nu dorea să plece de partea lui Thor.

"MERGE!" porunci ferm Thor.

În cele din urmă, licoplii, fără tragere de inimă, s-au întors și au zburat, dispărând la orizont.

Toți ceilalți s-au adunat în jurul lui Thor pe navă și se uitau la el, uluiți. S-a uitat afară, pe lângă prova, la cascadele de sânge care se profilau și a știut ce avea de făcut.

„Frați și surori”, a spus el, „în seara asta vom intra în Țara Sângelui”.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Gwendolyn a mers cot la cot cu Regina, escortând-o pe pasarela aurie care străbate capitala Ridge. Calea era făcută din pietruite din aur masiv, ridicată la cincisprezece picioare deasupra străzilor orașului, de la ieșirea la castel până la toate colțurile orașului. Era o pasarelă rezervată familiilor regale și, în timp ce mergeau, slujitorii Reginei țineau în spatele lor, ridicând umbrele de soare pentru a bloca soarele.

Cei doi s-au plimbat braț la braț, Regina legând cu afecțiune brațele cu ea și insistând să o ducă într-un tur al orașului. Regina i-a arătat cu drag lui Gwen toate atracțiile în timp ce mergeau, evidențiind arhitectura notabilă și orientând-o către diferitele cartiere ale acestui oraș antic. Gwendolyn se simți mângâiată de prezența ei, mai ales după o perioadă atât de lungă fără companie feminină. În unele privințe, regina era ca mama caldă pe care nu a avut-o niciodată.

A făcut-o pe Gwendolyn să reflecte asupra propriei ei mame. Mama ei fusese o regină rece și dură, hotărând mereu în funcție de ceea ce era potrivit pentru regat – dar nu neapărat de ceea ce era potrivit pentru familia lor. Fusese, de asemenea, o mamă rece și dură, iar Gwendolyn avusese nesfârșite certuri și lupte pentru putere cu ea. Gwendolyn și-a amintit de prima dată când l-a întâlnit pe Thorgrin, lupta epică a mamei ei de a-i ține pe cei doi separați. A adus înapoi amărăciune și resentimente proaspete.

De asemenea, a făcut-o pe Gwen să se gândească la alte vremuri, alte locuri; și-a amintit de balurile de pe terenul tatălui ei, de toți îmbrăcați în cele mai frumoase lucruri, de lupte, de festivaluri, de anii nesfârșiti de recompensă și de vremuri bune, anii în care Gwen era sigură că nu se vor putea sfârși niciodată. Și-a amintit de prima dată când l-a întâlnit vreodată pe Thorgrin, înapoi în recompensa Inelului, doar un băiat tânăr și naiv care a intrat pentru prima dată la Curtea Regelui. Mi s-a părut ca o altă viață. S-a simțit atât de îmbătrânită de atunci, atât de mult răsturnată în viața ei. Chiar

și aici, în splendoarea acestui loc, îi era greu să-și imagineze zile de confort și siguranță ca aceea care se întorc din nou la ea.

Gwen s-a repezit din ea în timp ce Regina o trase și arăta în sus.

„Acest cartier este locul în care locuiesc majoritatea oamenilor noștri”, a spus Regina cu mândrie.

Gwendolyn s-a uitat la frumosul oraș, a oferit o priveliște uimitoare de aici de sus, pe skywalk, și a fost uimită de frumusețea și rafinamentul lui. Orașul era înțesat de case curate de orice formă și dimensiune, unele construite din marmură, altele din calcar, toate ghemuite unul lângă altul, dând orașului o senzație confortabilă. Orașul părea perfect uzat, străbătut de străzi pietruite, cai care treceau, trăgând încet trăsurile prin străzi. Pe străzi se aflau oameni care își vindeau marfa și peste tot se simțea mirosul de mâncare: tarabele erau pline de fructe masive, în timp ce vânzătorii vindeau saci și butoaie de vin. Alte magazine erau peste tot, tăbăcării care vindeau piei, fierarii de arme și bijutierii pietre prețioase strălucitoare. Toți erau îmbrăcați în cele mai frumoase și s-au plimbat în armonie prin acest oraș luxos.

Gwen ridică privirea și văzu fortificațiile impresionante care zideau orașul, zidurile sale antice de piatră căptușite cu cavaleri, armura lor strălucind în soare. Ea a văzut castelul înălțându-se deasupra orașului, ca un paznic, cu meterezele clătinate și mărginite de mai mulți cavaleri, faruri de forță și disciplină perfectă. Clopotele bisericii sunau încet în depărtare, câinii lătrau dedesubt pe străzi și copiii țipau de încântare în timp ce alergau după ei. O adiere blândă, plină de umezeală din lacuri, a mângâiat-o în timp ce mergea, iar Gwen și-a dat seama că acest loc era cât de aproape de perfecțiune pe cât și-ar putea imagina. În depărtare, apele străluceau, iar în depărtare, vârfurile Crestei se profilau peste toate, un contur slab la orizont, învăluit în ceață, făcând acest loc să se simtă și mai protejat.

Gwen i-a văzut pe oameni deschizând și închizând obloanele, atârnând hainele să se usuce și, în timp ce își arunca privirea în jos, a observat mulți oameni care le făceau semn cu afecțiune. Se simțea prea elitist mergând aici sus, pe această potecă.

„Ești distrasă, dragă regină”, i-a spus Regina zâmbind.

Gwen se înroși.

— Scuză-mă, spuse ea. „Doar că... prefer să interacționez cu oamenii mei. Îmi place să-i îmbrățișez, să merg pe aceleași străzi ca și ei.”

Gwen spera că nu a jignit-o și a fost ușurată să vadă zâmbetul Reginei lărgindu-se.

„Ești o fată după inima mea”, a spus ea. „Speram că vei întreba. Nici mie nu-mi place să trăiesc ca familia regală – aș prefera să fiu cu oamenii mei.”

Ea a condus-o pe o scară curbată, aurie, spre străzi și, în timp ce coborau, a fost o grămadă entuziasmată printre oamenii ei; toți au țâșnit la prezența Reginei și s-au repezit să o întâmpine, dându-i fructe și flori. Gwen putea să vadă cât de iubită era de oamenii ei – și înțelegea de ce: era cea mai bună regină pe care o întâlnise vreodată.

Lui Gwen îi plăcea să meargă pe străzi, îi plăcea vitalitatea, mirosurile cărnii gătite sunt mai puternice aici jos; era plin de lume, iar ea iubea energia acestui loc. Oamenii ăștia din Ridge, ea începu să-și dea seama, erau oameni calzi și prietenoși, iute să zâmbească și să îmbrățișeze străinii. Începea să se simtă ca acasă.

„Mersul nostru pe stradă este, de fapt, cel mai convenabil. Fiica mea pe care vrei să o vezi se află în capătul îndepărtat al orașului, cocoțată în biblioteca ei. Acesta este cel mai rapid mod de a ajunge acolo.”

Gwen s-a gândit unde se îndreptau – Biblioteca Regală – pe care și-a dorit atât de mult să o vadă și a devenit entuziasmată. S-a gândit și la fiica cea mică a Reginei, pe care Regele i-a cerut să o vadă prima, și s-a întrebat încă o dată despre ea.

— Povestește-mi despre ea, spuse Gwen.

Chipul Reginei s-a luminat la pomenirea ei.

„Este remarcabilă”, a spus ea. „Are o minte diferită de toți cei pe care i-am întâlnit vreodată. Vei vedea că chiar nu există nimeni ca ea. Nu știu de unde o ia – cu siguranță nu de la mine.”

Regina clătină din cap în timp ce vorbea, cu ochii lăcrimați de admirație.

„Cum se poate ca o fetiță de zece ani să aibă un intelect suficient de puternic pentru a fi savantul regatului? Nu numai că este cea mai rapidă gânditoare pe care am întâlnit-o vreodată, dar păstrează o bursă, spre deosebire de oricine pe care l-am întâlnit vreodată. Este mai mult decât o afinitate - este o obsesie. Întrebați-o orice despre istoria noastră și vă va spune. Mi-e rușine să spun că cunoștințele ei sunt chiar mai mari decât ale mele. Și totuși, sunt atât de mândru de ea – își petrece toate zilele în acea

bibliotecă. O face mult prea palidă, dacă mă întrebați pe mine. Ar trebui să fie afară, să se joace cu prietenii ei."

Gwen s-a gândit la toate în timp ce mergea, amintindu-și prima întâlnire cu ea la ospăț și cât de impresionată fusese de ea. În mod clar, aceasta a fost o fată extraordinară. Fiind atât de îndrăgostiți de cărți, cei doi făcuseră clic instantaneu, deoarece Gwen simțise un suflet înrudit în ea. O făcea pe Gwen să se gândească la timpul petrecut în Casa Savanților și știa că, dacă tatăl ei nu ar fi intervenit, și-ar fi petrecut toate zilele închisă în acea clădire, pierdută în cărți.

„Soțul tău mi-a spus că trebuie să o văd mai întâi", a spus Gwen. „A spus că ar trebui să o întreb despre istorie înainte de a vizita turnul și celălalt fiu al tău, Kristof. Mi-a spus că îmi va oferi o instrucție, o mai bună înțelegere a lui.

Gwen a privit chipul Reginei întunecându-se la pomenirea celuilalt fiu al ei. Ea a dat din cap cu tristețe.

„Da, ea vă va spune totul despre acel turn blestemat și multe altele", a spus ea. „Deși nu știu ce bine va face. Copiii mei din acel turn sunt pierduți pentru mine acum."

Gwen se uită la ea, uluită.

„Copii?" repetă ea. „Regele a menționat doar un fiu. Ai alții?"

Regina s-a uitat în jos în timp ce mergeau, străbătând străzile, trecând pe lângă vânzători și a rămas tăcută foarte mult timp. Tocmai când Gwen a început să se întrebe dacă va răspunde vreodată, în cele din urmă, Regina și-a șters o lacrimă și s-a uitat la ea, cu fața plină de tristețe.

— Și fiica mea locuiește acolo.

Gwen gâfâi.

"O fiică? Soțul tău nu a menționat asta."

Regina dădu din cap.

„Kathryn. Nu o pomenește niciodată. El se comportă de parcă ea nu ar exista. Doar pentru că este atinsă."

Gwen se uită în urmă, nedumerită.

"Atins?" a replicat ea.

Regina și-a întors privirea, iar Gwen și-a dat seama că era prea dureros pentru ea să discute despre asta și nu a vrut să se strecoare. O tăcere s-a lăsat peste ei în timp ce mergeau, Gwen mai curioasă ca niciodată. Acești oameni din Ridge păreau să dețină secrete nesfârșite. A făcut-o pe

Gwen să se gândească la celălalt fiu al Reginei, Mardig, și a făcut-o să se întrebe ce întuneric era în familia lor.

Și-au croit drum pe străzi și, în cele din urmă, au făcut un colț și, în timp ce făceau, Regina s-a oprit brusc. Ea și-a ridicat privirea, și Gwen a făcut-o, de asemenea.

Gwen gâfâi, uluită de clădirea din faţa ei. Era o clădire diferită de orice Gwen pe care o văzuse vreodată, construită din marmură strălucitoare, cu uși uriașe aurii în formă de arc înalt, sculptate complicat. Ușile erau împodobite cu imagini aurii ale cărților sculptate în ele, iar vitralii lungi și conice aliniau exteriorul. Semăna cu o biserică, dar avea o formă mai circulară și chiar mai impresionantă, așezată în mijlocul unei piețe deschise a orașului, fără nimic în jurul ei în toate direcțiile, înconjurată de o curte circulară de pietruit curat și auriu. Gwen a putut vedea imediat respectul pe care acest oraș îl avea pentru cărți, pentru burse; la urma urmei, această Bibliotecă Regală stătea ca un far în centrul orașului.

„Fiica mea te așteaptă înăuntru”, a spus Regina, cu o tristețe acum în voce. „Întreabă-o orice vrei. Ea vă va spune tot. Există unele lucruri care sunt prea dureroase pentru ca o mamă să poată vorbi.”

O îmbrățișă rapid pe Gwendolyn, apoi se întoarse și dispăru pe străzi, urmată de servitorii ei.

Gwen, singură, s-a confruntat cu ușile uriașe de aur, înălțime de douăzeci de picioare, groase de un picior și, în timp ce întinse mâna și punea mâna pe mânerele lor aurii, trase și se simți pregătită să intre în altă lume.

*

Când Gwen a intrat în Biblioteca Regală, așteptând-o să o întâmpine, Jasmine stătea singură în sala imensă de marmură, cu mâinile în fața ei, ușor strânse la talie și privind înapoi cu un zâmbet dulce și emoționat, inteligența strălucind în ochii ei. .

Ea s-a repezit înainte, radiantă, și a luat-o de mână pe Gwen.

„Am fost de așteptare și de *așteptare* pentru tine!“ a exclamat ea, în timp ce se întoarse și încântată a început să-i facă un tur lui Gwen. „Tatăl meu a spus că vei veni azi dimineață și de atunci am așteptat. Trebuie să fi verificat geamurile de o sută de ori. Mama te-a dus într-unul dintre turnurile ei lungi și plictisitoare? întrebă ea râzând scurt, bucurându-se.

Gwen nu a putut să nu râdă, de asemenea, entuziasmul acestui copil molipsitor. A fost captivată de Jasmine din momentul în care a văzut-o, atât

de inteligentă și de drăgălașă. Era și vorbăreț și amuzant. Se auzi o săritură în pasul ei, o amețeală jucăușă la care Gwendolyn nu se aștepta. Se aștepta ca ea să fie serioasă și sumbră, pierdută în cărți, ca orice alt savant – dar era orice altceva decât. Era ca orice copil, lipsită de griji, sărind, veselă, caldă și bună. Într-un fel, ia amintit lui Gwendolyn de spiritul vesel și lipsit de griji pe care îl avusese cândva în tinerețe. Se întrebă când, exact, a pierdut-o.

În timp ce Jasmine o conducea prin holuri, vorbitul ei nu înceta, ea trecu de la un subiect la altul cu o dexteritate surprinzătoare, arătând un rafturi de cărți după altul.

„Această stivă din dreapta sunt tragediile primului nostru dramaturg, Circeles”, a spus ea. „Consider că ele sunt, practic, lucrări banale, ceea ce te-ai putea aștepta de la prima generație de dramaturgi Ridge. Bineînțeles, erau potriviți pentru diferite ocupații pe atunci - în mare parte marțiale. După cum spune Keltes, cu fiecare generație vine o rafinărie, o trecere de la abilități marțiale la abilități superioare. Cu toții ne străduim pentru forme mai înalte de har, nu-i așa?

Gwen s-a uitat înapoi la ea, uluită de discursul ei, de fluxul ei neîntrerupt de cuvinte și cunoștințe, în timp ce ea continua fără încetare, arătând rafturi după rafturi de cărți. Au trecut prin coridoare nesfârșite, decorate cu picturi murale ornamentate, cu podelele căptușite cu aur.

Biblioteca era ca un labirint, iar Jasmine o conduse pe coridoare înguste și șerpuite, mărginite de cărți pe ambele părți. Rafturile de cărți, făcute din aur, se înălțau douăzeci de picioare înălțime și toate cărțile păreau vechi, legate cu piele, scrise, Gwendolyn putea să vadă, în limba străveche a Inelului. Era un număr uluitor de cărți, chiar și pentru cineva ca Gwendolyn și, în mod uimitor, Jasmine părea să le recunoască pe fiecare.

— Și aici avem istoriile, desigur, continuă Jasmine, dând jos o carte în timp ce mergea și răsfoind-o. „Se întind pe kilometri. Este organizat de la primii istorici până la cei din urmă - ar trebui, de fapt, să fie invers. Ai crede că cel din urmă ar sta pe umerii celui dintâi, ar oferi o perspectivă mai luminată asupra istoriei Crestei și Inelului - dar nu este așa. Așa cum se întâmplă adesea, istoricii originali erau mai versați decât oricare dintre cei care i-au urmat. Cred că există un oarecare adevăr în ideea că generațiile din urmă le depășesc pe prima – totuși există mai mult adevăr în ideea că generațiile anterioare dețin înțelepciunea străveche de neatins de către cele din urmă”, a spus ea. „Sindromul primului născut, nu-i așa?”

Mintea lui Gwen se învârtea într-un zgomot, încercând să proceseze tot ceea ce spunea și nu se putea abține să nu simtă ca și cum ar fi vorbit cu un bătrân de optzeci de ani. Acest dinamo de fată deținea înțelepciunea lui Aberthol și Argon combinate, dar cu o viteză și o energie care a lăsat-o pe Gwen ametită. Gwen și-a dat seama imediat că era depășită de inteligența și erudiția acestei tinere fete – și era prima dată când se simțea așa înainte, cu cineva. A fost atât intimidant, cât și emoționant.

— Și tu ești un cititor, a spus Jasmine, în timp ce a întors un colț, conducându-i pe un alt coridor întortocheat de cărți. „Am văzut asta în fața ta în momentul în care te-am cunoscut. Tu esti ca mine. Cu excepția faptului că ai fost împovărat cu calitatea ta de regină. Am înțeles. Trebuie să fi fost îngrozitor. Nu mai e timp de citit, presupun. Este probabil cea mai proastă parte a a fi regina. Probabil că îți place aici."

Gwen a zâmbit.

"Cum faci asta?" spuse Gwen. "Mi-ai citit gandurile."

Fata a râs înapoi, ametită.

„Este ușor să vezi un alt cititor. Există o privire îndepărtată în ochii tăi, de parcă ai fi pierdut într-o altă lume. Un semn revelator. Trăiești într-o lume înălțată, mai glorioasă decât a noastră, la fel ca și mine. Este o lume a fanteziei. O lume a dramei frumoase, unde totul este posibil, unde singurele limite sunt imaginația noastră."

Jasmine oftă.

„Lumea noastră, aici și acum, este atât de pietonală", a adăugat ea. „Fierari și măcelari și vânători și războinici și cavaleri – cât de îngrozitor de nebunesc. Tot ce vor să facă este să se omoare unul pe celălalt, să se învingă reciproc la concursuri de turnee și altele asemenea. Îngrozitor. Redundant, de asemenea."

Ea oftă, întorcând încă un coridor.

„Cărțile, pe de altă parte", a continuat ea, „sunt infinite. A citi o carte, dacă mă întrebi pe mine, este mai cavaleresc decât a ucide un bărbat. Și oferă o lume mult mai interesantă de explorat. Păcat că societatea noastră îi prețuiește pe ucigași decât pe savanți. La urma urmei, fără noi, cititorii, cum ar ști armurierul să forjeze armura? Fierarul să lovească sabia? Cum ar ști cizmarul să repare potcoave, sau inginerul să construiască o catapultă? Și de unde ar ști regele împotriva cui a luptat dacă nu ar putea citi, nu poate, cel puțin, să identifice steagul din partea îndepărtată a câmpului de luptă? Cum ar ști oamenii lui pe cine să omoare?

„Cavalerii nu luptă în gol”, a continuat ea. „Ei sunt mai îndatorati nouă, cititorii, cărților noastre, decât ar dori vreodată să recunoască. Aș presupune că un războinic are nevoie de cărți pentru a supraviețui, mult mai mult decât de arme.”

Coborî în grabă o trepte, Gwen chiar în spatele ei încercând să țină pasul.

„Și totuși, iată-ne, tratați ca cetățeni de rangul trei, relegați în bibliotecile noastre. Slavă Domnului că sunt fată. Dacă aș fi băiat, mi-aș pierde timpul chiar acum pe câmpul de luptă și mi-aș pierde toate astea.”

A întors un colț, s-a oprit și a făcut un gest dramatic, iar Gwen s-a uitat la o cameră care i-a tăiat respirația. Gwen s-a trezit în picioare într-o încăpere vastă, cu tavanele ei înălțindu-se la o sută de picioare înălțime, formate într-un cerc imens, cu coloane de marmură întinse la fiecare treizeci de picioare și trepte care duceau spre o podea de marmură strălucitoare, așezată cu zeci de mese aurii. Pe fiecare dintre aceste mese stăteau grămezi și grămezi de cărți, de orice dimensiune și formă, unele cât o masă întreagă. Camera era luminată de o serie nesfârșită de candelabre cu lumânări, decorate cu cristal.

Gwen stătea acolo, uluită de această priveliște, în timp ce Jasmine sări fericită în ea, clar confortabil aici, de parcă ar fi fost sufrageria ei personală.

„Aceasta este sala principală de lectură”, a explicat ea în timp ce mergea, Gwen urmând încet, luând totul în evidență. „Uneori îmi place să mă ascund în colțuri mici când citesc – dar cea mai mare parte a timpului îmi petrec citind aici. . Oricum, acest loc este gol tot timpul, așa că nu contează unde citesc. Dar uneori, citirea în camere diferite te face să te simți diferit despre o carte, nu crezi?”

Gwen se uită la toate mesele, confuză.

„Nu înțeleg”, a spus ea. „Dacă nimeni nu folosește această cameră în afară de tine, ce sunt toate acele cărți de pe toate acele mese diferite? Se pare că o armată folosește această cameră în fiecare zi.”

Jasmine râse încântată.

„Da?” ea a răspuns. „Îmi pare rău. Știu că sunt dezordonat. Nu mă pricep să-mi pun cărțile deoparte.”

Gwen se uită la ea, uluită.

— Vrei să spui că tu singur citești toate aceste cărți? întrebă ea neîncrezătoare, privind sutele de volume întinse pe o duzină de mese, toate

deschise, într-o anumită stare de utilizare.

Jasmine a zâmbit.

„Nu sunt atât de multe”, a răspuns ea, modestă. „Acestea sunt doar preferatele mele. De fapt, m-am hotărât să citesc mult mai mult anul acesta.”

Jasmine se plimba de la masă la masă, uitând-o pe Gwendolyn, deja preocupată de cărțile dinaintea ei. Ea practic se năpusti în cameră, grăbindu-se la cea mai apropiată masă, luând o carte uriașă și scanând printre pagini. Gwen a privit cu neîncredere cum Jasmine răsfoia paginile cu viteza fulgerului. Gwen nu văzuse niciodată pe cineva citind atât de repede. Jasmine fredona pentru sine în timp ce citea, pierdută în carte, de parcă ar fi uitat că Gwen era în cameră.

În doar câteva clipe, ea a terminat-o.

Se întoarse spre Gwen, cu un zâmbet pe buze.

— Una dintre istoriile mai puțin plictisitoare, spuse Jasmine, oftând. „Mă afund cu adevărat în istorii, dar știam că vii și știam că ai dori să știi și am vrut să fiu pregătită. Presupun, desigur, că vrei să știi totul despre istoria Inelului, despre strămoșii noștri împărtășiți. Aceasta este natura umană până la urmă, nu-i așa? Oamenii nu vor întotdeauna să știe despre ei înșiși?”

Jasmine s-a uitat înapoi cu o sclipire în ochi și Gwen a zâmbit, mintea ei învârtindu-se cu toate cuvintele lui Jasmine, încă încercând să înțeleagă totul. Ea întinse mâna și și-a pus o mână pe umăr.

„Ești o ființă umană uluitoare, uimitoare”, a fost tot ce a putut spune Gwen, fără cuvinte. „Dacă ar fi să am vreodată o fiică, mi-aș dori să fie la fel ca tine.”

Pentru prima dată, Jasmine s-a relaxat, radiantă de mândrie, și s-a grăbit spre Gwen și i-a îmbrățișat rapid Gwen. Apoi se întoarse și se întoarse la cărțile ei, deschizând una nouă.

Gwen se apropie, se aplecă peste ea și începu să citească peste umărul ei. Această carte, supradimensionată și legată cu piele, a fost scrisă în limba antică a Inelului și, din fericire, era o limbă pe care Gwen o putea înțelege bine, fiind găurită în ea încă de la naștere de Aberthol și alții. Gwen se simțea încântată să fie aici, în această casă nemișcată și sacră a cărților. Ar putea să stea în această bibliotecă pentru totdeauna, să îndepărteze toate necazurile lumii. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult.

Totuși, în timp ce încerca să citească, Jasmine întoarse paginile atât de repede, încât îi era greu pentru Gwen să țină pasul cu ea.

Jasmine a terminat-o repede, a închis-o, a întins mâna și a scos o altă carte.

— O să te scutesc de monotonia, spuse Jasmine. „Esența acelei cărți este că strămoșii lui Ridge și Ring au fost împărtășiți. Dar asta știi deja. Acea carte se concentrează mai mult pe despărțirea lor. Chestii relativ plictisitoare."

— Spune-mi, spuse Gwen, dornică să afle.

Jasmine a ridicat din umeri, de parcă ar fi fost totul cunoscut.

„La un moment dat, poate cu șapte secole în urmă, a avut loc o despărțire a căilor. Un exod în masă din Ridge. Partea ta a familiei a plecat de aici, a traversat Marea Deșeuri și cumva a făcut sau a găsit corăbii și a traversat marea. Desigur, a existat o urmărire a Imperiului și mulți dintre oamenii tăi au murit, fie în Deșeuri, în jungle, fie pe mare. Mulți dintre cei care au ajuns primii în Inel, de asemenea, nu au supraviețuit. Cei mai mulți au fost uciși în ceea ce cred că numiți „The Wilds".

Gwen se uită în urmă, uluită de istorie.

— Da, spuse Gwen. „Țara de dincolo de Canion, pe marginea exterioară a Inelului."

Jasmine dădu din cap.

„Principala provocare cu care s-a confruntat oamenii tăi a fost construirea unui pod care să traverseze Canionul. Primul pod a fost Traversarea de Vest. Mai urmau trei. A fost nevoie de o mie de muncitori o mie de zile pentru a sculpta piatra. Și fiarele au încercat să treacă, dar oamenii tăi au reușit să păzească podul. Alte fiare au coborât Canionul pentru a urca pe partea cealaltă – dar teoriile au fost ucise de creaturile care locuiau jos."

Gwen a ascultat, captivată, mintea ei începurându-i întrebări, dar fără să vrea să o întrerupă.

Jasmine oftă.

„Desigur, pentru cei care au făcut-o", a continuat ea, „Inelul original nu a fost un loc ușor. Era plin de monștri sălbatici în sine, pământul său era sălbatic, iar Highlands insurmontabile. Aproape deodată, a existat o divizare între provinciile vestice și estice, care cred că au evoluat în regatele de vest și de est. Orientul era mai puțin fertil, mai arid, iar clima sa mai aspră. Acolo locuiau triburi sălbatice, care, cred, au stat la baza Regatului de Est.

„Numai când oamenii tăi au putut asigura Canionul, lucrurile s-au schimbat. Și asta, la rândul său, duce înapoi la ceea ce a contat cel mai mult

în poate toată istoria ta: istoria Scutului. Și a Sabiei Destinului. Fără Scut, Inelul era doar un alt loc de neapărat, o altă insulă, un loc la fel de nesigur și ostil ca și restul lumii. Dar primii mari vrăjitori a căror magie a făcut Scutul, au pus bazele supraviețuirii poporului tău."

Gwen nu fusese niciodată atât de cufundată într-o poveste; ea citise istorii toată viața, dar nu auzise niciodată nimic din toate astea. Se întrebă ce volume prețioase aveau aici, în Ridge, de care oamenii ei le lipseau în Ring.

— Spune-mi mai multe, spuse Gwendolyn.

Deodată, clopotele bisericii au răsunat, în surdină, de undeva din afara zidurilor, iar Jasmine ridică privirea, distrasă pentru prima dată. Gwendolyn văzu expresia ei întunecată și se întrebă de ce.

„Nu suport sunetul lor", a spus ea. „Ei bat necontenit."

Gwen era confuză.

"De ce? Cine le sună? Nu sunt clopotele bisericii?"

Jasmine clătină din cap.

„Mi-aș dori", a răspuns ea. „Sunt clopotele turnului. Clopotele religiei false, cultul care-mi țin ostatici pe fratele și pe sora mea. Nu fizic, desigur, ci intelectual, spiritual – iar acele legături sunt mai rele decât cătușele. Îi iubesc pe amândoi cu drag și aș da orice pentru a-i avea înapoi."

Jasmine schimbase brusc subiectele, uitase de istoria Sabiei destinului și a Scutului, iar Gwen și-a dat seama ceva despre ea: capacitatea ei de atenție era limitată. Mintea ei lucra atât de repede încât a schimbat subiectele cu o dexteritate alarmantă. Era genială, dar era împrăștiată. Gwen încă dorea cu disperare să afle mai multe despre Scut și Sabia Destinului – dar avea să le lase pentru altă dată. Până la urmă, ea venise la ea pentru început la cererea Regelui, pentru a afla mai multe despre turn.

— Povestește-mi despre frații tăi, spuse Gwendolyn, dornică să afle mai multe.

„Ce ți-au spus mama și tatăl?" ea a intrebat.

„Nu mult", a răspuns ea.

Jasmine clătină din cap.

"Desigur că nu. Le este frică de ceea ce nu știu și le este rușine de ceea ce nu înțeleg. Ca majoritatea oamenilor. Provincial, nu ai spune?

Gwen se uită înapoi, fără să înțeleagă cu adevărat.

„Fratele meu", a continuat ea, „a fost spălat pe creier. A fost mereu zelos în toate pasiunile sale și, din păcate, au găsit subiectul greșit. Sora

mea, ei bine... asta e mai complex. S-a născut așa cum este. Ea a fost întotdeauna pierdută pentru noi, în felul ei. Dar acum – ea este printre ei."

Gwen se străduia să înțeleagă.

— E catatonică, explică Jasmine, văzând expresia confuză a lui Gwen. „Se uită pe fereastră, nu rostește niciun cuvânt. Inca de la nastere. Oamenii noștri *nobili* din Ridge, cu cultura lor a perfecțiunii, sau războinicii și cavalerii și toate prostiile astea, le este rușine de ea. Nasol, într-adevăr. Este cel mai mare neajuns al părinților mei, dacă mă întrebați pe mine. Oricine nu este perfect este considerat o amenințare pentru societatea noastră. Dar o iubesc foarte mult pe sora mea — mereu am făcut-o. Întotdeauna am găsit o modalitate de a comunica cu ea. Și ea are drumul ei – trebuie doar să fii deschis să o auzi."

Gwen a început să înțeleagă și a simțit tristețe pentru toți.

— Tatăl tău mi-a cerut să-i vizitez, spuse Gwen. „Pentru a încerca să-i recuperez."

— O cauză pierdută, oftă Jasmine. „Nu poți călători pe canalele minții."

„Dar el mai crede că Turnul are un indiciu. Că păzește ceva – niște cunoștințe străvechi, niște istorie secretă."

Jasmine a oftat și a privit în altă parte și pentru prima dată a tăcut foarte mult timp, privind în depărtare cu ochi sticloși, de parcă ar fi dezbătut ceva monumental.

„Zvonul acela a persistat de secole", a spus ea. „Mulți cred că Căutătorii de Lumină ascund cărțile pierdute. Acestea sunt cărți pe care nu le-am văzut niciodată — nici măcar nu am văzut nici măcar dovada existenței lor. L-am implorat de multe ori pe fratele meu și pe sora mea: dacă există, aș da orice să le citesc. Dar ei insistă că nu - sau cel puțin, nu i-au văzut niciodată. Și chiar dacă o fac, chiar dacă sunt ascunse undeva în măruntaiele turnului, cine să spună dacă ele conțin într-adevăr marele remediu pentru destinul nostru pe care toți se așteaptă de la ei?

Ea oftă.

„Acesta este doar un alt vis al tatălui meu", a continuat ea. „Poate că are ceva de-a face cu vârsta lui? Dorința lui după întoarcerea copiilor săi?"

Gwendolyn își întoarse privirea, simțindu-se dezamăgită de întreaga conversație, încercând să absoarbă totul. Cunoștințele lui Jasmine erau ametitoare și Gwen s-a gândit că va dura luni de zile pentru a înțelege pe

deplin tot ce spunea. Era prima dată când se simțea așa, așa că era peste cap din punct de vedere intelectual și era o experiență tulburătoare.

Jasmine trebuie să fi simțit tristețea ei, pentru că s-a uitat la ea cu compasiune și și-a pus o mână pe încheietura mâinii.

— Ajunge cu Turnul, spuse ea. „Te vei duce acolo și vei vedea singur. Dar am văzut în ochii tăi ce te deranjează cu adevărat. Thorgrin și Guwayne, nu-i așa?

Gwen se uită la ea, cu speranța în ochi, întrebându-se de unde știa.

— Argon nu ți-a spus nimic? întrebă Jasmine.

Gwen se uită la ea, confuză.

„Argon?” a replicat ea. "Spune-mi ce? El este bolnav. El nu răspunde.”

Jasmine clătină din cap.

„Nu mai”, a răspuns ea. „Vendecătorii noștri sunt foarte buni în ceea ce fac. Vindecarea lui a început. El este conștient și acum.”

Gwendolyn se uită înapoi la ea, plină de speranță, bucuroasă.

"De unde știți?" a întrebat ea uluită.

Jasmine a zâmbit.

„Tot ce se întâmplă în această curte este purtat de corb. Sunt cunoscut că sunt destul de curios.”

Gwen o studie, uimită.

„Ce știe Argon?” întrebă Gwen.

„Cei vechi”, a spus Jasmine, „dețin o mulțime de secrete, de la începutul timpurilor. De asemenea, mare cunoaștere, despre care ei nu vorbesc.”

Se uită atent la Gwendolyn.

— Vorbește cu Argon, spuse ea. „Întreabă-l despre Thorgrin. Despre Guwayne. Întreabă-l ce reține. Sunt sigur că te va surprinde chiar și pe tine.”

CAPITOLUL ȘAISISE

Kendrick s-a pregătit în timp ce ghearele ascuțite ale agățătorului de copac se aruncau spre fața lui cu o viteză amețitoare. Creatura sărise din copacul răsucit atât de repede, aruncându-se spre el înainte ca Kendrick să aibă ocazia să răspundă. Ghearele îi erau atât de lungi cât corpul ei, ascuțiți și subțiri, iar fiara, asemănătoare unei lene mari, cu un corp păros, ochi galbeni și colți ascuțiți, era în căutare de sânge. În mod clar, a prins mulți călători nebănuiți sub acest copac înainte.

Kendrick știa că într-o clipă va fi decapitat, iar gândul său final, înainte să ajungă la el, era ce păcat ar fi să moară aici, în mijlocul nicăieri, departe de Gwendolyn și de toți cei pe care îi cunoștea și îi iubea.

Când Kendrick se pregătea, s-a auzit un zgomot brusc de metal și Kendrick l-a văzut pe Brandt, stând lângă el, blocând ghearele creaturii cu sabia lui. În același moment, Atme făcu un pas înainte și-și aruncă sabia drept prin inima creaturii.

A scos un țipăt îngrozitor și a tușit o substanță galbenă pe Kendrick când se prăbuși pe podeaua deșertului, moartă.

Deodată, cerul s-a umplut de țipetele îngrozitoare ale acestor lucruri. Sună ca un cor de maimuțe în timp ce se aruncau din copac, cu ghearele lor lungi măturandu-se prin aer, zeci dintre ele coborând pentru grupul de oameni.

Kendrick, recunoscător lui Brandt și lui Atme pentru că i-au salvat viața, a intrat în acțiune, hotărât să răsplătească favoarea. A privit una dintre fiare sărind, cu ghearele întinse, pentru spatele lui Brandt, și l-a împins pe Brandt deoparte, a făcut un pas înainte și și-a aruncat sabia. A aruncat cap la cap prin aer înainte de a străpunge creatura în piept. S-a prăbușit la pământ chiar înainte de a ajunge la Brandt, mort.

Kendrick a zărit o altă fiară cu coada ochiului, venind după Atme, și s-a răsucit, a scos cealaltă sabie scurtă și a tăiat-o în aer, tăindu-i capul înainte să-și poată înfige colții în ceafa prietenului său.

Un țipăt a umplut aerul și Kendrick s-a învârtit și a văzut pe unul dintre Argintii strigând în timp ce o creatură s-a lipit de spatele lui și și-a înfipt dinții în spatele umărului lui. Kendrick s-a repezit înainte și a folosit mânerul de genul lui pentru a-l da în față, doborându-l – apoi s-a învârtit și a tăiat altul în timp ce îi tăia ghearele pe fața unui Silver.

Peste tot în jurul lui oamenii lui i-au urmat exemplul, intrând în acțiune. Au lovit creaturile, luptându-se pe rând cu ele, în timp ce toți se prăbușeau. Le-au doborât, dar au luat și tăieturi și mușcături în acest proces. Creaturile au fost pur și simplu prea rapide ca să se apere. Bătălia a fost sângeroasă; pentru fiecare creatură pe care au ucis-o, unul dintre oamenii lui a făcut o tăietură îngrozitoare. Cei care erau blindați gros l-au folosit cu înțelepciune în avantajul lor, ridicând mănuși și scuturi pentru a bloca loviturile.

Kendrick sa rotit cu mănușa lui și a spulberat o creatură înainte de a ajunge la el; apoi și-a ridicat scutul, l-a rotit într-un arc larg și a zdrobit încă trei în aer. Pentru o clipă s-a simțit optimist – dar apoi a ridicat privirea și a văzut o cantitate aparent nesfârșită de aceste creaturi încă căzând din copacul răsucit. Se împiedicaseră chiar într-un cuib de aceste lucruri și, în mod clar, aceste creaturi nu erau obișnuite să lase vizitatorii să plece fără să plătească un preț mortal. Știa că trebuie făcut ceva. Oamenii lui făceau prea multe reduceri și, în acest ritm, aveau să devină prea slăbiți pentru a câștiga.

Kendrick se gândi repede și și-a amintit de bițul lui lung din șa, cel pe care îl rezerva pentru turnee; avea un lanț foarte lung, de cincisprezece picioare, cu trei bile metalice împânzite la capăt. Era o armă mortală, una pe care o mânuia rar în luptă, deoarece exista pericolul să se încurce. Dar într-o situație ca aceasta, era exact ceea ce avea nevoie.

Kendrick o smulse, lanțul lung zdrăngănindu-l în timp ce îl învârtea sus, învârtindu-se și gata să provoace daune. Dar, de îndată ce a ridicat-o, a simțit o durere arzătoare pe spatele umărului și a auzit un țipăit în ureche. A simțit greutatea uneia dintre aceste creaturi căzând asupra lui, agățată de spatele lui, înfundându-și colții în umăr, cu respirația fierbinte în ureche. A încercat să o apuce, dar nu a reușit să ajungă la el.

Kendrick țipă de agonie, căzând în genunchi, când la fel de repede, agonia i s-a ușurat. Târâind, creatura a zburat de pe el. Kendrick ridică privirea și îl văzu pe Koldo, ținând în mână o sabie, cu creatura înțepată în ea, moartă.

Kendrick, recunoscător lui, nu a pierdut timpul. Stătea la toată înălțimea și-și legăna bițul într-un arc larg, țintând sus, ca să nu-și lovească propriul popor. Cele trei bile împânzite fluieră în timp ce se legănau prin aer și impactau cu mai multe creaturi; le-a desfăcut cu o stropire, vârfurile ei ascuțite ca brici străpungându-le carnea. Creaturile au căzut din aer și au căzut la pământ, una dintre ele a fost ucisă chiar înainte de a ateriza pe spatele lui Koldo.

Kendrick s-a întors și și-a învârtit bițul în cercuri din ce în ce mai largi, iar și iar, repezindu-se în groapa de oameni și doborând creaturile din cer. Țipetele lor umpleau aerul în timp ce el îi doborâ unul câte unul, în fiecare direcție, căzând ca muștele.

Curând, un morman de cadavre zăcea la picioarele lui.

Kendrick s-a uitat la câmpul de luptă și l-a văzut pe Naten strigând, dând jos sabia. Două creaturi erau peste el, una îi mușca încheietura mâinii și alta gâtul. Un al treilea se aruncă spre faţa lui. Kendrick știa că, într-o secundă, va fi mort.

Pentru o clipă, Kendrick ezită, amintindu-și cât de prost îl tratase Naten. Dar apoi și-a scuturat ezitarea – codul său de onoare l-a obligat să-l salveze, indiferent cum se comportase. Kendrick ar lupta până la moarte pentru oricine cu care ar fi luptat, fie că merita sau nu.

Kendrick s-a repezit înainte pentru a-i salva viața lui Naten, legănându-se cu toată puterea; scopul lui era adevărat și a reușit să zdrobească creaturile de pe el, una câte una, cu fiecare leagăn. Dându-și seama că nu-i va ucide pe toți la timp, Kendrick și-a schimbat mâinile cu bițul, și-a tras sulița scurtă cu mâna liberă și a aruncat-o. A înălțat prin aer și a străpuns creatura care țintise spre fața lui Naten, salvându-l exact la timp.

Un țipăt mare a umplut cerul și toate creaturile, într-o singură acțiune coordonată, au început să se retragă, ridicându-se spre cer, înapoi în copacul răsucit, ca niște corbi, strânși sus în ramuri. Au scos ciripit ciudat în timp ce stăteau cu toții acolo, uitându-se de sus la Kendrick și la bițul lui, plini de ezitare.

O liniște a căzut pe câmpul de luptă, în timp ce oamenii lui Kendrick făceau un bilanț și își alăptau rănile, gemuind de mușcături și zgârieturi. Nimeni nu scăpase nevătămat.

În timp ce Kendrick se uită la bărbații din Ridge, de data aceasta a observat ceva diferit în ochii lor: respect. Acești bărbați din Ridge, cândva atât de precauți față de el, îl priveau acum diferit. Le câștigase respectul.

Toate cu excepția unuia.

Naten se uită rece înapoi, apoi se întoarse cu spatele și se îndepărtă. A fost o mulțumire ciudată, gândi Kendrick, pentru că i-a salvat viața.

Koldo și Ludvig au venit lângă el.

„Ai luptat cu curaj”, a spus Koldo. „Voi, oamenii Inelului, v-ați dovedit valoarea.”

„Ai salvat viețile oamenilor noștri în această zi”, a intervenit Ludvig.

— Nu chiar, a contracara o voce întunecată.

Kendrick se întoarse să-l vadă pe Naten stând acolo, încruntat la un cadavru.

„Nu și-a salvat-o pe a lui”, a adăugat el.

Kendrick a zărit un soldat mort, un bărbat din Ridge pe care nu-l recunoștea, zăcând acolo, cu armura însângerată, cu ochii deschiși, uitându-se la cer, acoperit de prea multe zgârieturi și mușcături.

— Îl vom îngropa cu toate onorurile, spuse Kendrick, întristat de pierdere.

Naten se uită la el.

— Nu ne îngropăm morții, străine, se răsti Naten. „Nu în Ridge. Îi aducem pe fiecare înapoi pentru arderea sfântă în Ridge. Și nu uita: nu ar fi mort dacă nu ai fi tu.”

Kendrick, surprins de răceala lui, a privit cum ceilalți soldați ridicau cadavrul și-l puneau într-o parte peste un cal. Ciripitul creaturilor atingea un nou crescendo, iar Kendrick ridică privirea spre ele; se uitară în jos amenințător.

— Măturătorii sunt cu toții atașați, a anunțat Koldo. „Este timpul să ne întoarcem.”

În timp ce se urcau cu toții pe cai, unul dintre oamenii lui Naten privi înapoi peste umăr la copacul care tremura.

— Tree Clingers, spuse el grav, clătinând din cap. „Un semn rău. Misiunea noastră este blestemată.”

— Nimic nu este blestemat, se răsti Ludvig.

— Este blestemat, domnul meu, spuse el. „Aceasta trebuia să fie o misiune de rutină, să parcurgă traseul. Acum iată-ne, toți răniți, unul dintre noi mort. Știi, la fel de bine ca mine, nu ne vom mai întoarce niciodată pe Ridge.”

În timp ce Kendrick stătea pe cal privind soarele care apune, înapoi spre Ridge, undeva acolo, la orizont, începu să simtă și el; se instala un sentiment târâtor de presimțire, un sentiment de condamnare în așteptare, de o misiune simplă care mergea foarte rău. Îl simțea, stând ca o groapă în stomac.

Și cumva, și el a simțit că nu se vor mai întoarce niciodată.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Darius stătea în mica curte circulară, încadrată de ziduri înalte de piatră, și se înfrunta cu mirarea pe misteriosul bărbat din fața lui. Acest antrenor pentru Imperiu, acest om care intervenise și i-a salvat viața, stătea acolo acum, în halatul lui simplu maro, cu toiagul lui simplu, iar Darius nu știa ce să facă din el. Deklan, se prezentase ca. Pe de o parte, își salvase viața și, pentru asta, Darius se simțea veșnic recunoscător; pe de altă parte, Darius habar n-avea de ce omul i-a făcut tot posibilul pentru el sau ce-și dorea. S-ar dovedi a fi crud, ca toți ceilalți?

Deklan se uită înapoi la Darius și îl studie de parcă l-ar fi cunoscut. L-a privit pe Darius cu respect, considerându-l ca pe un războinic, iar Darius nu a înțeles de ce. Și acest om era atât de misterios, atât de deplasat aici, în Imperiu, cu mantia lui maro și toiagul simplu. Darius nu asistase niciodată la o luptă ca asta, să doboare atâția soldați cu o armă atât de simplă. Era cel mai agil luptător pe care Darius îl văzuse vreodată și simțea că putea învăța multe de la el.

Deklan stătea acolo, atât de calm, privind înapoi, ca și cum ar aștepta ceva în tăcere, iar Darius nu știa ce să spună sau să facă. La urma urmei, acest om a servit în mod clar Imperiul – și asta însemna că fie se pregătea să-l omoare pe Darius însuși, fie îl pregătește pe Darius pentru arenă – ambele însemnau același lucru: moartea.

În timp ce Darius privea, precaut, bărbatul făcu un pas înainte și scoase un mic inel de chei de la centură. Spre surprinderea lui Darius, el și-a deblocat fiecare cătușe. Imediat cătușele grele căzură la pământ, iar Darius, simțindu-se cu un milion de kilograme mai ușor, și-a frecat încheieturile și gleznele, fără să-și dea seama cât de mult îl îngreunaseră.

Apoi Deklan l-a surprins și mai mult pe Darius, scoțând o sabie ascuțită din centură și întinzând-o și dându-i-o lui Darius, mânerul întâi.

Darius se uită la el, nesigur dacă era un truc.

„De ce-mi dai o sabie?” întrebă Darius. „Aș putea să te ucid cu asta.”

Deklan doar zâmbi.

„Nu vei face”, a răspuns el.

Darius se uită în jos, uitându-se la el, apoi întinse încet mâna și îl apucă de mâner; mă simțea grozav să mânuiesc din nou o sabie.

— Mi-ai deblocat cătușele, spuse Darius. "De ce?"

Deklan îi zâmbi înapoi.

„Nu ai de ce să te temi de mine”, a spus bărbatul. „Este mult mai periculos pentru tine în afara acestor ziduri decât în interiorul lor. Toți colegii mei soldați te-ar ucide cu plăcere, în timp ce eu sunt singurul care vrea să te țin în viață.”

"Dar de ce?" întrebă Darius.

Deklan se îndepărta la câțiva metri de Darius și îl studie.

„Este sarcina mea să-i antrenez pe acești băieți să lupte în arenă. Nimeni nu a supraviețuit vreodată. Le prelungesc viața, dar nu-i salvez. Cu toate acestea, în tine, recunosc ceva diferit. Un băiat care poate supraviețui.”

Darius privi înapoi sceptic.

„Recunosc în tine”, a continuat el, „un băiat care este și bărbat și care merită șansa de a lupta. Un băiat cu spirit de războinic nu ar trebui să fie ucis într-o curte, cu cătușe și lanțuri pe el.”

„Atunci mi-ai păstrat viața doar pentru a mă face un luptător mai bun, pentru ca cei din arenă să se bucure mai mult să-mi privească moartea?” întrebă Darius, enervat.

Darius, dezgustat, a aruncat sabia la pământ și a aterizat în pământ cu un zgomot și un nor mic de praf. Se uită înapoi la bărbat sfidător.

Deklan, surprins, clătină încet din cap, apoi se întoarse cu spatele și ocoli curtea.

„Dacă îți pierzi viața repede sau dacă te lupți este decizia ta”, a continuat el. „Mă ofer să-ți dau o șansă. O singura sansa. Și acesta este cel mai mare cadou pe care ți-l pot oferi. Destul de vorbit, spuse el, îndreptându-se spre el.

Darius se uită înapoi, privind în jos la sabia din pământ, dezbătând.

— Dacă te omor, a spus Darius, nu vei putea să-i antrenezi pe acești băieți. Vor muri mai devreme, jocurile nu vor fi la fel de interesante – și poate că Imperiul le va pune capăt complet.”

Deklan zâmbi.

„Dacă Imperiul ar fi așa de fel”, a răspuns el. „Moartea îi împlinește, fie că este rapidă sau lentă. Sunt o roată nesemnificativă într-o mașină mult mai mare decât noi amândoi. Dar dacă crezi că eu sunt dușmanul, atunci dă-mi drumul. Lupta cu mine. Vino aici și învață cum să lupți cu adevărat. Dacă nu ți-e frică.”

Darius a ars de indignare și a făcut un pas înainte, frecându-și încheieturile de urmele de cătușe și s-a întins în jos și a luat sabia.

Îi studie lama ascuțită și se uită înapoi la bărbatul care ținea un toiag simplu.

„Am o lamă de oțel”, a spus Darius, „și am ucis oameni mai mari decât tine. Nu ai decât un băț. Nu eu ar trebui să se teamă.”

Deklan zâmbi.

„Atunci vezi dacă lama aia ascuțită a ta poate să-mi strice bățul. Doar dacă nu știi cum să-l mânuiești?”

strigă Darius într-un izbucnire de furie și l-a atacat pe bărbat, încântat că are în sfârșit șansa de a-și elibera toată furia reținută asupra cuiva.

Darius a pornit, a ridicat sabia sus și a doborât-o asupra bărbatului, care stătea acolo perfect nemișcat, cu toată puterea lui.

Darius a fost surprins să treacă pe lângă el, în timp ce bărbatul, cu o viteză fulgerătoare, l-a ocolit în ultimul moment.

Darius s-a întors și l-a înfruntat din nou, furios. A strigat și a încărcat din nou.

De data aceasta, Deklan l-a surprins fără să se îndepărteze sau să ocolească – ci mai degrabă făcând un pas înainte pentru a-l întâlni. În timp ce făcea asta, Deklan și-a ridicat toiagul în lateral cu ambele mâini și a intrat atât de aproape încât a prins încheieturile lui Darius în timp ce dădea sabia jos, zdrobindu-le cu toiagul și făcându-l pe Darius să-și arunce sabia.

Darius s-a aplecat în grabă să-l ridice, dar în timp ce o făcea, bărbatul l-a lovit cu toiagul în piept, trântindu-l înapoi în fund.

Darius stătea întins la pământ, umilit, privind în sus la bărbat – care a zâmbit și s-a întors în jurul curții înainte de a-l înfrunta din nou.

„Știți diferența dintre un cavaler și un războinic maestru?” întrebă Deklan.

„Un cavaler este galant și mândru și cavaleresc; este onorabil și neînfricat. Se încarcă în luptă dintr-o clipă și dă dovadă de grație. El nu

cedează temerilor sale.”

Darius s-a repezit după sabia lui, încercând să o scoată de pe pământ, crezând că l-ar putea prinde pe Deklan cu garda jos; dar Deklan a văzut-o venind și a așteptat până în ultima clipă, apoi a lovit-o cu toiagul, trântând-o din îndemâna lui Darius. Apoi l-a împins pe Darius cu piciorul în coaste, făcându-l să se rostogolească.

Deklan a zâmbit, neclintit.

„Un războinic maestru, pe de altă parte”, a continuat el calm, „sunt toate acele lucruri și multe altele. El este primul care intră în luptă – sau uneori este ultimul. El nu este previzibil, ca ceilalți; are propriul lui cod. El a interiorizat legile luptei și le-a făcut proprii – și le-a transformat în propriul său cod. Obiectivul său principal este, întotdeauna, să câștige.

„Întotdeauna poți simți un maestru războinic: este foarte nemișcat. El trebuie să mânuiască doar o singură armă simplă. Nu trebuie să demonstreze nimic nimănui. S-ar putea chiar să pară nemișcat – dar când va veni momentul, va lovi, în cel mai neașteptat mod, ca un fulger. Ca o muscă peste lac. Rapid, rapid și tăcut, nu vei fi niciodată sigur că a fost acolo. Și cu cea mai mică atingere a armei sale, el poate face mai multe daune decât o întreagă legiune de cavaleri.”

Darius, înfuriat, a sărit în picioare, a străbătut curtea în fugă, a apucat sabia și s-a întors să-l atace pe Deklan – dar imediat ce s-a întors, a fost surprins să-l găsească pe Deklan chiar în spatele lui, balansându-și toiagul și măturându-și picioarele. de sub el — trimițându-l să aterizeze pe spate pe podeaua deșertului.

„Problema ta”, continuă Deklan calm, stând deasupra lui, „este că ești încă doar un cavaler. Această arenă este plină de cadavrele cavalerilor morți. I-am antrenat pe toți. Este casa celor curajoși, o luptă de cavaleri. Calea cavalerului este să se joace, să concureze, să se dovedească în orice moment. Mai presus de toate, pentru a se îmbunătăți. Și ceea ce este necesar pentru a supraviețui aici nu este doar un cavaler, ci un războinic. Un războinic *maestru* .”

„Și de unde ai știi ce este necesar pentru a supraviețui, dacă nimeni nu a făcut-o vreodată?” întrebă Darius, încă înfuriat, ștergându-și sângele de pe buze în timp ce sări în picioare și ridică sabia. A încărcat și a tăiat rapid în jos – dar Deklan de data aceasta și-a întors toiagul în lateral și a deviat capătul ascuțit al lamei. În timp ce Darius îl tăie, împingându-l pe Deklan

înapoi, Deklan a deviat loviturile, în stânga și în dreapta, în stânga și în dreapta, sabia ciocănind în toiag, dar nu-l strică niciodată.

Deklan nu a transpirat niciodată, păstrându-și echilibrul și calmul până când s-a săturat – apoi și-a întins mâna și și-a rotit toiagul lung în lateral și i-a zdrobit încheietura lui Darius, trimițându-i sabia să zboare prin aer. În aceeași mișcare, a rotit toiagul și l-a zdrobit pe Darius în capul lateral, făcându-l să se poticnească la pământ.

Darius, respirând greu, bătut, simțindu-se mai nesigur decât fusese vreodată, și-a dat seama în sfârșit de inutilitatea de a lupta cu acest om, care era de o mie de ori mai rapid, mai rapid, mai puternic și mai mortal decât ar fi putut fi vreodată. Își ridică privirea spre soare, în timp ce Deklan stătea deasupra lui, întinzând o mână.

Darius a luat-o și l-a lăsat să-l tragă în picioare.

„Știu”, a continuat Deklan, „pentru că am fost singurul supraviețuitor al arenei”.

Darius se uită în urmă, uluit.

„ *Tu!?* " el a intrebat. „ *Ai* supraviețuit?”

Deklan nu spuse nimic, iar Darius simți că misterul despre acest bărbat se adâncește.

„Poți să mă antrenezi?” întrebă Darius, respirând greu, plin de speranță. „Poți să mă antrenezi să devin un maestru războinic?”

Deklan l-a surprins pe Darius întorcându-și brusc spatele și plecând.

— Pot să arăt drumul, spuse el. „Dar nimeni nu te poate învăța asta în afară de tine însuți.”

În timp ce Darius îl privea pe bărbat plecând, el s-a umplut brusc de o curiozitate arzătoare.

"Cine ești tu?" strigă Darius după el.

Dar omul s-a întors și a ieșit printr-o ușă de fier, lăsându-l pe Darius singur în curte, ascultând doar sunetul propriei voci care îi răsună – și întrebându-se de ce acest om misterios, pe care tocmai îl întâlnise, părea atât de ciudat de familiar.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Loti s-a trezit la sunetul trântirii metalului, a sărit în sus și a privit în jur, întrebându-se unde era. Gâtul îi era uscat și ochii îi era greu să se adapteze la lumina slabă, în timp ce încerca să-și scuture visele din minte. Ea visase la o călătorie fără sfârșit, visase să călătorească pe o trăsură de fier de pe suprafața pământului, să cadă de pe stânci și să aterizeze undeva în ocean.

Loti s-a trezit în alertă maximă, privind în jur, încercând să-și amintească. Era înăbușitor aici, greu de respirat, praful se învârtea în aer și ea se uită peste tot în jur și văzu că era închisă de bare de fier. Era într-o cușcă, atât de jos la pământ încât și-a trântit capul în timp ce încerca să se ridice – și imediat a îngenuncheat înapoi. Ea s-a uitat în jur și a văzut alte duzini de cadavre care zăceau nepăsător pe podeaua de pământ. Ea se întoarse și văzu, dincolo de gratiile celulei, deșertul prăfuit, valuri de căldură curgând din el; a văzut că se afla în centrul unui sat mic și aglomerat, cai și trăsuri alergând înainte și înapoi, sclavi încătușați și defilați peste tot. A auzit un sunet și inima i s-a umplut de spaimă pentru a-și da seama că era unul pe care îl recunoștea prea bine: un șef de lucru stătea aproape, trântind un sclav în spate.

Apoi și-a amintit: mama ei. Ea o ridicase pe ea și pe fratele ei, îi vânduse ca sclavi acestei caravane. A fost un act pe care nu l-ar fi iertat niciodată.

— Soră, se auzi o voce.

Inima lui Loti a crescut când a recunoscut-o și s-a întors să-l vadă pe fratele ei Loc, legat în cătușe lângă ea. Ochii i se umplură de lacrimi de ușurare.

S-au îmbrățișat, iar ea l-a îmbrățișat strâns.

„Ai dormit toată ziua”, a spus el. „Comercianții de sclavi ne-au adus aici cu o seară înainte și ne-au aruncat în acest tarc de vite. Acum ne așteptăm destinul.”

Loti a fost îngrozită când realitatea a ceea ce făcuse mama lor s-a scufundat.

„Cum a putut ea să ne facă asta?” ea a intrebat.

Loc clătină cu tristețe din cap.

— Trebuie să aibă un motiv, spuse el. „Trebuie să fi crezut că era cel mai bine pentru noi.”

Loti clătină din cap indignată; Loc o susținuse întotdeauna pe mama lor, indiferent de ce făcuse ea.

„Mai bine pentru noi?” ea a intrebat. „Cum ar putea fi asta mai bine decât orice? Suntem din nou sclavi.”

El a ridicat din umeri.

„Poate că s-a gândit că dacă am rămâne cu Darius, soarta noastră ar fi mai rea.”

S-a auzit un zgomot de chei, iar Loti s-a întors și a privit cu groază cum un comandant scotea mai mulți sclavi din celula de deținere, apucându-i de glezne și târându-i pe podeaua tare a deșertului. Cu o lovitură și o împingere, sclavii înlănțuiți au fost trimiși pe câmpurile de muncă – alăturându-se altor sute de oameni care tăiau piatra.

Alți doi stăpâni s-au apropiat de celula lor, iar Loti, arzând de furie, se întinse în jos și simți pumnalul ascuns în talie. Ea nu avea să cedeze unei vieți de sclavă – niciodată. De data asta avea să se lupte.

Când stăpânii se apropiau, ea se întoarse către Loc.

— Nu de data asta, spuse ea cu o hotărâre de oțel. „Nu voi mai fi niciodată sclav.”

Loc întinse mâna și puse o mână liniștitoare pe încheietura ei și clătină din cap în întuneric.

„Te rog, sora mea. Nu o face. Te implor. Pentru mine. Păstrează-ți lupta pentru altă dată. Vei ucide pe unul dintre ei și vei muri.”

„O să mor oricum”, a spus ea. „Și măcar îl voi ucide pe unul dintre ei. De ce n-ar trebui?”

„Pentru că”, a spus el repede, urgent, „vreau să-i ucid pe *mulți* dintre ei”.

Ea se uită la el, surprinsă de răspunsul lui și de seriozitatea mortală din ochii lui. Încet, ea și-a eliberat strânsoarea și și-a strecurat pumnalul înapoi în talie.

"Cum?" ea a intrebat.

Stăpânii au sosit la celulă, deblocând-o și, în timp ce au ajuns să extragă un alt sclav, de data aceasta Loc s-a repezit înainte.

„Ne dorim să fim voluntari!” strigă el.

Urmă o tăcere uluită, în timp ce stăpânii îl priveau disprețuitor.

"Tu?" întrebă unul râzând, batjocorindu-l.

Loc se înroși.

„Nu fi atent la mâna mea”, a răspuns el. „Eu pot să-mi fie la fel de bine ca orice bărbat. Toată viața mea am minat.”

"Ce faci?" îi şopti Loti — dar el o ignoră.

"Minerit!?" întrebă comandantul. „Știi că este o meserie de la care majoritatea sclavilor nu se întorc niciodată. Nimeni nu se oferă voluntar pentru asta. Nouă din zece nu se vor întoarce.”

Loc dădu din cap.

„Știu”, a răspuns el. „Și mă fac voluntar.”

Stăpânii s-au uitat unul la altul, apoi unul a dat în cele din urmă din cap către celălalt și i-au scos pe Loti și pe Loc.

"Ce ai facut?" l-a întrebat Loti, în timp ce erau conduși.

El îi zâmbi înapoi, un zâmbet furtiv pe care numai ea îl putea vedea.

„O să vezi, sora mea”, a răspuns el. "Vei vedea."

CAPITOLUL NOASPREZECE

Erec stătea în centrul satului, cu un braț prins în jurul taliei lui Alistair și zâmbi larg în timp ce se relaxa pentru prima dată și își permitea să se bucure de festivitățile care aveau loc în jurul lui. A simțit un sentiment de mândrie când i-a văzut pe acești săteni din Imperiu eliberați de strânsoarea Imperiului, toți atât de jubilați, dansând și aplauzând în jurul lui, astfel de expresii de bucurie și râs, pe care nu le mai văzuse de ani de zile. Oamenii ăștia fuseseră asupriți și sclaviți atât de mult timp – le putea vedea pe fețele – și acum le făcuse cel mai mare dar: libertatea.

Muzica răsuna în aer, iar ei au cântat la tobe și au spart chimvale în timp ce dansau, fiecare apucându-se pe celălalt, strângând brațele, dansând în cerc. Erec a simțit curând că un sătean îl apucă, un bărbat înalt, musculos, fără cămașă, leagă brațele cu el și dansând în cerc. Erec se trezi prins în toate, râzând în timp ce se alătură, în timp ce o femeie își lega brațele cu Alistair și dansa cu ea. Erec s-a simțit trecut de la un partener la altul în timp ce a lăsat garda jos și se distra. A observat că toți soldații săi se uitau la el, pentru a vedea dacă era în regulă să se alăture și, în timp ce dădea din cap, și ei s-au relaxat și s-au alăturat. Erec și-a văzut fratele dansând lângă el și a simțit că oamenii lui meritau o pauză și o șansă de a sărbători șirul de victorii.

Oprimarea era un lucru groaznic, știa Erec, iar libertatea cuiva dezbrăcată era poate cea mai rea formă de oprimare care exista. Libertatea, capacitatea de a-și stăpâni propriul destin, era mai mult decât prețioasă – era esența vieții însăși. Acești oameni, acum liberi, nu se mai temeau de pericol, deși trăiau într-un ținut înconjurat de Imperiu; au fost liberi pentru *acest moment* , iar acest moment era tot ceea ce conta. Indiferent dacă au murit mai târziu sau nu, acest moment a făcut ca viața lor să merite.

În timp ce Erec făcea o pauză de la dans, totuși, a aruncat o privire înapoi la flota sa, ancorată în râul de lângă acest sat și a simțit o fulgerare de îngrijorare: departe, în depărtare, în întunericul nopții, încă mai putea vedea

flăcările acelor corăbii în flăcări, luminate împotriva nopții, o strălucire blândă de portocaliu. Erec știa că acesta era un semn bun – Imperiul încă se lupta cu blocada lor. Dar nu știa cât va dura și simțea responsabilitatea de a continua să se miște.

Când ultimul cântec se stingea, Erec îl trase deoparte pe șeful satului, îl strânse de umăr și îl privi în ochi.

„Suntem foarte recunoscători pentru ospitalitatea dumneavoastră”, a spus Erec.

„Noi suntem cei care trebuie să vă mulțumim”, a spus șeful. „Cum vă putem răsplăti? Este foarte sacru pentru cultura noastră.”

Erec clătină din cap.

„A-ți vedea bucuria este o răsplată suficientă”, a spus el. Erec oftă. „Nu-mi place să-mi iau rămas bun, dar trebuie să te părăsim acum. Mă tem că dacă nu mergem mai departe, Imperiul ne va ajunge din urmă.”

Chipul șefului nu arăta nicio îngrijorare.

„Nu ai de ce să-ți faci griji în această noapte, prietene”, a răspuns el. „Soldații Imperiului nu ar călători niciodată în aceste ape noaptea. Vor aștepta dimineața să te urmărească.”

Erec se uită în urmă, nedumerit.

"De ce?" el a intrebat.

„Șerpii”, a răspuns șeful. „Acolo, în acele ape negre, sunt șerpi monstru, de mărimea unei nave, care suprafață noaptea. Dacă simt mișcarea navelor, le-ar trage în jos.”

Erec se întoarse și examină apele înnegrite cu un nou respect; nu a văzut șerpi, dar l-a crezut pe șeful pe cuvânt. Minunile acestor ținuturi ale Imperiului nu au încetat să-l uimească.

„Rămâneți în această noapte cu noi”, a adăugat șeful. „Ne vei face o mare onoare. Veți fi mai în siguranță aici – și vrem să vă mulțumim, să sărbătorim alături de voi.”

Întinse mâna și puse o băutură în mâna lui Erec, luă o băutură în mâna lui și clinti cupe cu el.

Erec ezită, apoi se lăsă în cele din urmă pe spate și băură împreună. Erec a simțit spiritele calde urcându-i în cap și, pentru prima dată după un timp, s-a simțit relaxat.

Două luni uriașe atârnau deasupra lor, luminând noaptea, mirosul de prăjire puternic în aer, iar toți oamenii lui erau fericiți și relaxați. El a dat din cap și a zâmbit.

„Vom aștepta, prietene. În seara asta, sărbătorim.”

*

Erec a mers cu Alistair prin noaptea luminată de stele, cei doi ținându-se de mână, îndepărtându-se de zgomotul și agitația sărbătorilor în desfășurare a satului, după ore întregi de dans, mâncare și băutură. Erec se simți amețit, alcoolul puternic urcându-i la cap și, în timp ce ținea mâna lui Alistair, se mișcau prin tufă, îndreptându-se în jos spre râu. Erau într-un flux continuu de când plecaseră din Insulele de Sud, iar el dorea ceva timp singur cu ea.

Erec a privit cerul și a văzut că cele două luni uriașe căzuseră de mult, cerul acum negru și înlocuit cu nenumărate stele sclipitoare, galbene, roșii și verzi, punctând noaptea, oferind aproape la fel de multă lumină ca și lunile. Era prima dată când el și Alistair fuseseră singuri împreună în timp ce nu știa cât timp. În timp ce reflecta la trecutul lor, la modul în care ea îi salvase viața, se simțea vinovat că nu avuseseră niciodată timp să se căsătorească.

„Să nu credeți că am uitat de nunta noastră”, a spus el. „Într-o zi în curând, promit, va veni.”

Alistair îi zâmbi înapoi.

„În ochii mei, suntem deja căsătoriți”, a spus ea.

Merseră în tăcere pentru o vreme, iar el îi simțea respirația superficială, îi simțea tensiunea, de parcă ar fi vrut să spună ceva.

Și apoi, în cele din urmă, ea și-a rupt tăcerea:

„La urma urmei, domnul meu”, a spus ea, „copilul nostru va avea nevoie de un tată legitim.”

Erec s-a oprit și a luat dubla cuvintele ei, întrebându-se dacă a auzit-o corect.

"Copil!?" el a intrebat.

Alistair se opri și el și îl privi, zâmbindu-i înapoi cu o privire de atâta bucurie și surpriză.

„Suntem însărcinați”, a spus ea.

Erec simți un val de extaz năvălindu-se peste el, iar el întinse mâna și o îmbrățișă, ținând-o strâns, învârtindu-o, iar și iar, debordând de bucurie.

"Esti sigur?" a întrebat el, uitându-se în jos la stomacul ei, inima îi trântea pieptul.

Ea a dat din cap, cu ochii plini de bucurie.

— Da, spuse ea. „Am vrut să-ți spun atât de mult timp... dar... momentul nu s-a simțit potrivit.”

Erec o îmbrățișă din nou, încântat de bucurie, cu mintea învăluită cu un milion de gânduri. Avea de gând să aibă un copil. Era greu de înțeles. Întotdeauna își imaginase această zi, dar nu-și imaginase niciodată că va veni acum, atât de curând. S-a gândit la toți oamenii pe care îi pierduse, la toate greutățile pe care le suferiseră, iar această veste bună, ideea de a aduce o nouă viață pe lume, l-a făcut să se simtă din nou restaurat. De parcă speranța ar putea trăi, indiferent de ce.

„Nu știi ce înseamnă asta pentru mine”, a spus el în cele din urmă.

Au continuat să meargă până au ajuns la marginea râului și s-au oprit amândoi în fața lui și s-au uitat la râu, lat de sute de metri, ca un lac imens, cu apele sale negre sclipind sub lumina stelelor.

— Și simți dacă e băiat sau fată? el a intrebat.

Ea a zâmbit, ridicând o mână și simțindu-și stomacul.

În cele din urmă, ea a răspuns.

— Simt că este o fată, milord.

În clipa în care ea a rostit cuvintele, el a simțit că erau adevărate. El a zâmbit larg, a întins mâna și i-a pus o mână pe stomacul ei, încântat. Un băiat sau o fată – era la fel de fericit în orice caz.

„Mi-aș dori doar să nu o aducem într-o astfel de lume, plină de război, ceartă și supunere din partea Imperiului.”

Alistair se îndreptă spre el.

„Poate că depinde de noi, milord”, a spus ea, „să ne eliberăm lumea. Pentru a schimba lumea, ea va intra înainte de a o face.”

Erec simți înțelepciunea în cuvintele ei.

A venit o stropire în râu, iar Erec s-a întors și s-a uitat afară și a fost șocat când a văzut conturul unui șarpe uriaș, lung de douăzeci de picioare, ridicându-se în apă, doar corpul său vizibil, o curbă, ridicându-se de la suprafață apoi dispărând sub ea. S-a uitat atent și a văzut că râul era plin de contururile acestor șerpi uriași, stropindu-se pe măsură ce ieșeau la suprafață; apele erau pline de ei. S-a simțit recunoscător că nu se afla la bordul navei și și-a dat seama că Imperiul pe care sătenii îi cruțaseră viața pentru a-l ține de râu noaptea.

Alistair își strânse mâna mai strânsă și îi simțea anxietatea că era atât de aproape de ape. Nici el nu se simțea confortabil aici, atât de aproape

de acești monștri, și împreună, s-au întors și s-au întors spre strălucirea îndepărtată a satului și a petrecerilor lui.

Erec încă se învârtea cu veștile și voia să strige, să împărtășească vestea tuturor, era atât de încântat. Pe măsură ce s-au alăturat festivităților, totuși, muzica s-a stins încet, iar sătenii și oamenii lui Erec s-au așezat în jurul marelui foc de tabără din centrul satului, iar Erec s-a gândit că va aștepta un timp mai bun. El s-a așezat lângă Alistair, lângă toți ceilalți și, în timp ce au făcut, o bătrână, cu părul lung și cărunt împletit, până la genunchi, s-a așezat în centru, cu spatele la foc și s-a uitat la toate. dintre ei. Ea avea ochii strălucitori și albi ai unui văzător și toți au tăcut în curând când le-a atras atenția.

Șeful satului, lângă Erec, se aplecă și explică.

„Dacă ea alege să ni se alăture, ca în această noapte, este o onoare. Uneori nu va spune nimic; alteori, în zile sfinte sau zile speciale, cum ar fi astăzi, ea va alege să vorbească."

În timp ce tobele se tăceau la un ritm încet și constant, văzătorul se întoarse încet, privind în jur de cerc, până când în cele din urmă și-a așezat privirea asupra Alistair. Ea ridică un deget, arătând spre ea.

„Copilul tău", a început ea.

Erec își simți inima bătând când o văzu pe femeie arătând spre stomacul lui Alistair, uimit că știa. Era atât nerăbdător, cât și frică să audă ce avea de spus văzătorul.

„Ea va cuceri regate", a continuat văzătorul. „Ea va fi puternică, mai puternică decât amândoi la un loc. Ea are un mare destin. Un destin deosebit. Iar destinul ei va fi legat de al celuilalt... Ai un frate", a spus ea. „Și are un fiu. Guwayne. Destinul fiicei tale va fi legat de al lui Guwayne."

Alistair se uită înapoi, clar șocat.

"Cum?" întrebă Alistair.

Dar femeia a închis ochii și s-a întors. Curând, bătăile de tobe au devenit mai puternice și era clar că viziunile ei erau împlinite pentru noapte.

Erec era uluit în timp ce contempla cuvintele ei. Desigur, era mândru că a tată un copil atât de puternic și, totuși, nu înțelegea ce înseamnă totul. S-a uitat la Alistair și i-a văzut și confuzia.

„Mâine, când vei pleca din acest loc, vei avea de ales", a spus o voce.

Erec se întoarse să-l vadă pe șeful satului de lângă el, oamenii lui adunați în jur, privindu-l cu seriozitate, îngrijorarea pe față.

„Pe măsură ce călătorești în sus, se va bifurca”, a continuat el. „Bifurcația de est te va duce la Volusia, la poporul tău. Bifurcația vestică duce la un avanpost puternic al Imperiului, în satul nostru soră iubit. În el se află sute de oameni ai noștri, captivi ai Imperiului, care au nevoie de libertate, ca și noi. Dacă îi eliberați, ei vor veni la noi și vom fi de două ori mai puternici, o armată în creștere. Dacă nu o faci, avanpostul va ajunge în curând aici și ne va ucide. Nu suntem pe măsură pentru armura sau armamentul lor. Soarta noastră stă în mâinile tale. Nu mă pot aștepta să ne mai ajuți. Dacă libertatea pe care ne-ai acordat-o este doar pentru această noapte, atunci chiar și pentru aceasta, suntem recunoscători.”

Erec stătea acolo, uitându-se în noapte, și simțea că toate privirile se îndreptau asupra lui. Din nou, s-a confruntat cu o alegere dificilă. Ar fi, știa el, o noapte lungă și nedormită.

CAPITOLUL 20

Godfrey stătea lângă Akorth, Fulton, Ario și Merek, aplecat deasupra unui bar de pe aleile din spate ale Volusiei și îngrijindu-și necazurile cu o serie de băuturi. Mai luă o înghițitură lungă de bere, spumă picurând peste părțile laterale ale cănii și, din nou, a admirat această bere Empire. Era puternic, maro închis, cu o aromă de nucă și era atât de netedă ieșind pe gât. Nu gustase niciodată așa ceva și era sigur că nu va mai gusta niciodată. A fost un motiv suficient pentru a rămâne în Volusia.

A terminat-o, a cincea la rând, și i-a făcut semn barmanului pentru altul. În fața lui au apărut încă două.

„Nu crezi că ar trebui să încetinești doar o atingere?" se auzi o voce.

Godfrey s-a uitat în sus și l-a văzut pe Ario privind dezaprobator, singurul din grupul lor fără băutură, Akorth, Fulton și Merek deja adânciți în a lor.

„Nu înțeleg un om care nu bea", a spus Godfrey, „mai ales în vremuri ca acestea".

„Și nu înțeleg un om care să înțeleagă", a replicat Ario, „mai ales pe tine. Ai jurat că nu vei mai bea."

Godfrey a eructat, simțindu-se dezamăgit de el însuși, știind că Ario avea dreptate.

— Credeam că îl voi salva pe Darius, spuse Godfrey, descurajat. „Multe lucruri bune care au făcut."

Godfrey l-a văzut în ochiul minții sale pe Darius fiind dus departe de oraș, în trăsura aceea de fier și, din nou, s-a bătut pentru asta. A simțit că numai vina lui nu a ajuns la el la timp. Acum, fără scop, simțea că nu mai avea nimic de făcut decât să-și înece durerile.

„Am *făcut -o să*- l mântuiască" , a spus Merek. „Dacă nu ar fi fost otrava noastră, el ar fi fost înțepat de celălalt elefant și mutilat în arenă."

Un câine lătră și Godfrey se uită în jos și îl văzu pe Dray la picioarele lui și își aminti că era acolo; Godfrey i-a dat mai multe bucăți de

carne de la bar și o înghițitură din bere și s-a simțit bine cu sine că măcar putea să aibă grijă de câinele lui Darius.

„L-am salvat doar pentru o perioadă scurtă de timp”, a spus Godfrey, „pentru a fi dus la o moarte și mai crudă”.

— S-ar putea să reușească, spuse Akorth. „Este unul dur.”

Godfrey se uită în jos în băutura lui și se simți dezgustat de el însuși. Salvarea lui Darius, așa cum văzuse el, fusese șansa lui de a se răscumpăra. Pierderea lui îl pusese într-o depresie profundă, făcându-l să se întrebe pentru ce îi mai rămăsese de trăit, ce scop avea în această viață. Trebuia să ajute la salvarea lui Gwendolyn și a celorlalți; dar acum Gwendolyn era undeva acolo, pierdută în Marea Prăjitură, probabil moartă, și toți oamenii lui împreună cu ea. Infiltrarea lui în Volusia, oricât de curajoasă părea la acea vreme, se dovedise a fi degeaba.

Godfrey s-a repezit din ea când a simțit deodată o mână puternică strângându-l de umăr și s-a întors și a văzut câțiva soldați ai Imperiului care îi zâmbeau cu bunăvoință.

„Nu te deranjează să ne strângem lângă tine, prietene”, a spus un soldat lângă el.

La început, Godfrey a fost surprins cu privirea de familiaritatea lor – dar apoi și-a amintit că el și ceilalți purtau armura Imperiului pe care femeia finiană, Silis, le-o dăduse și și-a dat seama că soldatul credea că sunt unul dintre ei. Era o deghizare perfectă, trebuia să recunoască, armura le se potrivea perfect tuturor și greu de distins rasele cu plăcuțele pe care le purtau, dându-le loc doar să-și bea băuturile.

— Destul de luptă astăzi, nu-i așa? l-a întrebat unul dintre soldaţi. „Ai fost la arenă? L-ai văzut pe băiat câștigând?”

— Prea bine, mormăi Godfrey, dorind ca ei să dispară, fără chef să vorbească cu nimeni – mai ales cu acești bărbați.

„Și ce înseamnă asta?” a întrebat un alt soldat, cu un ton încordat. „A fost cel mai grozav meci al vremurilor noastre, prima dată când un Volusian a câștigat, urma să ne reprezinte în capitală. Pari de parca nu te mandri cu asta.”

Godfrey putea auzi agresivitatea ridicându-se în vocea bărbatului beat, iar în trecut s-ar fi strecurat, evitand confruntarea. Dar acesta era bătrânul Godfrey. Nu era un om împins prea departe, un om amar de lume, fără nimic de pierdut.

„Și de ce m-aș mândri cu o manifestare atât de dezgustătoare de cruzime și barbarie?” răspunse Godfrey aspru, întorcându-se către bărbat.

Camera tăcu, o tensiune puternică în aer, în timp ce soldatul se înfrunta cu el, iar Godfrey simți toate privirile ațintite asupra lor. A înghițit, întrebându-se în ce se băgase.

— Un soldat căruia nu-i place arena, spuse soldatul examinându-l pe Godfrey cu o curiozitate crescândă. „Acela nu este deloc un soldat. De la ce diviziune provine oricum?” întrebă el, privindu-și armura în sus și în jos.

Din nou, Godfrey ar fi putut inventa o minciună, așa cum ar fi putut să fi făcut în trecut, și să difuzeze situația; dar ceva în sine nu i-ar permite. S-a terminat să se ascundă de oameni, sa terminat să se retragă. A simțit ceva care creștea puternic în el, sângele tatălui său, poate, sângele unui lung șir de regi curgându-i prin vene. În sfârşit, simţea că sosise timpul să se apere singur, indiferent de consecinţe.

Simți mâinile de precauție ale lui Merek, Akorth și Fulton pe umăr, dorindu-l să se dă înapoi, dar le-a dat din umeri.

— Nu vin de la nici o diviziune, a bubuit Godfrey, stând mai drept. „Nu sunt deloc din Imperiu. Sunt un om deghizat, al cărui scop este să-mi salvez prietenii din arenă, să-ți sabotez armata, să sabotez acest oraș și să vă distrug pe toți.”

Camera tăcu, în timp ce toți soldații se uitau înapoi la el, cu gurile căscate, șocați.

Tăcerea a durat atât de mult, încât Godfrey a crezut că nu se va termina niciodată, pregătindu-se pentru pumnalul din inima lui care avea să vină inevitabil.

Dar, în schimb, spre șocul lui, soldatul din fața lui a izbucnit brusc de râs. În jurul lui, ceilalți soldați au izbucnit și ei în râs.

Soldatul strânse de umărul lui Godfrey.

„A fost unul bun”, a spus el. "Foarte foarte bine. Pentru o clipă am crezut că spui adevărul.”

Godfrey și-a scos încet casca, dezvăluindu-și fața umană, părul lipit de sudoare, lipit de frunte și le-a zâmbit înapoi tuturor.

Încet, fețele Imperiului din jurul camerei au căzut în șoc.

— Acesta este pentru Darius, spuse el.

Godfrey strânse strâns mânerul cănii lui, făcu un pas înainte, o legănă în jos și zdrobi soldatul peste cap, trimițându-l să se poticnească înapoi și jos la pământ.

Godfrey stătea acolo, abia crezând ce tocmai făcuse, privind înapoi la toate fețele ostile și știind că în câteva clipe va fi mort. Dar pentru acest moment, cel puțin, a fost învingător și nimeni, și nimic, nu i-ar fi luat vreodată asta.

CAPITOLUL 21

Thorgrin stătea pe pupa navei, privind în sus la cer și privindu-l pe Lycoples zburând spre orizont, țipând, batând din aripi, în drum spre o lume îndepărtată pentru a-i aduce mesajul lui Gwendolyn. se întrebă Thor în timp ce o privea zburând. Oare Lycoples o va găsi vreodată? Dacă da, ar putea ea să o ajute? Să o salveze de orice problemă ar fi fost? Pentru a ajuta la reunirea celor doi?

Sau totul era deja prea târziu? Gwendolyn — Thor tresări să se gândească la asta — era deja moartă?

I-a frânt inima lui Thor, privindu-l pe Lycoples plecând. Simțea dorul de a fi din nou sus pe cer, pe spatele unui dragon, alergând printre nori. A fi acolo sus l-a făcut să se simtă invincibil, de parcă ar putea străbate lumea, de parcă orice ar putea fi al lui.

Thor se întoarse și privi înainte, la cascada de sânge care se profila în fața lor, ploua roșie, zgomotul devenind din ce în ce mai puternic. În timp ce se îndreptau spre ea, apele amenințau să-și înghită nava, pătând deja catargele în roșu de stropire, ceilalți de lângă el — Reece, Selese, Indra, Elden, O'Connor, Matus și Angel — se uitau la el pentru că îndrumare. Thor se uită la apele furioase care cădeau din cer, sunetul lor asurzitor, cu un sentiment de presimțire. Nu văzuse niciodată așa ceva și, în timp ce se uita la forța zidului de apă, simți că forța acestuia le-ar putea zdrobi nava. Și totuși știa că fiul său zăcea dincolo de acel zid – și asta era tot ceea ce conta pentru el acum. Nimic nu l-a putut reține.

— Thorgrin? întrebă Reece, stând lângă el, dorind să afle ce era în mintea tuturor. „Ne întoarcem?”

Thor respiră adânc, apoi clătină în cele din urmă din cap.

— Navigam înainte, spuse el. „Prin cascadă. Oricare ar fi costurile. Esti cu mine?" i-a întrebat pe ceilalți, știind că trebuie să fie și decizia lor.

Toți, fără ezitare, dădură înapoi – iar Thor s-a simțit mai recunoscător ca niciodată pentru loialitatea lor.

„Ridică pânzele!” strigă Thor. „Și înclinați-le. Le vom folosi pentru a devia apele!”

Toți s-au repezit în acțiune, Thor sărind și ajutând, și el și-a simțit anxietatea crescând, în timp ce valurile din jurul lor deveneau mai agitate, zgomotul de la căderi devenind asurzitor. Puntea devenea alunecoasă de sânge, pe măsură ce spray-ul o acoperea, iar Thor se trezi alunecând, împreună cu ceilalți.

A strigat Angel în timp ce aluneca chiar pe lângă Thor, îndreptându-se spre șină, frământându-se, incapabil să se oprească – iar Thor întinse mâna și o apucă de braț exact la timp, salvând-o.

Toți au lucrat cu pânzele, iar Thor a observat că nava mergea în derivă, întorcându-se lateral în cascadă. Știa că ar fi mortal dacă nu intrau în unghiul potrivit.

„Vâsle!” strigă Thor.

Toți s-au repezit să apuce vâsle, iar Thor, de asemenea, a apucat o vâslă și a început să vâsle cu toată puterea. Nava a început să se îndrepte din nou, navigând direct în peretele de sânge, curentul aspirându-le. Pânzele de deasupra s-au îndoit și s-au curbat sub greutatea spray-ului, deviând o mare parte din ea în mare, dar nu suficient pentru a împiedica punțile incepand sa se umple.

Navigară din ce în ce mai aproape, aproape intrând în ape și, în timp ce făceau, Thorgrin simți că niște mâini mici îl strâng de picior.

— Mi-e frică, spuse Angel, stând lângă el.

Thor îi puse o mână liniştitoare pe cap.

„Nu te teme”, a spus el. „Stai aproape de mine, indiferent de ce. te voi proteja.”

„Promiți?” ea a intrebat.

Thor se uită în jos la ea cu sens.

„Promit,” strigă el, peste zgomot. „Cu toată viața mea.”

Angel strânse mai tare piciorul lui Thor, iar Thor se apucă de șină, pătat de sânge.

„Sub pânze, toți!” strigă Thor.

Toți l-au urmat sub pânze, ferindu-i de forța ploii.

„Apucă-te de tot ce poți!” strigă el, în timp ce apuca strâns o șină, stabilindu-se, iar fiecare dintre ceilalți apucă catargul, un stâlp – orice de care se puteau ține când intrau în cascadă.

O clipă mai târziu, Thorgrin și-a ridicat mâinile deasupra capului și a auzit strigătele celorlalți, în timp ce toți erau cufundați într-o lume roșie. Un zid de sânge a plouat peste ei, mai tare și mai puternic decât orice cădere pe care le văzuse, iar barca lor s-a legănat violent, apele zvârcolindu-se în sus și în jos, legănându-se în stânga și în dreapta. Thor auzi nava gemând în semn de protest și pentru o clipă a fost sigur că nu vor supraviețui.

Thor simți că sângele îi udă părul, ochii, întregul corp; o ștergea constant și totuși era greu de văzut, greu de respirat. Era ca și cum gălețile cu apă groasă i se aruncau pe cap.

Thor îl simți pe Angel strângându-l mai strâns, începând să alunece pe punte. S-a întins în jos și a apucat-o și pe ea și a strâns-o strâns. Cu cealaltă mână ținea catargul, dar totul era acum pătat de sânge și era din ce în ce mai greu să te ții de ceva.

Valurile au devenit mai aspre, nava zvâcnind în toate direcțiile, iar Thorgrin a simțit că vor fi absorbiți de o moarte îngrozitoare. Abia putea să se țină și, în timp ce auzi un strigăt, ridică privirea și îl privi pe O'Connor pierzându-și strânsoarea și începând să alunece pe punte, nava acum în lateral și pe cale să se arunce în mare. Nu avea cum să-l ajungă la timp.

Deodată, au izbucnit prin căderi. Lumea roșii s-a deschis către o lume a nopții, iar nava s-a îndreptat pe măsură ce cascadele s-au luminat. Sunetele asurzitoare s-au retras și, pe măsură ce navigau mai departe, s-au trezit de cealaltă parte a zidului, ploaia abundentă a apelor înlocuită cu o stropire. Lumea devenea din nou liniștită, valurile se linișteau și Thor făcu un bilanț: îi văzu pe toți ceilalți, picurând de sânge, toți în stare de șoc, ca el, dar toți vii.

S-a întors înapoi și s-a uitat peste umăr și a fost șocat să vadă puterea căderilor prin care tocmai trecuseră. Puterea lor părea destul de mare încât să taie un om în jumătate și nu știa cum supraviețuiseră.

Nava gemu, iar Thor ridică privirea pentru a vedea catargul crăpat în jumătate și s-a uitat în jur să vadă daunele pe care nava le-a suferit; fusese puternic bătută și totuși naviga. Thor a făcut un pas și i-a auzit picioarele stropind, și a privit în jos și a văzut că puntea era plină cu două picioare bune de sânge. Cel puțin, totuși, nu se răsturnaseră.

Thor a văzut nava amenințând cu lista și știa că dacă nu o eliberează pe cauțiune curând, s-ar putea scufunda.

„Găleți!” strigă Thor și toți s-au grăbit la acțiune. Pe rând, fiecare culegea apa, chiar și Angel se alătură și aruncau găleată după găleată cu

sânge peste bord.

Au lucrat cu sârguință și destul de curând, punțile au fost în mare parte libere, cu excepția unui strat subțire de sânge, iar nava a început să se echilibreze din nou.

În cele din urmă, în siguranță, Thor s-a dus la prova și și-a luat un moment să se uite la priveliște. Era îngrozit. În fața lor se întindea o lume cu totul nouă, o priveliște diferită de orice văzuse el vreodată. Marea de aici era făcută din sânge, vâscoasă, nava lor mișcându-se mai încet în ea, ca navigarea prin alge marine. În ape putea vedea pești roșii ciudați, cu aripioarele lor transparente, ridicându-se și scufundându-se sub apă. Erau și alte creaturi, specii ciudate pe care nu le recunoștea; o creatură asemănătoare caracatiței și-a ridicat capul deasupra apei, doar pentru a plonja din nou sub suprafață. Thor auzi o stropire mare și se întoarse într-o parte pentru a vedea o creatură uriașă, asemănătoare unei balene roșii, ieșind la suprafață, cu patru capete și două cozi lungi, suflându-și pipa înainte de a dispărea înapoi sub ape.

Angel ridică privirea la el, șocată.

„Suntem în siguranță aici?” ea a intrebat.

Thor dând din cap liniştitor.

„Suntem în siguranță”, a răspuns el, nu chiar atât de sigur.

Încet, ea și-a eliberat strânsoarea de piciorul lui.

La orizont, Thor a văzut conturul pământului pe toate părțile lor, în formă de potcoavă, un orizont de negru, slab, îndepărtat. Părea atât de departe. Pământul de aici părea să fie făcut din pământ negru, carbonizat, poate chiar sulf sau gudron, cu dungi roșii strălucitoare în el, de parcă porțile iadului s-ar fi deschis și s-ar fi scurs peste ele.

„Țara curge sânge”, observă Reece, venind lângă el.

„Poate că ar trebui să facem pământ”, a spus Elden.

Indra clătină din cap.

„Acesta nu este pământ”, a spus ea. „Ceea ce vezi este doar periferia Țării Sângelui. Adică fierbe gudron și lavă. Dacă punem piciorul pe el, ne-ar opări. Trebuie să rămânem de oceane, să vedem unde ne duce.”

Thor ridică privirea spre cer, întunecat și mocnit, amenințător, de rău augur; era un cer fără viață în el, un cer plin de cenușă și stricat de stacojiu. Era un tărâm al întunericului, cel mai sumbru loc în care fusese vreodată Thor. Aici era zi, dar se simțea ca noapte.

Thor a simțit răul care atârnă greu în acest pământ și a simțit o presimțire când se gândea la Guwayne, adus aici de acele creaturi. Ce plan i-au pregătit?

*

Thorgrin stătea liniștit lângă șina navei, privind peisajul sumbru și ștergând sângele de pe șină cu o cârpă udă. Peste tot în jurul lui, ceilalți au făcut la fel. Un aer liniştit căzuse în sfârşit peste ei, iar acum toţi încercau să ridice bucăţile, să cureţe mizeria şi să restabilească ordinea. Sus, sus, catargul gemu când O'Connor și Elden terminară în sfârșit de fixat la loc. Pânzele zburau deasupra capului, pătate de roșu cu sânge, în timp ce Reece și Angel le frecau, încercând să le albească din nou. Desigur, estetica nu conta – dar era simbolică. Toți au vrut să-și demonstreze singuri că nu au fost zdrobiți.

Pânzele erau la catarg în timp ce virau și prindeau un vânt puternic, navigând din ce în ce mai adânc în liniște în această mare roșie, îndreptându-se inevitabil către un cer de întuneric și sânge. Thor și-a întins gâtul și a ridicat privirea spre cer și s-a simțit de parcă ar fi fost îmbrățișat de o lume întunecată – o lume care nu are sfârșit. Ajunseseră în sfârșit o perioadă de calm și liniște și, în timp ce Thor ridică privirea spre cer, se întrebă dacă era după-amiază, seară sau noapte. Nu putea spune în acest loc. Cerul părea să fie plin de cenușă, striat de stacojiu, fără nicio schimbare. Era ca o stare permanentă de amurg.

„Cât timp până ajungem acolo?” se auzi o voce.

Thor se uită la Angel care stătea lângă el, storcând o cârpă peste margine. Apoi se uită la orizont, întrebându-se și el însuși același lucru.

„Aș fi vrut să știu”, a răspuns el.

Thor a auzit bătaia blândă a apelor și a privit în jos la marea roșie, apele atât de dese încât le-a încetinit nava, în ciuda brizei. Marea era ciudat de nemișcată, punctată din când în când de stropirea unei creaturi ciudate care a ieșit la suprafață, apoi a dispărut la fel de repede.

Thor a căutat orizontul, arzând de dorința de a-și găsi fiul și având sentimentul că îl pierde. Știa că nava mergea cât de repede îi puteau duce pânzele și că nu mai putea face nimic altceva.

Thor s-a uitat la ceilalți și a văzut cât de epuizați erau toți de călătoria prin cascade, de căutarea constantă a lui Guwayne. Se simțea rău că i-a târât în asta, dar știa că sunt frații și surorile lui și că nu vor accepta un nu ca opțiune. Știa că, dacă rolurile ar fi schimbate, ar face același lucru

pentru ele; ar fi, de fapt, să renunțe cu plăcere la viață pentru oricare dintre ei.

Thor o văzu pe Angel prăbușindu-se brusc, cu spatele lipit de catarg, și stătea acolo, cu ochii grei, închizându-i și apoi deschizându-i din nou în timp ce își ștergea fruntea cu dosul mâinii.

Thor se grăbi și îngenunche lângă ea.

"Ce s-a întâmplat?" întrebă el plin de îngrijorare.

Ea a închis ochii și a dat din cap, părând epuizată.

— Îmi pare rău, spuse ea. „Doar că... s-a înrăutățit în ultima vreme.”

Acolo a studiat-o.

"Ce este?" el a intrebat.

Așteptă, ea și-a ridicat brațul, alb și acoperit de umflături de lepră.

„Boala mea”, a spus ea. „S-a tot mai rău în ultima vreme. Se răspândește. Uneori mă simt bine, dar alteori... nu mă simt atât de mult.”

Thor se simțea îngrozitor, neajutorat. S-a aplecat și i-a dat un sărut pe frunte.

"Ce pot face?" el a intrebat.

Ea i-a zâmbit dulce și l-a prins de mână.

— Stai cu mine, spuse ea.

Thor s-a așezat lângă ea, iar ceilalți au venit și s-au așezat lângă ei.

„Nu putem face nimic?” întrebă Selese.

Angel clătină din cap.

„Am avut un prieten, pe insulă, care a avut-o la fel de rău ca mine”, a spus ea. „Când a ajuns la vârsta mea, s-a îmbolnăvit. I-a luat aproximativ șase luni.”

Thor se uită înapoi cu îngrijorare.

„Șase luni pentru ce?” el a intrebat.

Ea se uită la el, cu groază și tristețe în ochi.

„Până când a murit”, a răspuns ea categoric.

Inima lui Thor s-a frânt.

„Nu-i nimic”, i-a spus ea, zâmbind printre ochii plini de lacrimi, punându-și o mână pe încheietura mâinii lui. „Întotdeauna am știut că voi muri. Nu am știut niciodată că voi trăi – să trăiesc cu *adevărat* . Mi-ai dat asta. Și niciodată nu-ți voi mulțumi suficient.”

Thor se simțea hotărât.

„Voi *nu* lăsa să moară“ , a insistat el. El se întinse și o apucă de mână. "Mă înțelegi? Orice aș avea de făcut, orice ar fi nevoie, nu te voi lăsa

să mori.”

Ea și-a șters o lacrimă.

„Cred că dacă ai putea, ai face”, a spus ea. „Dar tu nu ești Dumnezeu. Și Selese, chiar și cu toate puterile ei, a încercat să mă vindece și nici măcar ea nu poate. Nici Alistair nu putea. Ea clătină din cap cu tristețe. „Nu toată lumea este menită să fie pe această lume pentru totdeauna.”

Thor își simți inima sfâșiind înăuntru.

„Trebuie să existe un leac”, a spus el. „Nu există *vreun* leac!?” el a cerut.

Angel se uită în depărtare, cu ochii sticloși.

„Pe insulă, toți vorbeau, tot timpul, despre un leac”, a spus ea. „Unii jură că există unul. Alții cred că este doar o fantezie a puținilor disperați. Dacă există cu adevărat... nu știu.”

"Ce este?" Thor apăsă, hotărât. "Unde este?"

Ea clătină din cap.

„Nu știu ce este”, a răspuns ea. „În ceea ce privește unde... ei bine, unii susțin că se află între Coarnele de Vest ale Imperiului. În Țara uriașilor.”

Thor și toți ceilalți au schimbat o privire curioasă.

„Țara uriașilor?” întrebă Selese.

Angel dădu din cap, cu ochii grei.

Thor s-a îndreptat către Indra, experta în toate lucrurile Imperiului.

"O stii?" el a intrebat-o.

Indra dădu din cap sumbru.

— Am auzit de asta, spuse ea. „Un loc de teroare. Ei sunt o națiune aprigă, care nu răspunde nimănui – nici măcar Imperiului. Toți cei care se aventurează acolo nu se întorc.”

Thor se simțea plin de hotărâre, simți că îi ardea în stomac. Se întoarse către Angel.

„Atunci acolo vom merge”, a spus el. „Vom salva pe Guwayne, apoi îți vom găsi leacul.”

Angel clătină încet din cap, zâmbind.

„Ești foarte dulce să îți pese de mine”, a răspuns ea. „Dar ar fi în zadar. S-ar putea să nu existe – și ați muri cu toții încercând.”

Thor s-a uitat la ceilalți și toți s-au uitat înapoi la el, la fel de hotărâți.

„Atunci vom muri cu toții”, a intervenit Reece, toți ceilalți dând din cap.

Angel se uită în jurul cercului, iar Thor a detectat o nouă speranță în ochii ei.

Thor strânse mâna lui Angel, albă de lepră, și se ținu strâns. Era hotărât să-și respecte cuvântul: avea să găsească o modalitate de a o vindeca, orice ar fi fost nevoie.

Ei au continuat să navigheze mai adânc în oceanul de sânge, o liniște confortabilă așezându-se peste ei, punctată de urletul vântului și stropirea peștilor exotici de lângă barcă. Întunericul s-a așezat peste toți, potrivindu-se cu starea lui Thorgrin. Era ceva în acest loc pe care el simțea, ceva ce nu-i plăcea sau nu avea încredere, care simțea că se scufundă din ce în ce mai adânc în el. Era ca și cum ar fi fost o depresie care se învârtea în aer și care se scufunda în ființa lui cu cât era mai mult aici. Oricât de mult a încercat să-i blocheze, ultimele cuvinte ale lui Ragon îi răsunau prin cap: Chiar și cu toate puterile tale... sigur ai muri dacă ai merge acolo. *Toți* ați face-o. Avusese el dreptate? A fost abordarea acelei cascade, intrarea în Țara Sângelui, o ispravă prea mare chiar și pentru el? Se pregătea el însuși pentru eșec și moarte – și toți prietenii lui împreună cu el?

Nu avea de ales decât să afle. Guwayne era acolo, pe acel orizont, undeva, și atâta timp cât era, întoarcerea nu era o opțiune.

Cu pânzele pline și pământul încă departe, nu aveau nimic de făcut. În tăcerea lungă, Reece stătea acolo, ținându-l pe Selese, care se lăsă pe spate în brațe; Elden stătea lângă Indra, încercând să-și treacă un braț peste umăr, ceea ce ea a permis fără tragere de inimă; O'Connor și-a lustruit arcul și Matus și-a șlefuit – în timp ce Thor ținea Sabia Morților în mâini, examinând toate detaliile fine de pe mânerul ei străvechi și misterios, cu sprânceana încruntă când se gândea la Guwayne. Era în siguranță acum? se întrebă Thor.

Reece, aşezat lângă Thorgrin, şi-a dres glasul.

— Vechi prieten, îi spuse lui Thor, care ridică privirea spre el. „Tu și cu mine am fost împreună în multe misiuni – mai multe decât pot număra – și rareori te-am văzut atât de îngrijorat ca acum. Dar trebuie să-i dai drumul, astfel încât mintea ta să fie limpede pentru bătălia care urmează. Știu că îți faci griji pentru Angel. Toți facem. Dar dacă acest leac există, îl vom găsi. Și în ceea ce privește Guwayne-ul tău... orice ar fi nevoie, îl vom găsi și pe el. Suntem cu tine."

Thor a fost copleșit de recunoștință pentru sprijinul prietenului său.

„Ai dreptate, prietene”, a răspuns Thor. „Mintea unui războinic trebuie să fie întotdeauna limpede.”

Reece oftă.

„Când eram tânăr”, a continuat Reece, după o perioadă lungă de timp, „tot ce îmi doream era să fiu membru al Legiunii. Mi-am dorit atât de mult, încât am putut să gust. Aș sta treaz toată noaptea, noapte de noapte, tânjind după asta. M-am imaginat în armură, mi-am imaginat mânuind armele ei... Dar tatăl meu, regele, mi-a spus că nu pot să mă alătur, decât dacă o câștig.”

Thor se uită înapoi la prietenul său mirat; nu mai auzise niciodată această poveste.

„Dar am presupus întotdeauna că ți s-a dat un post în Legiunea”, a răspuns Thor. „La urma urmei, ești fiul unui rege.”

Reece clătină din cap.

„De aceea nu am fost”, a răspuns Reece. „A vrut să-l câștig, ca toți ceilalți, dar mai mult decât atât, a cerut să excelez, dincolo de un membru normal al Legiunii. Încercările care mi s-au dat au fost de două ori mai grele decât celelalte. Nimic din ce am făcut nu a fost vreodată suficient de bun pentru el.”

Reece oftă.

„M-am supărat atunci și l-am urât pe tatăl meu. Puteam să înțeleg egalitatea, dar ceea ce m-a supus a fost nedrept. La acea vreme, îl vedeam ca pe un tiran, intenționat să mă ferească de când îmi doream cel mai mult.”

Reece se uită mult la orizont, gândindu-se clar.

"Si acum?" Întrebă Thor în cele din urmă, curios.

„Și acum”, continuă Reece în cele din urmă, „privind înapoi, înțeleg de ce a făcut ceea ce a făcut. Acum îmi dau seama în sfârșit că nu mă antrena pentru Legiune: mă antrena pe viață. El a *vrut* să experimentez ceva nedrept, pentru că *viața* poate fi nedreaptă. El a vrut să excelez și să mă ridic peste ceea ce era pur și simplu necesar, pentru că în viață, de multe ori trebuie să excelăm dincolo de ceea ce este necesar de la noi. El a vrut să experimentez adversitatea și perseverența pentru că deseori prin ele ne atingem obiectivele. Și a vrut să-mi rețină ceea ce îmi doream cel mai mult în viață pentru că voia, mai presus de toate, să lupt pentru asta.

„Mai presus de toate”, a continuat Reece, „a vrut să o obțin pe cont propriu pentru că, dacă mi l-ar fi dat, ar fi fost fără valoare pentru mine. L-

aș fi supărat pentru asta toată viața. Oricât de mult l-am urât atunci, îl iubesc pentru asta acum. A fost ceva ce nu mi-a dat – și acesta, în mod ironic, a fost cel mai mare dar dintre toate."

Reece se uită la Thor cu înțeles.

— La urma urmei, a continuat Reece, asta înseamnă să fii războinic. Nu i se dă nimic, nu i se dă nimic. Ceea ce este al lui, ia, câștigă prin propriile mâini, propriul său merit. Nu de mâinile părinților noștri și nici de numele nostru de familie. Dar după propriul nostru nume, după numele pe care suntem forțați să-l falsificăm pentru noi înșine."

Thorgrin s-a gândit la ceea ce a spus Reece, iar cuvintele au rezonat cu el mai mult decât știa.

„Lumea este plină de oameni care ne spun ceea ce nu putem realiza", a spus Reece. „De noi depinde să le dovedim că au greșit."

Thorgrin, inspirat, întinse mâna și strânse antebrațul lui Reece.

„Suntem frați", a spus el. „Și vom fi până în ziua în care vom muri."

— Fraţilor, răspunse Reece solemn.

Acești oameni de aici, pe această navă, și-a dat seama Thor, erau toți frați cu el acum, cu atât mai mult cu orice familie pe care a avut-o vreodată.

"In fata!" numit o voce.

Thor a sărit în picioare și a alergat spre prova în timp ce Indra stătea acolo, arătând spre ceva la orizont. Thor s-a uitat afară și a văzut masa de pământ de la orizont îngustându-se, țărmurile înnegrite și stâncile vizibile, și a văzut că erau canalizate într-un canal lung, stânci negre abrupte de ambele părți.

Indra gâfâi liniştită.

Thor se uită la ea, îngrijorat.

"Ce este?" el a intrebat.

Indra clătină din cap

— Strâmtoarea nebuniei, spuse ea, cu frica în glas.

Ea s-a întors și i-a privit pe ceilalți și, pentru prima dată, Thor a văzut ezitarea în fața ei.

„Este un loc în care niciun om nu trebuie să meargă. Trebuie să întoarcem nava."

Thor se uită drept înainte la apele roșii agitate, devenind mai violente în strâmtori, stâncile ascuțite încadrându-l și, în timp ce la început simți ezitare, apoi își aminti povestea lui Reece. Știa că trebuie să continue.

Thor apucă șina și ținu, așa cum au făcut și alții.

„Ne întoarcem?” strigă Indra, cu glasul panicat.

Thor clătină din cap.

„Nu ne întoarcem niciodată”, a răspuns el. "Niciodata!"

Toată lumea s-a pregătit în timp ce nava prindea vântul și i-a dus direct în Strâmtoarea Nebuniei și în fălcile unei morți probabile.

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Darius stătea la intrarea în arena Capitalei, vuietul asurzitor în timp ce ridica privirea la miile de cetățeni ai Imperiului din coliseum, scuturând pământul în timp ce toți strigau după sânge. Darius era înlănțuit de alți zeci de gladiatori, chipuri la care nici măcar nu s-a uitat de această dată, chipuri pe care nici nu voia să le recunoască: știa că în curând și ei, ca și el, vor muri cu toții.

Darius a încercat să înece zgomotul, această arenă atât de vastă, atât de copleșitoare, făcând minus pe cealaltă arenă. Nu văzuse niciodată așa ceva – era un spectacol dincolo de imaginație. Atâția oameni, se gândi el, atât de devotați vărsării de sânge și cruzimii.

Stătea lângă el, în hainele lui maro, Deklan, ținându-și toiagul și privind senin afară, de parcă l-ar fi văzut de o mie de ori înainte.

S-a auzit un vuiet de aprobare din partea mulțimii și Darius a privit afară. Încercă să nu se uite, dar nu se putea abține: acolo, în centrul arenei, mai erau zeci de gladiatori, legați unii de alții, privind nervoși în toate direcțiile. A sunat un corn, iar soldații Imperiului, îmbrăcați cu armură și mânuind arme fine, i-au atacat pe gladiatori lipsiți de apărare.

A fost un măcel. Unii au încercat să riposteze cu curaj cu armele brute care le-au fost date, cu săbiile tocite din oțel și practic inutile. Cei care au supraviețuit au fost împinși înapoi până când s-au împiedicat în gropi uriașe care s-au deschis în podea. Au strigat când aterizau cu sulițe ascuțite, înainte ca gropile să se închidă din nou.

A sunat un corn și soldații Imperiului au căzut la pământ – în timp ce făceau, lamele zburau și se învârteau prin aer, decapitând orice gladiatori rămași în viață.

Mulțimea a răcnit de încântare când un alt claxon suna și soldații Imperiului s-au ridicat în picioare. Zeci de cadavre însângerate au presărat podeaua stadionului, iar slujitorii Imperiului s-au repezit afară și au început să le târască, curățând podeaua, pregătindu-l pentru următorul val.

Darius simți un nou val de anxietate în timp ce stătea acolo. El știa că va fi următorul.

Deklan se întoarse spre el.

— Uită tot ce știi, spuse Deklan urgent. „Această arenă nu seamănă cu nimic cu care te-ai obișnuit. Imperiul nu luptă nici curat, nici corect. Nu există un inamic comun: inamicul este pe toate părțile tale. Pericolele sunt peste tot. Acesta nu este un meci onorabil între doi cavaleri. Acesta este un spectacol al morții."

„Și pentru asta m-ai antrenat?" întrebă Darius. „Atunci ce rost avea toate acestea?"

Fața lui Deklan căzu, iar Darius simți o rupere în fațada lui calmă într-o nouă privire de tristețe.

„Am vrut să ai o șansă", a răspuns el.

"O șansă?" repetă Darius. „Ce șansă aș putea avea?"

Deklan rămase tăcut.

— Crezi că ești mai bun, continuă Darius. „Mai bine decât ei. Nu din Imperiu. Dar tu *ești* unul dintre ei. Crezi că dacă ne antrenezi, te pune deasupra lor. Ești încă de partea lor, nu de partea noastră. Și când voi muri astăzi, sângele meu va fi pe mâinile tale, la fel de mult ca oricare dintre ale lor."

Deklan se încruntă.

„Nu am de ales", a răspuns el. „Sunt ținut captiv de ei, la fel ca tine. Nu mă bucur de ceea ce fac. Dar măcar folosesc orice viață am pentru a te ajuta să te mențin în viață."

Darius clătină din cap.

„Te înșeli", a răspuns el. „Aveți de ales. Există întotdeauna o alegere. Depinde doar de cât de mult vrei să te sacrifici pentru asta."

Darius s-a uitat cu semnificație în ochii acestui om și a simțit un mare război care se desfășura în el, o viață eșuată; a simțit un războinic odată mare și onorabil în adâncul interiorului. Voia să facă apel la cavalerismul bărbatului, la codul său de onoare și simțea că acesta era acolo – dar tocmai la îndemână, suprimat puțin prea adânc după toți acești ani.

Deklan se uită înapoi, incapabil să răspundă, iar Darius putu să vadă privirea bântuită din ochii lui.

A sunat un claxon, mulțimea a izbucnit, iar Darius s-a simțit împins în arenă, legat de toți ceilalți gladiatori, strâmbând ochii în soarele arzător în

timp ce mulțimea deveni sălbatică. Pământul se cutremură sub ei în timp ce mergeau, împins din ce în ce mai adânc în arenă.

Darius tuși de norii mari de praf și, în timp ce simți căldura celor doi sori care îl loveau, se strânse de sabia micuță care i se dăduse, cu lama ei nu suficient de ascuțită pentru a-și tăia măcar propriile cătușe. În cele din urmă, grupul lui s-a oprit în mijloc, cu mulțimea în picioare, iar Darius se uită nervos în jur împreună cu ceilalți, întrebându-se din ce direcție va lovi pericolul.

Se auzi un claxon scăzut, iar Darius simți cum părul i se ridică pe coloana vertebrală, când auzi brusc un vuiet înfiorător, unul pe care nu-l recunoștea. Mulțimea a aplaudat, ca și cum ar fi familiarizat cu asta, iar Darius știa că nu putea fi bine.

Darius a fost șocat când a văzut uși ascunse deschise de toate părțile arenei, iar animale care arătau ca pumi – cu excepția de două ori mai mari, cu ochi galbeni strălucitori – ieșind în fugă spre ei. Gladiatori se învârteau și priveau în toate direcțiile, pietrificați.

Au alergat mai repede decât orice văzuse Darius vreodată, iar unul dintre ei și-a pus ochii pe Darius. S-a blocat pe el și a alergat spre el, mârâind, pregătindu-se să se năpustească.

Darius s-a pregătit în timp ce animalul sări în aer, cu colții întinși spre gât. Darius își ridică sabia, dar creatura doar o strânse din strânsoarea lui.

A aterizat deasupra lui Darius, primul dintre gladiatori care a fost atacat, iar mulțimea a răcnit în timp ce se luptau până la pământ. Animalul și-a tăiat brațul, scoțând sânge cu cele trei gheare ascuțite, iar Darius a strigat de durere.

Apoi s-a învârtit deasupra lui și fiara și-a deschis fălcile uriașe pentru a-i prinde fața.

Darius îl apucă de gât, cu toată muşchiul, abia ţinându-l la distanţă, când fiara îi picura salivă pe faţă. Mâinile tremurând, Darius știa că trebuie să se miște repede.

Darius a reușit în cele din urmă să se eschiveze în lateral, iar colții fiarei au intrat în pământ. Apoi s-a rostogolit, apucând-o de la spate, și-a înfășurat brațul în jurul gâtului și s-a răsucit cu toată puterea.

S-a auzit un trosnet – apoi fiara s-a dus moale în brațele lui. Mort.

Mulțimea urlă și peste tot în jurul lui Darius a auzit strigătele altor gladiatori, strigând în timp ce luptau împotriva animalelor, majoritatea

murind și câțiva, ca și Darius, luptându-se.

Darius a simțit mișcare, a văzut un alt salt pentru el și s-a rostogolit, și-a apucat sabia, a ținut-o sus și a lăsat ca greutatea fiarei să se tragă în țeapă pe ea, căzând chiar deasupra lui, moartă.

Darius o împinse de pe el și se rostogoli, respirând greu, durerea de la zgârieturi ucigându-i brațul, și se întări în timp ce mai multe ieșiră în cale. Darius s-a grăbit în genunchi, cu inima bătându-i-se, întrebându-se ce avea de gând să facă în timp ce mai multe fiare alergau spre el deodată. S-a uitat una în alta când a auzit gemetele și a observat că deja mulți gladiatori erau morți, fiarele stând în piept, mușcându-le.

Deodată a sunat un corn și toate fiarele, la fel de brusc cum apăruseră, s-au întors și au fugit, au dispărut înapoi în ușile ascunse din jurul arenei. La început, Darius a răsuflat ușurat, dar apoi și-a dat seama: Imperiul nu făcea decât să pregătească scena pentru ceva mult mai rău să vină.

Darius auzi deodată un șuierat tăind aerul, prea tare și venind mult prea repede. Nu-și putea da seama ce era și, când s-a întors, nu-i venea să creadă priveliștea dinaintea lui: lanțuri de metal se legănau prin aer, suspendate de cel mai înalt punct al arenei, iar la capătul lor erau imense fier cu țepi. bile, aproape la fel de mari ca Darius. Erau zeci de aceste mingi, care se legănau brusc pe stadion, se încrucișau în toate direcțiile – și țintiu chiar spre centrul arenei.

"Atenție!" strigă Darius către gladiatorul de lângă el, împingându-l din drum în timp ce, în același timp, cădea cu fața la pământ.

Când Darius a lovit pământul, a ridicat privirea și l-a privit pe gladiatorul de pe cealaltă parte a lui întorcându-se pentru a vedea ce se întâmplă – dar prea târziu. Mingea de metal l-a zdrobit, l-a tras în țeapă și a continuat să se ridice cu el sus pe ea, în timp ce mulțimea aplauda ca un nebun.

Darius își ținea capul jos la pământ în timp ce bilele de metal se legănau în toate direcțiile, împingând mulți dintre gladiatori, ucigându-i pe loc. Și-a dat seama că această arenă era foarte diferită de cea din Volusia: a fost construită pentru sport. A fost crud și imprevizibil. Nemilos, lipsit de onoare. Cel puțin în Volusia, alții au fost suficient de curajoși să stea în fața lui.

În timp ce lanțurile și mingile se legănau, în cele din urmă sună un alt claxon, iar când lanțurile erau retrase, Darius se trezi în picioare acolo,

unul dintre doar o jumătate de duzină de gladiatori rămase, cu fața la ușile mari de fier din centrul zidului arenei. Darius își simți inima bătând în așteptare, în timp ce un geamăt mare de metal umplea aerul și ușile se deschideau încet larg.

Mulțimea urlă, stând să vadă că creaturi imense erau aduse la iveală, legate una de cealaltă, coborând pas cu pas. Arătau ca oameni, dar aveau o dimensiune de trei ori mai mare, înălțimea de vreo douăzeci de metri, lați, mușchii bombați, cu trei ochi uriași în cap, fără nas și o gură făcută din dinți zimțați. Mergeau cu un sunet răutăcios și, cu fiecare pas pe care îl făceau, mulțimea înnebunea.

Un soldat al Imperiului s-a repezit înainte și le-a tăiat lanțurile și, în timp ce a făcut el, creaturile au fost eliberate. S-au lăsat pe spate și au răcnit, un sunet rău, apoi și-au pus ochii pe Darius și pe ceilalți. Darius simți un fior curgându-i coloana vertebrală: știa că aceștia vor fi cei mai formidabili dușmani pe care i-a întâlnit vreodată.

Creaturile s-au repezit înainte, alergând mai repede decât și-ar fi putut imagina Darius, cu pași uriași, ajungând la ele în cel mai scurt timp. Când cineva a tunat asupra lui mânuind un imens topor de luptă, Darius și-a ridicat sabia și a blocat. A fost cea mai intensă lovitură pe care a primit-o vreodată și i-a zdruncinat trupul până în miez, trimițându-l la pământ și zdrobindu-i sabia în două.

Darius a văzut stele în timp ce zăcea acolo, uitându-se dintr-o parte în alta, în timp ce a auzit țipetele; i-a văzut pe tovarășii gladiatori zdrobiți de aceste creaturi, toporele de luptă tăiându-le în două, iar altele fiind ștampilate. Aceste creaturi erau pur și simplu prea mari, prea rapide, prea puternice pentru a se opune.

În timp ce Darius clipi, într-o clipă toți ceilalți zăceau morți. Darius a fost singurul rămas în viață.

Darius s-a rostogolit din drum în timp ce un secure i-a măturat capul; s-a blocat în pământ lângă el, lipsind doar capul lui, iar când Darius se rostogoli din drum, și-a folosit lanțurile pentru a împiedica creatura.

Creatura, luată cu garda jos, a aterizat pe spate, cu picioarele scoase de sub ea. Mulțimea a răcnit, șocată de evoluție, clar că nu așteaptă ca vreuna dintre creaturi să cadă.

Darius nu a pierdut timpul: s-a rostogolit, și-a ridicat cuvântul și l-a înfipt în gâtul creaturii în timp ce stătea culcat, ucigând-o.

Mulțimea a sărit în picioare și a luat-o razna, cu aplauzele tunoase.

Darius, îndrăznit, respirând greu, se ridică pe picioare, smulgând sabia căzută a ființei și înfruntă restul. M-a simțit bine să țin oțel adevărat.

Imediat, altul a venit la el cu un topor. Darius și-a amintit brusc ceea ce îl învățase Deklan: *rămâne calm, rămâi centrat, fii în momentul de față. Nu lăsați emoțiile să vă tulbure.*

Darius, concentrat, a așteptat până la momentul potrivit, apoi s-a abătut. Securea creaturii se legăna în lateral chiar deasupra capului lui; în timp ce Darius s-a abătut, și-a ridicat noua sabie și a tăiat stomacul vieții, trimițând-o în genunchi. Mort.

Mulțimea a devenit din nou sălbatică.

Darius se întoarse în timp ce mai multe dintre aceste creaturi îl atacau. Furiosi, s-au îndreptat spre el, urlând feroce, arătându-și colții ascuțiți. Darius nu sa dat înapoi, pregătindu-se pentru confruntare, știind că putea face asta, știind că era mai puternic decât credea, oricât de înfricoșător ar fi fost inamicul.

Când au ajuns la el, Darius s-a menținut. A ridicat sabia și a blocat loviturile marilor topoare, unul după altul, întorcându-se dintr-o parte în alta, eschivând și țesând, apărând creaturile. Epuizat, era tot ce putea face să rămână pe picioare. Dar nu s-a întors și a fugit.

În cele din urmă, unul dintre ei l-a lovit cu piciorul, iar Darius a zburat înapoi. A aterizat cu burta pe pământ, pierzându-și sabia. S-a rostogolit și a privit spre cer și, în timp ce o făcea, a văzut o secure coborându-i după cap.

A fost prea tarziu. Nemaiavând nimic de făcut, Darius s-a pregătit să-și atingă în sfârșit sfârșitul.

CAPITOLUL DOUAZECI ȘI TREI

Stara s-a plimbat prin grădinile din curtea regală de pe Ridge, răsucindu-și drum prin ele, mirosind florile, dar fără a le vedea cu adevărat, atât de pierdută în gânduri, amintiri și depresie. Stara nu putea scutura trecutul din mintea ei, nu putea scutura imaginile lui Reece, ale dragostei ei pentru el – ale dragostei lor unul pentru celălalt. Ea a continuat să retrăiască în mintea ei acel ultim moment în care îl văzuse, coborând de pe nava lui Gwen pentru a se alătura lui Thorgrin în căutarea fiului său.

A sfâșiat-o înăuntru. Ea îl implorase să nu meargă, dar nu putea să facă nimic pentru a-l răzgândi. Era enervant și o făcea să se simtă neputincioasă în același timp.

Stara nu putea să uite cearta pe care o avuseseră cu o seară înainte, în cala navei, fiecare încercând să se îndepărteze de celălalt, dar fiecare neputând să se îndepărteze unul de celălalt. S-au învinovățit unul pe celălalt pentru moartea lui Selese și aceasta a contaminat fiecare privire pe care o aruncau.

Cu toate acestea, în adâncul sufletului, Stara știa că Reece o iubea. O putea simți, chiar dacă el nu putea să-l exprime. Și l-a iubit înapoi, așa cum o avusese întotdeauna, încă de când era mică. Îl iubise întotdeauna și nu putea să-l lase niciodată.

Așa cum nu se putea lăsa acum. Stara știa că acum se afla la o lume departe, că ar trebui să-l lase să plece, presupunând că era mort. La urma urmei, cum ar fi putut el să supraviețuiască acolo? Și dacă ar fi făcut-o, cum ar fi găsit-o vreodată?

Îl ura pe Thorgrin pentru asta – de ce nu ar fi putut el singur să-și găsească fiul? De ce trebuia să-l tragă pe Reece în asta, fratele Legiunii sau nu?

Totuși, oricât ar fi încercat să-l scuture pe Reece din mintea ei, să meargă mai departe, în fiecare zi de când, Stara nu se gândea la nimic altceva decât la Reece, când se va întoarce, când îl va vedea din nou. O

sfâșiea înăuntru. Și acum, în sfârșit, aici, atât de departe de orice, atât de bine ascuns, realitatea începea să se cufunde. Ea nu o va mai vedea niciodată pe Reece. Nu ar veni niciodată după ea. Nu avea să o găsească niciodată.

Și asta era o realitate pe care nu o putea accepta.

Stara a intrat înăuntru în timp ce mergea, hotărâtă să găsească un răspuns. Trebuia să existe o cale. Trebuia să existe o modalitate de a-l găsi. Altfel, viața nu însemna nimic pentru ea. Ea a refuzat să-și petreacă restul zilelor ascunzându-se în acest loc liniștit de pe Ridge, în timp ce Reece era acolo, în pericol. Acest loc, chiar și cu toată frumusețea lui, nu ținea pace pentru ea atâta timp cât Reece nu era în el.

— Sunt bujori, doamnă, se auzi o voce.

Stara s-a întors, surprins, surprins de voce și a tresărit să vadă un membru al familiei regale stând în fața ei, zâmbind. Din maxilarul lui mândru și ochii albaștri strălucitori, ea putea vedea asemănarea cu familia Regelui, deși el nu era un membru imediat pe care ea să-l recunoască; părea să nu aibă mai mult de șaisprezece ani, îmbrăcat în ținuta regală a curții.

Bărbatul întinse mâna înainte, zâmbi, îi luă mâna și o sărută, cu o sclipire în ochi.

„Sunt cele mai frumoase flori de la tribunal, doamnă”, a adăugat el. „Ai gust bun.”

Se uită la ea, iar ea recunoscu acea privire din ochii lui. O văzuse la prea mulți pretendenți de-a lungul anilor: aspectul unui bărbat captivat de frumusețea ei. A plictisit-o. Și, de fapt, îi era supărată, având în vedere preocuparea ei pentru Reece.

„Numele meu este Fithe”, a spus el. „Sunt membru al familiei regale.”

"Tu esti?" ea a intrebat. „Tu porți culorile, dar la sărbătoare nu te-am văzut așezat la masa Regelui. Nici nu ești unul dintre fiii regelui.”

El a zambit.

„Ești destul de perceptiv”, a răspuns el. "Ai dreptate. Sunt nepotul lui – cel puțin unul dintre ei – cu greu și-am oferit privilegiile fiilor, dar totuși un văr cu ei. Dar măcar am voie să intru în Grădinile Regale, ceea ce m-a condus la tine.

El zâmbi larg și Stara se întoarse, atât de plictisit de avansurile bărbaților asupra ei. Era destul de drăguț, dar să vorbească cu el era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Se întoarse cu spatele și se întoarse să examineze rândurile de flori, să se plimbe de-a lungul lor, dorind pace și liniște, dorind să se gândească la Reece și la nimic altceva.

El a început să meargă alături de ea, iar ea a oftat zgomotos, arătând clar că era supărată.

— Aș prefera plăcerea propriei mele companii, spuse ea scurt.

— Am vrut să nu jignesc, doamnă, spuse el, mergând încă lângă ea. „Doar că... nu m-am putut abține să nu te observ de când ai ajuns aici, pe creasta. Am așteptat un moment să vorbesc cu tine. Frumusețea ta depășește chiar și ceea ce spun alții."

Ea își întoarse privirea, oftând, nevrând să vorbească cu el.

— Te rog, doamnă, apăsă el. „Vreau să spun că nu-ți face rău. Aș vrea doar să vorbesc cu tine, să petrec ceva timp cu tine. Permiteți-mi să vă arăt măcar orașul nostru regal."

Ea se îndreptă spre el, încruntat.

„Am văzut orașul tău", a răspuns ea. — Ajunge, oricum. nu-mi pasă de asta. Mi-aș fi dorit mai degrabă să fi murit în Deșeuri."

Gâfâi, surprins cu priză. Se uită înapoi la ea, surprins; clar că nu era obișnuit ca femeile să-i vorbească în acest fel.

„Nu îmi doresc nimic aici", a răspuns ea. „Rămâne un singur lucru pe care mi-l doresc în această lume și este ceva ce nu mi-ai putea oferi niciodată. Așa că ar fi bine să mă lași în pace."

El a surprins-o rămânând pe loc și privind-o înapoi, cu ochii nu plini de dispreț sau furie, ci de compasiune.

„Și ce îți dorești?" el a intrebat. „Spune-mi pur și simplu și va fi al tău."

Se uită la el, surprinsă, interesul îi trezi.

— Mă îndoiesc, spuse ea. „Dar dacă îți pasă atât de mult, atunci îți voi spune: vreau ca iubirea vieții mele să mi se întoarcă."

Se aștepta ca el să plece și a fost surprinsă când el stătea acolo și se uita la ea, cu sprânceana încruntă.

„Și unde este?" el a intrebat.

Stara nu se aștepta să o întrebe asta, sau chiar să-i pese, acum că era clar că nu era interesată.

„Reece este departe de aici", a spus ea, „dincolo de Marea Deșeuri, dincolo de mare. El este un naufragiat, presupun, pe mare, pe o navă. Dacă mai trăiește."

S-a uitat la ea îndelung, iar Stara a așteptat, așteptându-se să râdă, să plece, să scape de ea – ceea ce era parțial ceea ce își dorea.

Așa că a fost șocată când el a răspuns în cele din urmă, cu toată seriozitatea:

— Îl iubești foarte mult, nu-i așa? el a intrebat-o.

Stara a fost surprins de sinceritatea lui și de a-și vedea ochii bine cu lacrimi.

„Da”, a răspuns ea, simțindu-și ochii lacrimând, „Da”.

Fithe a tăcut, privind în jos; păru să ia în considerare cererea ei mult timp.

În cele din urmă, își ridică privirea la ea și dădu din cap.

„Te voi ajuta”, a spus el.

L-a studiat, fără cuvinte.

"Tu vei?" întrebă ea, simțindu-și inima bătând mai repede.

„Îți respect dragostea, devotamentul”, i-a spus el. „Mi-ar fi plăcut să te fi iubit, dar văd că ești dedicat altuia. Și dacă nu te pot avea, atunci voi avea următorul lucru cel mai bun: un loc în inima ta pentru că te-am ajutat.”

Stara se uită înapoi, atinsă. Pentru prima dată, a simțit că inima i se umple de speranță.

„Avem reguli stricte aici, în Ridge”, a continuat el. „Pentru autoconservarea noastră. Nu se poate părăsi Ridge. Ar lăsa o urmă pe care să o găsească Imperiul și ne-ar pune pe toți în pericol. Să părăsești acest loc nu este o minune; dacă vei fi prins, vei fi închis, iar eu împreună cu tine”.

Ea a dat din cap înapoi.

„Știu”, a răspuns ea. „Nu mă aștept să mă ajuți.”

— O voi face, totuși, spuse el.

Ea l-a examinat, i-a văzut sinceritatea și a încercat să înțeleagă.

— Ai risca să fie închis pentru mine? ea a intrebat. „Nici măcar nu mă cunoști.”

El a zambit.

— Adevărat, nu, spuse el. „Dar mă simt în inima mea ca și cum aș face.”

„Și totuși pare că nu există nicio cale”, a spus ea. „Vreau să-l găsesc și, pentru a face asta, trebuie să părăsesc Cresta.”

„Trebuie să abordezi munții, să treci deșeurile, să găsești o barcă, să pornești singur pe mare…”, a spus el. „Nu este un lucru ușor.”

— Nu-mi pasă, spuse ea. „Nimic din aceste lucruri nu mă sperie.”

El a dat din cap.

— Foarte bine, atunci, spuse el. „Dacă inima ta este suficient de plină, atunci există întotdeauna o cale.”

El întinse o singură mână și o privi cu toată intensitatea lui.

"Vino cu mine."

Stara și-a pus mâna în a lui și, în timp ce el o conducea înapoi afară, prin grădini, ea a simțit pentru prima dată un nou sentiment de scop în viață, a simțit că în sfârșit, indiferent de risc, se va reîntâlni cu Reece.

CAPITOLUL 24

Godfrey stătea acolo, înconjurat de o cameră de soldați ostili ai Imperiului, așteptându-se să fie uciși – când deodată, un claxon uriaș sună, scuturând camera. Venea de undeva în depărtare, persistentă, răsunând din nou și din nou, un sunet întunecat, prevestitor, ceva asemănător pe care Godfrey nu auzise niciodată – iar soldații s-au întors toți ca una și au fugit din cameră.

Godfrey stătea acolo, transpirat, nedumerit, privind o cameră goală – doar Akorth, Fulton, Merek și Ario lângă el, împreună cu barmanul din spatele barului.

Godfrey se întoarse către ceilalți, dar toți se uitară înapoi, la fel de uluiți.

— Coarnele războiului, explică barmanul, oprindu-se din ceea ce făcea, cu vocea gravă.

"Ce înseamnă?" spuse Merek.

Barmanul clătină din cap.

„Un inamic este la porți. Volusia este sub asediu.”

Godfrey a fugit din tavernă împreună cu ceilalți, toți ieșind pe străzile din Volusia. Godfrey era vag conștient de cât de norocos fusese el că sunaseră coarnele de război, scutindu-l de o lovitură sigură sau chiar de moarte în tavernă. Cu toate acestea, în timp ce alerga pe străzile pline de panică, nu era atât de sigur de norocul lui. El a văzut mii de soldați volusieni mobilizându-se, alergând la porțile orașului, încuiendu-i și înșurubându-i și pregătindu-se de război.

Au alergat cu toții spre porțile orașului, cu toții dornici să vadă ce se întâmplă și, pe măsură ce s-a apropiat și a ieșit de pe o alee, Godfrey a aruncat în cele din urmă o privire prin porțile orașului – și în timp ce a făcut, inima i s-a oprit la vedere: acolo, căptușind orizontul, erau zeci de mii de soldați ai Imperiului, îmbrăcați în armura lor complet neagră, arborând steagul Imperiului — și mărșăluind chiar spre Volusia.

Godfrey nu văzuse niciodată o armată atât de mare, iar felul în care mărșăluiau, atât de disciplinați, putea vedea că era o armată profesionistă. Ei purtau și echipamente profesionale de asediu, rulate pe platforme masive din lemn, împreună cu o mulțime de catapulte – iar Godfrey și-a dat seama că intenționau nu numai să cucerească acest oraș – ci și să-l distrugă.

Godfrey era nedumerit. Nu înțelegea de ce armata Imperiului mărșăluia asupra unui oraș Imperiului, ce afaceri aveau ei aici. Oare izbucnise Imperiul într-un război civil?

Godfrey a scanat orașul și, în mijlocul haosului, i-a văzut pe sclavii Volusiei scoși la licitație în piețele orașului, a văzut încă mii de sclavi pe străzi, fiind conduși la blocul de licitație – și și-a amintit cine era adevăratul dușman. Volusienii. Imperiul a vrut să distrugă acest oraș – și el la fel. El a vrut ca toți acești sclavi să fie eliberați și poate, și-a dat seama, aceasta era șansa lui.

Cuceritorii de la porți, știa el, ar putea fi mai răi decât cuceritorii de aici; dar dacă acești Volusieni ar birui, sclavii nu ar fi niciodată liberi. În plus, Godfrey dorea cu disperare să se răzbune pentru Darius și poporul său. Aceasta era o șansă atât de bună pe cât urma să aibă el.

Lăncile și săgețile au început să zboare prin barele de fier ale porții orașului, iar soldații Volusieni au început să strige și să cadă în timp ce străbăteau curtea pentru a ocupa poziții de-a lungul zidurilor orașului. Soldații volusieni, minuțios disciplinați, mărșăluiau la rând de-a lungul meterezelor, ascultând strigătele comandanților lor, luând poziții. Au pregătit cazane cu ulei arzând și au îngenuncheat și au tras cu arcuri și au aruncat sulițe, ucigând zeci de soldați în partea îndepărtată a porților. A fost o armată masivă care invada, dar a fost un oraș masiv pe care l-au atacat, bine fortificat, iar Godfrey știa că aceasta va fi o bătălie epică. Ar putea continua luni de zile.

Doar dacă nu avea ceva de spus despre asta.

Godfrey și ceilalți au îngenuncheat în umbră, de-a lungul unui zid al orașului, cu toții privind afară, privind războiul care se desfășoară în fața lor. Godfrey a schimbat o privire cu ceilalți.

„Te gândești la ce mă gândesc eu?” întrebă Merek cu un zâmbet răutăcios.

Godfrey îi zâmbi înapoi.

„Și care ar putea fi asta?” interveni Akorth, îngrijorat.

— Lasă Imperiul să intre, explică Godfrey. „Lasă-i să conducă orașul.”

„Asta este o nebunie!” spuse Fulton. „S-ar putea să ne omoare!”

Godfrey a ridicat din umeri.

„Volusianii ne vor ucide cu siguranță”, a răspuns el. „Imperiul s-ar putea să nu. Și dacă o vor face, cel puțin așa îi vor ucide pe Volusieni mai întâi, ne vor răzbuna pentru noi și îi vom putea elibera pe acești sclavi.

Akorth și Fulton, panicați, s-au încruntat și au clătinat din cap.

„Și cum ne propuneți să facem asta?” întrebă Ario, calm și înclinat, ca întotdeauna.

Godfrey i-a privit pe soldații Volusieni întorcând uriașa manivela spre porți din nou și din nou, începând să închidă ușile aurii masive din spatele porților orașului – și i-a venit o idee. Se aplecă și mângâie capul lui Dray.

— Dray, porunci el. "Merge. Răzbună pe Darius. Atacați acei bărbați!”

Dray n-a avut nevoie de nicio înghițire: a lătrat și a țâșnit prin curte, făcând exact așa cum a cerut Godfrey, ridicând un nor de praf când a lăsat o urmă.

Dray a ajuns la primul soldat și și-a înfipt dinții în glezne — iar soldatul a strigat, lăsând manivela.

"ACUM!" spuse Godfrey.

Godfrey s-a ridicat în picioare și a încărcat, iar ceilalți l-au urmat pe călcâie, Akorth și Fulton, bâfâind, urmărind grupul.

Ajunseră la manivela și toți s-au apucat de ea, dar nu au putut să se miște.

„Întoarce-l în altă parte!” spuse Godfrey.

Toți au întors-o în altă parte și, în timp ce Godfrey a tras cu toată puterea, încet, porțile orașului au început să se redeschidă.

Curând, Volusienii au prins. Godfrey se abătu în timp ce o suliță îi zbura pe lângă cap și, în timp ce ridica privirea, văzu o echipă de Volusieni care îi priveau și dărâmau meterezele potrivite pentru ei.

"ATENȚIE!" strigă Ario.

Ario a luat o suliță, a țintit și a aruncat-o - împingând capul lui Godfrey în jos, tocmai la timp pentru a rata un topor. Godfrey se întoarse să vadă sulița trăgând în țeapă un soldat volusian la câțiva metri distanță, atacându-i din spate.

Merek și-a scos sabia și a ucis un alt Volusian în timp ce îi ataca din cealaltă direcție.

Toți s-au concentrat din nou pe manivelă, iar Godfrey a continuat să se întoarcă, cu mâinile arzându-i, hotărât să nu dea drumul. Știa, totuși, că timpul lor era limitat, haita de Volusieni coborând și apropiindu-se cu fiecare clipă. Ușa se deschise din ce în ce mai larg, mișcându-se în pas de melc.

Godfrey ridică privirea și văzu că Volusienii erau la câțiva pași depărtare, pe cale să-i omoare – dar totuși nu voia să abandoneze manivela. A zburat o ultimă oară, împreună cu toate celelalte, iar în cele din urmă, porțile s-au deschis suficient de larg.

S-a auzit un strigăt grozav când apăru, năvălind prin porțile deschise, sute de soldați ai Imperiului, curgând înăuntru. Soldații Volusieni, depășiți, nu au avut de ales decât să se întoarcă și să fugă, în timp ce impulsul i-a împins înapoi în propriul oraș. În fața ochilor lor, Volusienii au fost măcelăriți, tăiați de armata Imperiului care urmărea, iar în cele din urmă Godfrey s-a simțit justificat. Și-a amintit de Darius și de oamenii lui, măcelăriți pe aceleași străzi de către Volusieni – și știa că în lume există dreptate.

Godfrey știa că, în haos, aceasta era șansa lor de a scăpa din acest oraș.

"Lasă-ne să mergem!" a îndemnat Akorth, arătând spre aleile din spate care ar putea duce la libertate.

Godfrey a vrut să părăsească acest loc, chiar a făcut-o.

Dar știa că nu poate. Silis, femeia finiană, ar fi vulnerabilă în această invazie. Dacă nu o ajutau, ar fi moartă. Ea îl salvase – iar el îi datora.

"Nu!" strigă Godfrey. "Nu inca. Avem obligația de a îndeplini mai întâi. Urmați-mă!"

Se întoarse și alergă prin curte, Dray lătrând pe călcâie, sperând că ceilalți îi vor urma – dar hotărât să continue, chiar dacă nu o făceau. Pentru prima dată în viața lui, nu câștigul personal îl conducea, ci curajul. Datorie.

A auzit pași și s-a întors să-i vadă pe ceilalți chiar în spatele lui, toți hotărâți, indiferent de preț, să facă ceea ce trebuie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Kendrick a alergat împreună cu ceilalți peste Marea Deșeuri, luptându-se cu apusul soarelui, toți grăbindu-se să se întoarcă în timp și știind ce era în joc dacă nu o făceau. Temperatura începea să scadă dramatic, lumina diminuându-se cu fiecare clipă care trecea, iar Kendrick și-a amintit cum erau nopțile în Great Waste. În fiecare noapte petrecută aici, ți-ai luat viața în mâini.

Deși supraviețuiseră în trecut, Kendrick știa că de data aceasta va fi diferit; aici, mai aproape de Ridge, nopțile erau mai perfide. De fiecare dată când se întinsese la culcare, se trezise și găsise câțiva dintre oamenii săi morți, fie mâncați de insecte, fie de creaturi ciudate ale nopții care dispăreau, lăsând doar urme de mușcături.

Kendrick aruncă o privire înapoi peste umăr și văzu măturătorii atașați la spatele cailor, lați și lați, acoperindu-și urmele pe măsură ce mergeau, înlăturând orice semn că fuseseră vreodată aici. Erau dispozitive ingenioase, iar Kendrick simțea cel puțin un sentiment de satisfacție că își îndeplineau misiunea. Până să ajungă pe Ridge, nu avea să existe niciun semn că ar fi fost vreodată aici și orice pericol pe care el și oamenii lui l-au provocat prin sosirea aici avea să fie șters.

Kendrick s-a uitat peste el în timp ce călărea și a văzut cadavrul însângerat al soldatului de la Ridge, drapat de-a lungul spatelui unui cal, iar inima i-a luat-o din plin. Din cauza lui și a poporului său, acest soldat curajos a călătorit aici și acum zăcea mort. Kendrick nu a putut să nu se simtă responsabil – chiar dacă le-ar fi salvat personal multe dintre viețile lor.

Kendrick îl zări pe Naten călare în fața oamenilor săi, cu un rânjet permanent pe față, fără să se uite încă în calea lui Kendrick. Chiar dacă Kendrick îi salvase viața, în schimb nu primise decât amărăciune. Kendrick știa că unii oameni vor fi întotdeauna așa cum erau. Și totuși, Kendrick a

observat o schimbare în atitudinea celorlalți membri ai Ridge-ului față de el. Încă de la lupta împotriva copacului răsucit, de când îi ajutase să-i salveze de parcă ar fi fost ai lui, îl priveau cu un nou respect. Știa că încet, încet, ajungeau să-l accepte, deși era un străin.

Au încărcat și au încărcat, zgomotul cailor bătându-i în urechi, iar Kendrick a cercetat orizontul după orice semn al Zidului de Nisip, știind că era primul reper pe care trebuia să-l vadă. Cu toate acestea, a fost frustrat să constate că era mereu în afara vederii.

Un strigăt răsună brusc deasupra zgomotului cailor, iar Kendrick fu surprins când se uită în sus și văzu pe unul dintre soldații de pe Ridge căzând brusc de pe cal, când acesta se prăbuși sub el. Amândoi s-au rostogolit pe pământ, în timp ce ceilalți s-au oprit cu toții, iar Kendrick a rămas nedumerit. La început a presupus că calul se împiedicase, dar nu a văzut cum, având în vedere peisajul plat.

Dar apoi a fost șocat să vadă un alt cal prăbușindu-și apoi un altul, trimițându-și călărețiii la pământ, primul călăreț țipând când era zdrobit sub cal.

Curând, a apărut o avalanșă de cai prăbușindu-se, rostogolindu-se, ridicând nori uriași de praf.

Kendrick s-a îndepărtat din calea tuturor cailor căzuți, exact la timp, și exact când a crezut că este în siguranță, deodată propriul său cal s-a prăbușit în mod inexplicabil de sub el și Kendrick a simțit că zboară, cu fața întâi, pe deșertul dur. podea. Mergând cu viteza cu care era, a fost o aterizare grea, făcându-l să se simtă ca și cum și-ar fi rupt fiecare os din corp.

Kendrick s-a rostogolit și s-a rostogolit, tușind praf, evitându-și repede calul dacă acesta se rostogoli pe lângă el și întrebându-se ce naiba s-ar fi putut întâmpla.

În timp ce se opri, respirând greu, apucându-se de coaste, se întoarse și examină podeaua deșertului, întrebându-se dacă au intrat într-o serie de crăpături.

Dar nu erau crăpături nicăieri. Pământul era cât se poate de neted.

Misterul s-a adâncit doar când Kendrick sa uitat în jur și a auzit caii nechezând, ca și cum ar fi suferit, apoi a auzit un bâzâit îngrozitor. S-a uitat atent și a fost îngrozit să vadă că picioarele cailor erau toate acoperite de gândaci care roiau – le mănâncă de vii.

Caii nechezau și se zvârcoliau în timp ce carnea lor era mâncată, iar Kendrick a reacționat, sărind în picioare, scoțând sabia și legănându-se la picioarele cailor, încercând să-i dea jos.

Kendrick și-a dat seama repede că balansarea sabiei era ineficientă, deoarece nu putea risca să rănească caii. În schimb, a întins mâna spre un scut – dar când s-a întors, era deja prea târziu: insectele erau atât de vicioase, atât de bine coordonate, încât mâncaseră deja majoritatea picioarelor cailor, roiind atât de repede încât în fața ochilor lui Kendrick. picioarele lor au început să dispară. În câteva secunde, își mâncaseră picioarele până la os.

Kendrick nu-i venea să creadă. În timp ce privea, sub ochii săi, caii, acum în întregime roii de gândaci, nu deveneau altceva decât oase, fosile, de parcă ar fi fost pe podeaua deșertului de mii de ani.

La fel de repede, roiul de insecte s-a ridicat din oase și a zburat într-o neclaritate uriașă, înnegrind cerul înainte de a dispărea într-un nor.

Kendrick s-a ridicat și, în timp ce se dădu praful, a schimbat o privire cu ceilalți – care s-au uitat cu toții înapoi, la fel de șocați. S-a uitat în jos la cadavrele cailor și și-a dat seama cu o groapă în stomac că acum nu mai aveau nici un mijloc de transport înapoi la Ridge. S-a uitat la orizont, la apusul, iar Cresta se simțea acum foarte departe. Nu-i venea să creadă că se regăsește din nou în aceeași poziție, fiind din nou în Marea Deșeuri, pe jos. A simțit că temperatura scade și știa că toți erau într-o poziție foarte proastă.

„Asta este vina *ta* !”

Kendrick se întoarse să-l vadă pe Naten, înfuriat, năvălind pentru el.

Kendrick a fost prea șocat pentru a reacționa și, înainte să-și dea seama, Naten a fost deasupra lui, l-a atacat și alungat-o la pământ.

Ceilalți s-au învârtit și au început să-i încurajeze, în timp ce Kendrick s-a trezit într-un meci de lupte. Naten, deasupra lui, l-a prins în jos, apoi a întins mâna și a încercat să-l sufoce. Kendrick simți mâinile puternice pe gât și își dădu seama că era grav. S-a săturat să-l liniștească pe acest om.

Kendrick, înfuriat, întinse mâna și împinse un punct de presiune pe antebrațele bărbatului; imediat Naten și-a eliberat strânsoarea, iar Kendrick i-a dat apoi în lateral, ridicând în același timp capul și dându-și capul cu nasul.

Naten, uluit, se strânse de nas și se rostogoli în lateral.

Kendrick s-a rostogolit și și-a luat picioarele, iar Naten, revenind, le-a câștigat și pe ale lui. Cei doi s-au înfruntat în mijlocul cercului de soldați.

Naten, înfuriat, și-a scos sabia, sunetul tăind aerul deșertului – dar înainte să poată face un pas, Brandt și Atme apărură, fiecare ținându-și vârful săbiilor la gât.

„Nu merge mai departe”, a avertizat Brandt.

— Acesta este comandantul nostru pe care îl amenințați, a adăugat Atme.

Zgomotul mai multor săbii scoase a umplut aerul, iar Kendrick s-a uitat în sus și a văzut doi soldați din Ridge, prieteni ai lui Naten, scoțând săbiile și îndreptându-i spre Brandt și Atme.

„Coborâți săbiile!” a strigat Koldo propriilor săi oameni, făcând un pas înainte furios.

„Și tu îl coboară pe al tău”, le spuse Kendrick lui Brandt și lui Atme. „Îți mulțumesc, dar nu suntem aici să ne luptăm între noi.”

Cei doi soldați de la Ridge l-au coborât pe al lor, iar Brandt și Atme l-au urmat, iar curând doar Naten a fost cel care ținea o sabie.

„Am zis să o coborâm”, a mârâit Koldo, ridicându-se la el, intrând în fața lui.

Fără tragere de inimă, Naten îi coborî pe a lui.

Kendrick stătea acolo și s-a înfruntat cu Naten, care s-a uitat în spate, sângerând de pe buze.

— Prietene, strigă Kendrick, hotărât să aducă pace. „Nu mă poți învinovăți pentru moartea prietenului tău sau pentru moartea acestor cai. nu sunt inamicul. Dacă vă amintiți, a fost *eu* care a salvat viața , dar ore în urmă.“

Naten rânji.

„Dacă nu ai fi venit tu sau oamenii tăi aici, oamenii mei ar fi în viață”, a spus Naten. „Caii noștri ar mai trăi și noi nu am fi în mizeria asta. Acum vom muri cu toții aici.”

„Vina este un lucru ușor,“ Kendrick a răspuns. „Este arma omului cel realizat. Nu știu despre tine“, a spus Kendrick, întorcându-se spre ceilalți,„ dar nu am de gând pe moarte. Vom găsi o cale înapoi la Ridge. Nu doresc să vă, sau oamenii tăi lupta. M-am oferit în această misiune pentru a ajuta.“

Kendrick a decis că ar fi omul mai mare. Ca toți soldații urmărit, el a ținut o mână pentru pace, pas cu pas înainte să strângă mâna lui Naten.

Naten stătea acolo, cu tăcerea atât de densă pe care o putea tăia cu un cuțit. Se uită înapoi, de parcă ar fi deliberat.

„Strânge-i mâna”, porunci Koldo.

Dar Naten a rânjit, a scuipat la piciorul lui Kendrick, s-a întors și a plecat cu furtună.

Kendrick nu se aștepta la mai puțin.

Koldo s-a apropiat de el și i-a pus o mână pe umăr.

„Ești un om bun”, a spus el. „Omul mai mare. Vă mulțumim pentru reținere.”

Kendrick dădu înapoi, apreciind sentimentul.

„Așa cum stau lucrurile, am fi norocoși să supraviețuim asta”, a spus Ludvig, venind lângă el. „Dacă ne întoarcem unul împotriva celuilalt, nu avem nicio șansă.”

Kendrick s-a întors împreună cu ceilalți și s-a uitat la apusul, și a știut că situația lor era sumbră.

Kendrick se întoarse către oamenii săi.

„Strângeți tot ce puteți din carapacele cailor”, a spus el. „În seara asta, tabărăm aici.”

Koldo le porunci și oamenilor săi și, în curând, toți bărbații scormoniu șeile, întinși pe pământ, scotocind prin oasele cailor; alții au adunat bețe uscate și buruieni de pe podeaua deșertului și, în curând, a fost asamblată o grămadă pentru un foc de tabără.

Cerul s-a întunecat și Kendrick a ridicat privirea la ultima sclipire de lumină și, în ciuda lui, a simțit un fior: nu se putea abține să simtă, la fel ca ceilalți, că nu se vor întoarce niciodată.

*

Kendrick stătea în jurul focului de tabără, singura lumină din marea întunericului deșertului, alături de Brandt, Atme și oamenii lui, în timp ce Koldo, Ludvig și ceilalți stăteau în jurul cercului de partea cealaltă a lui. Erau cu toții pe nerăbdare. Nu se auzea niciun sunet în deșert, cu excepția trosnetului lemnului, iar aerul rece se strecurase înăuntru, flăcările focului fiind singurul lucru care îl ținea la distanță. Kendrick, epuizat de evenimentele zilei, s-a uitat la fețele celorlalți bărbați din jurul focului și a putut vedea și oboseala din ei. Toți se treziseră într-o situație în care niciunul dintre ei nu se așteptase să fie.

Kendrick se uită în flăcări, reflectând asupra modului în care viața îl adusese în acest punct și simți cum ochii lui devin greoi când un sunet aprig

străpunse tăcerea. Kendrick simți cum părul i se ridică pe ceafă, în timp ce se întoarse cu ceilalți și se uita în întuneric. A venit din nou: țipătul îndepărtat al unei creaturi, undeva acolo.

Kaden, fiul cel mai mic al regelui și cel mai tânăr din grup, care stătea lângă Kendrick, tresări la zgomot și apucă mânerul sabiei.

Naten a râs cu cruzime și l-a izbit: „De ce ți-e frică, băiete?" isi bate joc de Naten. „Ți-e teamă că chestia aia o să vină să te mănânce?"

Câțiva dintre ceilalți soldați chicotiră, în timp ce Kaden se înroși.

— Nu mi-e frică de nimic, spuse Kaden indignat.

Naten râse din nou.

„Îmi pari speriat."

Kaden se ridică mai drept și se încruntă.

„Orice ar fi, poate veni aici și o voi face față fără teamă", a insistat el.

se batjocoră Naten.

— Sunt sigur că o vei face, spuse el.

Kendrick putea să vadă jena lui Kaden și se simțea rău pentru el – și furios pe Naten pentru că era bătăușul care era.

Țipătul a venit din nou, dar mai îndepărtat de data asta, oricare ar fi fost, retrăgându-se înapoi în noapte; cu toţii s-au aşezat treptat înapoi în tăcere.

„Nu știu cum ați reușit toți să supraviețuiți acolo", se auzi o voce.

Kendrick avansat pentru a vedea Kaden privind înapoi la el; el a avut o față afabil și prietenos, serios, rapid la zâmbet, și a umplut cu încrederea unui băiat în vârstă de paisprezece ani care au avut mai mult curaj decât abilitățile de luptă. Kendrick ar putea la fața locului în el războinicului că el va deveni, ar putea vedea dorința lui de a se dovedi.

Kendrick zâmbi înapoi.

„Am fost antrenat pentru adversitate," Kendrick a răspuns. El a putut vedea alți soldați în căutarea drum, curios, și în timp ce vorbea, el le adresează. „Înapoi în ring, am fost trimiși la patrulele de timp am putea merge. Când aderarea la Legiunea, și apoi Silver, am fost trimis la cele mai groaznice locuri-baza Canyon, inima Wilds pentru luni, la un moment dat, forțat să fie aruncat în cele mai ostile terenuri sălbatice. A fost inițierea noastră ritual. Nu toate au întors. Dar ne-a învățat să trăiască fără teama de siguranță sau de securitate. Securitatea noastră a devenit cele două mâini, iar armele ne-a purtat."

Koldo dădu din cap, apreciind clar povestea.

„Avem un ritual similar”, a spus Koldo. „Îi trimitem pe tinerii noștri inițiați în patrule în vârful Crestei. *Lupi* , îi numim noi.”

— Dar Ridge este izolat, spuse Kendrick. „Pentru ce patrulează?”

„Ocazional”, a răspuns Koldo, „creaturile deșertului traversează peretele de nisip și încearcă să pătrundă pereții Crestei. Trebuie să menținem belele, toată ziua și noaptea, pe toate vârfurile Crestei. Când trec, trimitem patrule să lupte cu acești monștri, înainte ca ei să se apropie prea mult. Menține Ridge în siguranță și ne ține în luptă. Sunt dușmani vicioși și atacă în haite, chiar mai răi dușmani decât Imperiul.”

— N-ai ști, interveni Naten. „Niciunul dintre voi, prețiosul Argint, nu a fost testat vreodată împotriva dușmanilor noștri.”

„Sunt sigur că au fost nevoiți să se lupte cu inamicii, mult mai mortal decât ei”, interveni Ludvig, apărându-l pe Kendrick.

Kendrick dădu din cap, apreciind asta, iar Naten doar ridică din umeri.

„ *Eu* va fi un lup în curând“ , a spus Kaden cu mândrie. „Ritualul meu de majorat va fi următorul. Voi patrula Ridge, doar cu câțiva prieteni. Vom lupta și ucide orice creaturi le găsim.“

Kendrick zâmbi, admirându-i curajul.

„Deci, aceasta este prima dată când ieși în Waste?” întrebă Kendrick.

Kaden dădu înapoi solemn din cap.

„M-am oferit voluntar”, a spus el. „Tatăl meu a refuzat la început, dar fratele meu a permis și l-a convins să mă lase.”

Koldo se întoarse spre Kendrick.

„Noi tratăm tinerii noștri aici“, Koldo a spus, „cu cel mai mare respect. În împărăția noastră, cea mai mare onoare este rezervat pentru cei mai tineri. Este cel mai tânăr fiu, nu cel mai mare, care deține toată mândria și bucuria noastră. Pentru cei mai tineri însă luptele este o reflecție asupra nu numai tatăl său, dar frații săi mai mari. Noi toți trebuie să fim un exemplu de onoare și curaj, și că trebuie să se găsească în cei mai tineri. Venirea-de-vârstă ritual este ceva ce ține cu cel mai înalt respect.“

„Băieții noștri războinici”, a adăugat Ludvig, „reflectează ceea ce este mai bun în noi. Perioada vieții când cineva evoluează de la băiat la bărbat este un timp foarte sacru. Este, de fapt, cel mai important moment pentru poporul nostru.”

O tăcere confortabilă s-a lăsat peste grupul de războinici și, în timp ce focul a trosnit, Kendrick s-a pierdut în gânduri, cu ochii grei, până când Kaden s-a întors spre el.

„De ce trăiești acum?” întrebă Kaden.

Kendrick se întoarse spre el și văzu că băiatul serios se străduia să înțeleagă.

„Iubita ta patrie a dispărut”, a continuat Kaden. „Oamenii tăi sunt în mare parte morți. Nu pot să-mi imaginez că merg mai departe. Ce te face să mergi? Ți-ai dorit asta?”

Kendrick s-a gândit mult la asta. L-a făcut dor de Inel și de tovarășul lui Silver, mai mult ca niciodată.

„Eu locuiesc la o zi, se întoarcă în patria mea,“ Kendrick a răspuns în cele din urmă. „Pentru a vedea Inelul restaurat încă o dată. Pentru a vedea rândurile Silver reumplut. Pentru oamenii noștri să devină marea armată și cavaleri mari pe care am fost o dată.“

Bărbații au dat din cap, respectând răspunsul lui.

„Și totuși“, a adăugat Kendrick, „De asemenea, am învățat că a fi un mijloc de cavaler fiind un cavaler oriunde te afli. În orice loc, și orice circumstanță. Am învățat că nu trebuie să fie în ring, în instanță King, într-un castel fin și oraș, sau chiar în armura mea. Asta nu este ceea ce înseamnă să fii un cavaler. Adevărații Frunzele Knight toate aceste lucruri în spatele; el este acolo luptă pentru o cauză, iar cauza este întotdeauna în afara poarta lui oraș bine fortificat. Când ești acolo, undeva, în inima pericolelor, atunci când vă simțiți ca și în cazul în care vă aflați în loneliest și mai gol locul tuturor, atunci când te uiți în jur și nu există nimeni la stânga la stânga sau la dreapta, atunci când sunteți forjare la sol noi, adică atunci când sunt luați în sus cauza adevărat cavaler. Asta este ceea ce face casa ta. Adevăratul cavaler nu are nici acasă-a forje casa lui. Și el este întotdeauna forjare unul nou. Și în cazul în care este de origine minciunile mele acum „.

— O să beau la asta, spuse Ludvig.

El și-a ridicat sacul, iar Kendrick și ceilalți l-au ridicat pe al lor, în timp ce toți beau în jurul focului.

"A onora!" strigă Koldo.

"A onora!"

Kendrick a luat o băutură lungă de vin său, uitându -se în flăcări, în timp ce pe cuvântul sălășluit final. *Onoare* . Asta, mai presus de toate, a fost ceea ce a trăit.

— Înțeleg cum te simți, prietene, spuse Koldo, cu vocea lui profundă, lângă el. „Eu însumi am fost cândva un străin în acest loc.”

Kendrick se uită înapoi la el, întrebându-se. Având în vedere pielea neagră a lui Koldo, înfățișarea lui atât de diferită de toată lumea de aici și fiind fiul cel mare al regelui, Kendrick se întrebase mereu despre el. Dar el nu dorise niciodată să stea.

„După cum vă puteți da seama”, a continuat Koldo, „nu m-am născut din rege sau din regină. M-au găsit, în Deșeuri, într-o patrulă a regelui și m-au luat ca pe al lor. Cu atât mai mult, fiind cel mai mare lor, m-au numit primul lor născut — și moștenitor al regatului. M-au făcut cel mai mare în toate sensurile cuvântului, chiar și atunci când nu aveau nevoie. Din asta sunt făcuți acești oameni de pe Ridge.”

Kendrick a fost intrigat de povestea lui.

„Te-au găsit?” el a intrebat. "Cum?"

„Regele și oamenii săi au făcut o raiune odată într-un sat de sclavi, adânc în pustie, pentru a ucide soldații Imperiului care se apropiaseră prea mult și pentru a-i elibera pe sclavi. Când au ajuns acolo, Imperiul plecase deja, iar satul mocnea. Toți erau morți, cu excepția mea. M-ar fi putut lăsa acolo, ca mort. Dar acesta este Regele nostru, tatăl meu, adevăratul meu tată: are o inimă mare și face ce este bine.”

Koldo oftă.

"Eu nu uit. Nu uit niciodată, când vine vorba de loialitate. Aș muri pentru regele nostru cât ai clipi. I-aș conduce oamenii oriunde, oriunde în lume el vrea să meargă.”

— Koldo este fratele meu, spuse Ludvig. „Fratele meu adevărat. S-ar putea să se nască din părinți diferiți, să aibă o culoare de piele diferită de mine, dar asta nu înseamnă nimic. Nu asta înseamnă să fii frate. Onoarea, curajul și loialitatea lui sunt cele care îl fac fratele meu. Îl consider sângele meu, la fel ca și ceilalți frați ai mei și aș muri pentru el într-o clipă.”

— La fel și eu, spuse Kaden. „Koldo este la fel de mult fratele meu ca și Ludvig.”

Kendrick a putut vedea loialitatea intensă pe care o inspira Koldo și a admirat-o foarte mult. L-a făcut să se gândească la regele MacGil, care îl primise ca fiu. MacGil voia să-l numească pe Kendrick primul său născut, moștenitorul său – dar acesta fusese singurul eșec al lui: nu fusese niciodată suficient de puternic pentru a depăși obiceiurile poporului său, pentru a permite unui nenorocit să fie rege. King of the Ridge, totuși, Kendrick putea

să vadă, era diferit: el sfidase tradiția să facă ceea ce era corect. Kendrick tânjea după un astfel de tată.

— Presupun că avem ceva în comun, spuse Kendrick. „Amândoi am fost crescuți de părinți, nu de ai noștri. Dar cumva ne-am ridicat amândoi pentru a deveni lideri ai trupelor noastre.”

Koldo îi zâmbi înapoi, prima dată când Kendrick îl văzu zâmbind.

„Ce este că ei spun?“ întrebă Koldo. „Că este întotdeauna afară, cei puțin acceptate, cele pe care oamenii se așteaptă nimic de, ce se ridică la partea de sus.“

Kendrick înțelese – mai mult decât putea spune.

CAPITOLUL 26

Volusia a ieșit din umbră în lumina strălucitoare a soarelui și a ieșit pe terasa ei privată din coliseum – și, în timp ce a făcut-o, mulțimea a devenit sălbatică. Ea a stat acolo și și-a ridicat brațele și s-a întors în toate direcțiile, în timp ce a primit uralele și admirațiile a mii de fani adoratori, toți cetățeni ai capitalei ei. Stadionul a răcnit și s-a cutremurat chiar de prezența ei, iar ea a știut că o iubesc. Ea, eroul cuceritor. Îi iubeau puterea; iubeau puterea ei. Ea, de la care nimeni nu se așteptase vreodată la nimic. În cele din urmă, ajunseseră să afle ceea ce știa ea tot timpul: că era o zeiță. Că era invincibilă.

Deja statuile ei erau omniprezente în oraș, ritualurile de rugăciune de dimineață la imaginea ei a fost stabilit, iar oamenii încovoiat la ea oriunde mergea. Cu toate acestea, nu a fost încă suficient pentru ea. Ea a vrut mai mult.

Dacă oamenii ei nu o iubeau cu adevărat, Volusia știa că, când i-ar vedea chipul, nu s-ar înveseli pentru că erau morți, n-ar împroșca-o cu afecțiune. Nu a fost doar de frică, ci de uimire. Putea să simtă asta. Ea cucerise orașul care nu putea fi cucerit, luase tronul care nu putea fi luat. Ea le dovedise că toți au greșit și o iubeau pentru asta. Ei știau cu ea, totul era posibil.

Volusia întinse brațele și, în timp ce făcea, răsunară trâmbițe. Încet, mulțimea s-a liniștit. Toți se uitau la ea, atât de tăcuți și de respectuoși, încât se auzea căzând un ac.

„Cetățeni ai Imperiului!” strigă ea, vocea ei bubuind, răsunând de pe pereți. „Oameni din capitala mea! Nu mai sunteți supuși. Acum ești liber! Liber să slujească nu mulți, nici comandanți, nici soldați, ci doar Zeiței Volusia.”

Mulțimea a aplaudat, călcând în sus și în jos rândurile, și a durat atât de mult, încât Volusia era sigură că nu se va termina niciodată.

În cele din urmă, ea și-a ridicat din nou brațele și s-au liniștit.

„Ca darul meu pentru tine”, a bubuit ea, „ca darul meu pentru eliberarea marelui tău oraș, îți prezint ceea ce niciun lider înaintea mea nu ți-a dat vreodată: o sută de zile de jocuri! Să înceapă sportul de sânge!”

Au răsunat trompetele în timp ce mulțimea țipa de încântare, întreg stadionul tremurând de frenezie. Volusia s-a îndepărtat de lumină, din nou în umbră și s-a așezat pe marginea terasei ei, pe tronul ei de aur, flancată de consilierii ei, și a vegheat peste tot.

Mult mai jos, marile uși de fier ale arenei s-au deschis, cu un geamăt atât de puternic încât a înecat până și cântarea mulțimii și, în timp ce făcea, gladiatorii din prima zi, legați unii de alții, au fost scoși afară. Mulțimea a luat-o razna când zeci de gladiatori au venit poticnindu-se în centrul arenei, privind în toate direcțiile, panicați.

A sunat un claxon, o altă uşă s-a deschis şi au ieşit zeci de soldaţi Imperiului, călare pe zerte, cu armura lor neagră strălucind sub soare şi mânuind suliţe ascuţite. Au atacat direct pentru grup, iar mulțimea i-a încurajat în timp ce prima dintre sulițe a fost aruncată prin aer.

Curând, aerul s-a umplut de zeci de sulițe, toate îndreptate spre gladiatori panicați, plouând peste ei din toate direcțiile.

Gladiatori au încercat să se întoarcă și să fugă, ciocnindu-se unul de altul — dar nu aveau unde să meargă.

Curând, toți au fost țipați în țeapă. Unii au încercat să se agațe, în timp ce alții să se arunce spre pământ – dar aceștia au fost doar înțepați prin spate. Alții și-au ridicat scuturile mărunte – dar sulițele, atât de ascuțite, au trecut imediat. Moartea era peste tot – și ia găsit.

În timp ce mulțimea aplauda, călăreții s-au învârtit, s-au aplecat și au apucat lanțurile care îi legau pe gladiatori, apoi i-au târât pe pământ, defilând trofeele în jurul arenei. Mulțimea stătea în picioare și urlă în timp ce treceau.

A sunat un claxon, o altă poartă s-a deschis și încă un grup de gladiatori a fost introdus în arenă.

Volusia a simțit toată cruzimea expusă și i-a înseninat starea de spirit. Într-adevăr, această arenă deosebit de vicioasă, aici în capitală, era unul dintre motivele pentru care dorise să ia capitala de la început. Privind oamenii mor în moduri neobișnuite a fost unul dintre hobby-urile ei preferate.

— Zeiță, se auzi o voce.

Volusia, supărată că a fost întreruptă, se întoarse să o vadă pe Rory, noul comandant al forțelor ei, privind înapoi la ea cu îngrijorare. Ea îi dăduse titlul după ce i-a ucis pe cei trei comandanți anteriori dintr-un capriciu. Ea a simțit că este întotdeauna bine să-și țină bărbații cu atenție.

— Zeiță, iartă-mă că te-am întrerupt, spuse el, îngrijorat în voce.

„Eu *nu* te iert“ , a spus ea cu răceală. „Nu iert întreruperile.”

A înghițit.

„Zeiță, îți cer iertare. Dar este urgent.”

Ea se uită înapoi la el.

„Nimic nu este urgent în lumea mea. Sunt o Zeiță.”

Părea nesigur dacă să continue.

— Aduc vești, zeiță, spuse el. „Milionul de oameni ai lui Romulus, proaspăt veniti din Inel, se apropie de țărmurile noastre într-o flotă vastă. Ei se apropie de Golful de Vest, chiar și acum, în timp ce vorbim – și nu avem nicio apărare planificată pentru ei. Până mâine, capitalul nostru va fi depășit.”

Ea se uită uniform înapoi.

„Și ce este urgent?” ea a intrebat.

Clipi, fără cuvinte.

„Zeiță”, continuă el, nesigur, „există doar două moduri prin care putem fugi din capitală – spre vest sau spre est. Cu Cavalerii celor Șapte și milioanele lor de oameni înaintând dinspre est, avem doar scăparea din vest – iar acum acea ieșire este prinsă de milioanele de oameni ai lui Romulus. Suntem înconjurați, fără unde să fugim.”

Volusia s-a uitat în spate uniform, auzind vuietul îndepărtat al mulțimii și enervată că era distrasă, că a fost înlăturată să nu vadă pe cine tocmai fusese ucis.

— Și cine a spus ceva despre fuga? ea a intrebat.

S-a uitat înapoi, uluit.

— Nu mă retrag niciodată, comandante, spuse ea.

„Dar trebuie făcut ceva!” spuse el urgent.

Ea a zâmbit larg. În cele din urmă, se ridică și plecă de pe terasă, dorind să nu mai audă despre asta.

— Urmează-mă, spuse ea.

*

Volusia se apropie de malul Golfului de Vest, flancată de anturajul său uriaș de consilieri, generali și comandanți, ieșind repede în fața lor, în

timp ce păși peste plaja de stânci mici, îndreptându-se spre malul apei. Apa a bătut ușor, iar în depărtare, împotriva după-amiezii înnorate și a striurilor unui apus strălucitor, ea a văzut marea corăbiilor lui Romulus, proaspăt întors din Inel, chiar și cu prețiosul lor Romulus mort, toți adunându-se într-o cauză comună, în mod clar la ordinul Cavalerilor celor Şapte. Încă credeau că cei Șapte dețin controlul; încă nu și-au dat seama că Imperiul era al ei acum.

Volusia s-a simțit onorat că toți acești bărbați se vor mobiliza din jumătatea lumii, că vor elibera inelul lor prețios, doar pentru ea. Și îi era milă de ei. Habar n-aveau că se confruntă cu o Zeiță. Că era de neatins.

„Vezi, Zeita?“ Rory a continuat, panică în vocea lui în creștere. „Trebuie să ne mobilizeze oamenii noștri, repede! Noi pierdem timp prețios!“

Volusia, ignorându-l, a plecat înaintea oamenilor ei, chiar până la malul apei. Ea a stat acolo, și-a ridicat bărbia și a simțit vânturile puternice în fața ei și le-a salutat. S-au răcorit de căldura deșertului, a dimineții insuportabil de călduroase din capitală.

Volusia auzi bătăile îndepărtate ale tamburelor de război, bătând neîncetat în depărtare, de parcă ar fi vrut să o sperie, și a privit cum corăbiile începeau să intre în golf. De parcă proștii ăștia ar crede cu adevărat că o pot speria.

Volusia stătea acolo, o femeie împotriva unei armate, și i-a privit cum intrau, din ce în ce mai aproape, umplând golful masiv, blocându-i ieșirea spre vest – exact așa cum își dorea ea.

"Zeiță!" repetă Rory blank. „Trebuie să ne retragem!”

Volusia ridică privirea și văzu torțele de pe toate corăbiile, toate săgețile în flăcări, toate sulițele, toți oamenii care așteptau doar să ajungă în rază de acțiune. Ea știa că în doar câteva minute aveau să plouă un iad asupra ei și asupra tuturor oamenilor ei, un val de moarte și distrugere.

Cu toate acestea, avea alte planuri – nu era încă pregătită să moară. Și cu siguranță nu de mâinile acestor oameni, rămășița unui comandant mediocru, Romulus, predecesorul ei și un prost.

Volusia se întoarse și dădu din cap către Volk, care stătea lângă ea. El dădu din cap, iar câțiva dintre bărbații lui mici și verzi s-au repezit înainte, scoțând zgomote de țipete, anateme chiar și pentru ea. Și-au ridicat încet mâinile și le-au întins înaintea lor, cu degetele desfășurate în formă de triunghi, în timp ce le îndreptau spre mare.

Încet, o strălucire verde s-a răspândit din palmele lor; curgea peste ape ca un slime, răspândindu-se și răspândindu-se, până se strecură pe sub corăbiile lui Romulus. Volks apoi și-au întors palmele încet în sus, le-au ridicat din ce în ce mai sus.

În timp ce făceau, au chemat creaturi din adâncuri, ridicându-le din ce în ce mai sus, din marea neagră. Încet, întreaga apă s-a umplut de crabi mici, verzi, strălucitori, scoțând un zgomot îngrozitor în timp ce se întindeau și se agățau de corpurile tuturor navelor.

S-au târât în sus pe carele, acoperindu-le ca niște furnici și, în timp ce o făceau, s-a auzit un zgomot de scârțâit și așchie de lemn. Mâncau corăbiile, ca piranha, iar așchii au început să zboare peste tot.

Volusia se uită satisfăcută, în timp ce una după alta toate navele începură să se aplece, apoi se clătina, apoi se prăbușeau. S-au prăbușit în apă, coca lor mâncată de sub ei.

Bărbații țipau, un sunet îngrozitor, în timp ce mii și mii cădeau, zvârnâindu-se prin aer și în apă. În timp ce au făcut-o, au fost întâmpinați de mii de crabi, care așteptau. Țipetele au devenit și mai îngrozitoare când apele s-au înroșit cu sângele milioanelor de oameni ai lui Romulus.

Volusia stătea acolo, zâmbind, luând totul cu satisfacție.

Se întoarse și se uită la fața comandanților ei șocați.

„Acum”, a spus ea, „mă voi întoarce la jocurile mele”.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Godfrey alergă, Merek, Ario, Akorth și Fulton alături de el, din umbra curții orașului, departe de armata Imperiului care se revărsa prin porți, hotărât să-l salveze pe Silis. Când ajunse pe o alee și se pregătea să se agațe în ea, se întoarse și privi. Era deopotrivă încântat și speriat să vadă hoardele de soldați ai Imperiului năvălind prin porți, măcelând soldații Volusieni în stânga și în dreapta. Pe de o parte, totul a fost datorită lui și oamenilor săi și era exact ceea ce și-a dorit; pe de altă parte, furtuna pe care o dezlănțuise părea că va ucide totul în cale — inclusiv pe el.

Încă nu putea înțelege de ce Empire se lupta cu Empire și, în timp ce arunca o privire atentă la armura lor, și-a dat seama că era un alt fel de armură Empire, toată neagră, cu căștile lor cu nasul ascuțit. S-a uitat sus, la bannerele pe care le fluturau și a observat că purtau un alt însemn. S-a chinuit să o citească.

„Ce armata este aceasta?” întrebă Merek, întrebându-se cu voce tare același lucru care era el.

„De ce Empire îl ucide pe Empire?” întrebă Ario.

Godfrey miji, încercând să facă din literele de pe banner-ul, scrisă în limba veche a Imperiului; el a fost școlarizați în el ca un băiat, dar el a tăiat prea multe clase, furișându-afară pentru taverne. Acum și-ar fi dorit să fi studiat mai mult.

Godfrey a încercat să o descifreze prin ceata lui beată, cu inima încă bătând cu putere, încă acoperită de sudoare de la isprava lor nebună de a deschide poarta și de a-i lăsa pe acești oameni să intre. Se apropiau, dar el mor de nerăbdare să știe cine sunt înainte de a dispărea.

În cele din urmă, a deslușit însemnele, cuvintele: *Cavalerii celor șapte.*

Totul s-a repezit la el, toate lecțiile de istorie.

„Ele reprezintă cele patru coarne și două vârfuri”, a spus Godfrey. „Sunt din partea îndepărtată a Imperiului. Nu ar ataca Volusia decât dacă ea

ar fi făcut ceva pentru a-i trăda." În sfârșit a înțeles. „Este o răzbunare personală", a adăugat el. „O să-i omoare pe toți aici, inclusiv pe noi."

Godfrey a privit cum mai mulți oameni - un pârâu nesfârșit - inundă orașul, măcelând în stânga și în dreapta pe Volusienii copleșiți, aruncându-le topoare în spate în timp ce alergau, călcându-i cu caii lor, o mare armată a morții și a distrugerii luând stăpânire pe oraș ca furnici. A privit cum armata se apropia de un grup de sclavi și spera să-i vadă eliberându-i. Dar a fost șocat și revoltat să privească armata Imperiului măcelând și sclavii fără apărare, toți legați unul de celălalt în calea lor.

Poate, se întrebă Godfrey, nu ar fi trebuit să-i lase niciodată să intre. Poate că erau chiar mai răi decât Volusienii.

„Nu au venit să ne elibereze", a spus Akorth. „Dar să ucizi tot ce se vede!"

Godfrey, gândindu-se același lucru, i-a privit răsturnând o statuie imensă a Volusiei: statuia de cincizeci de picioare, făcută din marmură, a căzut încet, aterizând peste zeci de soldați volusieni, zdroindu-i și spulberându-i cu o explozie uriașă, bucățile împrăștiate. în toate direcțiile. O altă divizie de soldați s-a repezit înainte și a început să dea foc la tot ce se vedea.

"Acolo!" strigă Akorth.

Godfrey se întoarse și îl văzu arătând spre portul din cealaltă parte a curții; era un rând de corăbii, care stăteau acolo goale.

„Putem ajunge la port!" el a adăugat. „Încă putem scăpa de confuzie, înainte ca cineva să știe că suntem aici. Aceasta este șansa noastră!"

Toți s-au uitat la Godfrey, iar Godfrey știa că aveau dreptate. Se aflau la o răscruce de drumuri: în stânga lor, aleile și șansa de a-l elibera pe Silis. În dreptul lor, în sfârșit, libertatea.

Nu cu mult timp în urmă, Godfrey ar fi sărit de șansa de a scăpa, ar fi alergat în ceața lui beată, ar fi sărit pe barcă, ar fi împins și ar fi navigat oriunde l-ar duce mareele.

Dar acum, Godfrey a fost în schimbare; ceva răscolea în el. Ceva ce urât în sine, dar el nu a putut controla. Unele lucru al naibii care a simțit foarte mult ca cavalerism. Ca onoare.

— Silis, spuse Godfrey. „Ne-a salvat când nu a fost nevoie. Ea s-a descurcat cu noi", a spus el, întorcându-se către ceilalți, realizând că vorbea

din inimă. „Am jurat că o vom ajuta și nu o putem abandona acum. Ea va muri.”

„Noi *am* ajutat -o ,“ Akorth contracarat. „Am ajutat la distrugerea orașului ei – ea a obținut ceea ce și-a dorit.”

Godfrey clătină din cap.

„Ea nu a vrut moartea”, a spus el. „Nu se aștepta la asta. Ei o vor ucide, vor ucide pe toți cei care se văd.” Godfrey oftă, urând ceea ce avea să spună, dar simțind că nu avea de ales. „Nu ne putem întoarce spatele pe ea acum.“

Toți rămaseră cu gura căscată la el, neîncrezător.

— Acolo este libertatea, spuse Akorth, arătând, înnebunit. "Tu nu înțelegi?"

— Mă dezamăgi, spuse Fulton. — Tu, Godfrey, dintre toți oamenii, ești infectat cu această trăsătură numită onoare?

Godfrey se uită ferm înapoi, resemnat.

„Nu voi părăsi acest oraș”, a spus el, „nu fără să o salvez. Dacă vrei să mergi, înțeleg. Nu te voi opri — și nu te învinovățesc.”

Ceilalți schimbară o privire, apoi, în cele din urmă, Akorth clătină din cap.

„Suntem prea al naibii de prost să te las să mori singur“, a spus Akorth.

„Dacă supraviețuim asta”, a adăugat Fulton, „îmi datorezi cea mai bună băutură din viața mea”.

Godfrey zâmbi larg, în timp ce ceilalți îl strânseră pe umăr și toți se întoarseră și alergau, coborându-se pe alei înainte ca armata să poată ajunge din urmă.

Au năvălit pe alei, răsucindu-se și întorcându-se, luând scurtături, lipindu-se de ziduri și ascunzându-se în umbră, până când ajunseră în sfârșit la palatul lui Silis, încă în siguranță în partea îndepărtată a orașului. Armata Imperiului nu ajunsese încă la ea, deși Godfrey le auzea strigătele nu departe și știa că aveau să ajungă la ea în curând.

Godfrey alergă prin deschiderea largă și arcuită din palatul ei, urcând treptele câte trei, trecând în fugă pe lângă paznici și fără oprire când ei strigau la el. A alergat etaj după etaj până când, în cele din urmă, răsuflând, a ajuns la podeaua ei și a alergat pe hol până în camera ei, cu gardienii aproape în spate.

El a izbucnit deschis ușa ei, sfărâmarea ei de lemn, și a găsit-o întinsă acolo, de relaxare pe un șezlong. Ea a sărit în sus, speriat, deoarece toți în explozie și, în același timp, paznicii au fugit din spate si a luat Godfrey.

"Ce inseamna asta?" a cerut ea.

Alți câțiva dintre gardienii ei s-au revărsat în cameră, înconjurând pe Godfrey și oamenii lui.

„Volusia este depășită!” strigă Godfrey, gâfâind. "Vino cu noi! Repede! Mai există o șansă de a scăpa!”

Silis, cu ochii mari de șoc, se întoarse și se repezi la ușile balconului ei și le deschise. În timp ce făcea ea, un val de zgomot a intrat în cameră - strigătele calamitoase ale oamenilor care ucideau și jefuiau.

S-a dat înapoi de la balcon, îngrozită, în timp ce privea afară, iar Godfrey a știut că trebuie să fie martor la devastarea orașului ei.

„Dă-i drumul”, le-a poruncit ea oamenilor săi, iar Godfrey a fost uşurat să simtă mâinile de pe el.

Ea s-a întors și l-a examinat pe Godfrey, uitându-se în ochii lui, iar fața i s-a umplut de recunoștință și surpriză.

— Te-ai întors după mine, spuse ea, realizând. „V-ați riscat viața pentru mine. De ce?"

— Pentru că am promis că o voi face, răspunse Godfrey sincer.

Ea îi puse o mână moale pe încheietura mâinii.

„Nu voi uita niciodată asta”, a spus ea.

"Sa mergem acum!" strigă Merek. „Avem încă șansa să facem nave!”

Ea clătină din cap.

„Nu i-am ajunge niciodată”, a spus ea. „N-am reușI niciodată să ieșim din port.”

Godfrey și-a dat brusc seama că avea dreptate și și-a dat seama că, venind aici, acționând dezinteresat, chiar și-a salvat propria viață.

Ea s-a uitat la ei și a vorbit cu seriozitate.

„Am locul perfect, construit pentru momente ca acestea”, a spus ea. „O cameră secretă, ascunsă mult sub acest palat. Îmi vei alătura.”

"Doamna mea!" a protestat unul dintre oamenii ei. „Nu este loc pentru toți!”

Se întoarse spre el cu răceală.

„S-au întors după mine”, a spus ea. „Voi face loc.”

Se întoarse și se grăbi prin cameră, iar toți o urmară în timp ce deschidea o ușă secretă în perete și intra pe o scară în spirală ascunsă. În timp ce Godfrey o urma cu ceilalți, zidul de piatră se închise perfect în urma lor, ascunzându-i în întuneric. Silis a luat o torță de pe perete și i-a condus în jos, zbor după zbor, din ce în ce mai adânc în întuneric. În timp ce mergeau, Godfrey auzea strigătele armatei care se apropiau, înconjurând palatul.

Când s-au oprit în cele din urmă, Godfrey era confuz, deoarece scările păreau să se termine într-un zid de piatră. Dar Silis a dat din cap către gardienii ei, aceștia au tras o pârghie și zidul de piatră s-a deschis, dezvăluind o ușă ascunsă, grosime de opt picioare. L-au împins cu toată puterea, în timp ce Godfrey și ceilalți priveau uimiți.

Silis se întoarse spre ei și zâmbi.

„Loialitatea”, a spus ea, „are recompensele ei”.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Erec stătea la pupa navei, uitându-se la orizont, încântat să se miște din nou, soarele dimineții devreme. În sfârșit, înapoi pe râu, după noaptea lungă de festivități, și-a condus flota în timp ce continuau râu, spre Volusia. Alistair stătea lângă el, iar Erec întinse mâna și îi strânse mâna. Ea a ridicat privirea spre el și a zâmbit, iar el s-a simțit bucuros când se gândea la fetița lor. A fost cea mai mare onoare pe care și-o putea imagina și l-a făcut să simtă un nou sentiment de scop în viață.

Erec a verificat peste umăr și la orizont, dispărând, i-a văzut pe toți sătenii, încă înșirați la țărm, făcându-și cu mâna recunoștința și la revedere de la ei. Inima i s-a frânt când i-a văzut dispărând, amintindu-și cât de binevoitori și buni fuseseră acești oameni cu el și cu oamenii lui și cât de recunoscători îi fuseseră pentru eliberarea lui. I-au făcut semn cu dragoste, deși știau că se îndrepta spre Volusia în loc să se bifurcă râului în cealaltă direcție pentru a-și salva satul vecin și a ajuta la eliberarea lor odată pentru totdeauna. Recunoștința lor necondiționată l-a făcut să se simtă și mai rău.

Erec a verificat orizontul, iar în aval, în depărtare, putu să vadă conturul vag al flotei Imperiului, mii de nave, încă la o zi bună de plimbare în spatele lui, dar apropiindu-se repede în timp ce îl urmăreau în sus. Se pare că rupseseră blocajul, iar acum, după ce frica lor de a călători noaptea pe râu, plecaseră la începutul zorilor. Erec știa că nu le poate scăpa pentru totdeauna: la orizont se profila o bătălie epică.

Erec își verifică pânzele, încântat să le vadă în plin balast, nava lui mișcându-se repede în timp ce luau mareele în sus. S-a uitat înainte și, în timp ce o făcea, a văzut ieșindu-se repede, o bifurcătură uriașă în râu. În dreapta, știa el, râul își șerpuia drumul spre Volusia; la stânga, după cum îi spuseseră sătenii, se întorcea spre satul lor soră, spre fortul Imperiului, spre locul în care îl imploraseră să meargă. Erec știa că dacă o bifurca la dreapta și sări peste fort, sătenii de acolo cu siguranță ar fi murit; și totuși, dacă ar fi bifurcat spre stânga, ar risca viețile oamenilor săi, ar da Imperiului șansa de a ajunge din urmă și ar amâna intrarea în Volusia, dacă va fi cazul. Și-ar

pune oamenii în pericol pentru o bătălie care nu a lor și pe un râu plin de monștri. Într-adevăr, chiar și de aici, când Erec se uita în stânga, a văzut apele în acea direcție învolburându-se de șerpi, chiar și în lumina zilei.

— Ce vei decide, frate? se auzi o voce.

Erec se întoarse și îl văzu pe Strom stând lângă el, cu mâinile pe șolduri, privind spre furculiță, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Știu la ce te gândești, frate, continuă Strom. „Chiar dacă am fost despărțiți din copilărie, încă te cunosc mai bine decât te cunoști pe tine însuți. Te gândești că vrei să-i salvezi pe acești săteni. Oricare ar fi costul. Oricare ar fi șansele. Știu că ești, pentru că *asta ești* .”

Erec se uită înapoi la el, realizând că avea dreptate.

— Și tu, fratele meu? el a intrebat. „Ați putea face altfel?”

După o tăcere lungă și sumbră, Strom clătină din cap.

„Tu și cu mine”, a răspuns el, „suntem la fel. Condus de onoare. Oricare ar fi costul. Nu este doar ceea ce facem, ci și *felul în care trăim* .”

Erec studie apele, furculița se profilează și știa că avea dreptate.

„Deși sunt cel mai bun luptător, desigur”, a adăugat Strom zâmbind.

— Nu ar fi o decizie înțeleaptă, milord.

Erec se întoarse să-l vadă pe unul dintre comandanții săi de încredere, venind pe partea cealaltă a lui. Știa că are dreptate.

„Înțelepciunea este importantă”, a răspuns Erec. „Dar uneori trebuie să amâne la onoare. Viața este sacră, dar onoarea este mai sfântă decât viața.”

„Mulți oameni vor muri”, a adăugat comandantul.

Erec dădu din cap.

„Toți vom muri”, a răspuns Erec. "La un timp sau altul. Ceea ce încă nu înțelegi este că nu mă tem de o misiune în pericol când onoarea este în joc. Mai degrabă o îmbrățișez, cu bucurie, din adâncul inimii. Provocarea, șansele insurmontabile ale acelui râu, pentru asta trăim.”

Erec se uită în fața lui, studiind râul în liniștea dimineții, singurul zgomot al apei care scăpa de carenă, mareele devenind mai aspre pe măsură ce se apropiau de bifurcație. Erec se uită înapoi și văzu flota Imperiului, deja mult mai aproape. Și știa ce avea de făcut.

„Naviga complet înainte!” strigă el, făcând un pas înainte, întorcând roata și îndreptând corabia spre stânga, spre sat, departe de Volusia.

Erec se uită în sus și văzu chipul aprobator al lui Alistair lângă el, îl văzu pe Strom zâmbind, cu mâna deja pe mânerul sabiei, și se uită înapoi la

furca care se profila. În timp ce barca lor se întoarse, spre ape necunoscute, el știa, doar știa, că aici trebuia să fie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Micul grup de soldați ai Imperiului a încărcat prin Marea Deșeuri, galopând cu viteză maximă pe zertele lor, mai repede decât orice cal, și stârnind un nor masiv de praf în urma lor. În fruntea lor călărea comandantul lor, crudul și nemilos veteranul Imperiului căruia îi făcuse mare plăcere să-l tortureze pe Boku înainte de ultima lui suflare – și să descopere exact unde plecaseră Gwendolyn și echipajul ei în Marea Deșeuri.

Acum, comandantul a condus micul grup de urmăritori ai Imperiului din ce în ce mai adânc în Deșeuri, urmând urmele oamenilor lui Gwendolyn în timp ce acesta ducea departe de satul Imperiului, urmărindu-l așa cum fuseseră de zile întregi, hotărât să descopere unde a mers. Ordinul se prelingea de la Volusia însăși, iar comandantul știa că, dacă nu reușește, ar însemna moartea lui. Ar trebui să o găsească, indiferent de ce, moartă sau vie. Dacă ar putea găsi s-o aducă înapoi în Volusia ca trofeu, ar însemna promovarea lui, ascensiunea lui la comandantul uneia dintre armatele ei. Pentru asta, ar da orice.

Comandantul și-a ridicat biciul și și-a bătut din nou zerta peste față, făcând-o să țipe și fără să-i pese. Și-a condus oamenii fără milă, nepermițându-le să doarmă, sau chiar să se oprească, o zi întreagă. Au sfâşiat deşertul, urmând urma pe care comandantul era hotărât să nu-i permită să se răcească. La urma urmei, s-ar putea să nu fie doar Gwen la sfârșitul ei; ar putea fi chiar faimoasa Ridge, cea care scăpase de secole de-a rândul comandanților Imperiului. Dacă urma lui Gwendolyn duce la asta – dacă chiar ar exista – atunci el ar reveni ca cel mai mare erou din timpurile moderne. Volusia ar putea atunci chiar să-l facă Comandantul ei Suprem.

Comandantul urmărea pământul tare copt în timp ce mergeau, folosindu-și ochii ageri pentru a căuta orice variație, orice mișcare. Observase deja unde, la kilometri în urmă, mulți dintre oamenii lui Gwendolyn căzuseră morți. Un bun urmăritor știa că o potecă nu este

statică, ci o ființă vie, mereu supusă schimbării – și care spune mereu o poveste, dacă cineva știe să se uite.

Comandantul și-a încetinit zerta când a observat o altă schimbare în traseu. S-a îngustat dramatic în față, indicând mai puțini oameni și, scufundat în nisip, a văzut și rămășițele cadavrelor. În față, a văzut niște oase împrăștiate și și-a oprit zerta.

Oamenii lui s-au oprit brusc lângă el.

Comandantul descălecă, se duse până la oase, uscate de mult, și îngenunche lângă ele. Și-a trecut mâna de-a lungul lor și, în timp ce făcea, și-a folosit expertiza pentru a căuta semnele. Imperiul — însăși Volusia — îl alesese tocmai în acest scop. Pe lângă faptul că era un torționar expert, era cunoscut drept cel mai mare urmăritor al armatei Imperiului, capabil să găsească pe oricine, oriunde - fără greș.

În timp ce tăcea, studiindu-i, oamenii lui s-au apropiat și au îngenuncheat lângă el.

„Sunt uscate”, au spus oamenii lui. „Acești oameni au murit cu luni în urmă.”

Comandantul i-a studiat însă și a clătinat din cap.

În cele din urmă, el a răspuns: „Nu, nu acum săptămâni. Ești înșelat. Oasele sunt curate, dar nu din cauza timpului. Au fost curățiți de insecte. Sunt de fapt destul de proaspete.”

Comandantul a luat unul, pentru a demonstra și a încercat să-l rupă în mână — nu s-a rupt.

„Nu este atât de fragil pe cât pare”, a răspuns el.

„Dar ce i-a ucis?” a întrebat unul dintre oamenii lui.

Studie nisipul din jurul oaselor, trecându-și mâna prin el.

„A fost o încăierare aici”, a spus el în cele din urmă. „O luptă între bărbați”.

Oamenii lui au cercetat podeaua deșertului.

„Se pare că toți au fost uciși”, a observat unul.

Însă comandantul nu era convins: a privit în deșert, a studiat podeaua și a zărit poteca din față, oricât de slabă era.

El clătină din cap și se ridică la toată înălțimea lui.

„Nu”, a răspuns el hotărât. „Unii dintre ei au supraviețuit. Grupul s-a divizat. Sunt slabi acum. Sunt răniți – și sunt ai mei”.

A sărit pe zerta lui, și-a bătut-o peste față și s-a întrerupt în galop, urmând poteca, cu ochii ațintiți asupra ei, hotărât să-i vâneze, oriunde s-ar fi

aflat și să omoare pe oricine supraviețuise acestui grup.

*

Comandantul se îndreptă spre cerul după-amiezii, cei doi sori atârnând jos ca niște bile mari la orizont, îndreptându-se din ce în ce mai adânc în Marea Deșeuri. Zerta lui a gâfâit și soldații lui au zburat în spatele lui, toți fiind pe punctul de a se prăbuși. Comandantului nu-i păsa. Toți puteau să cadă morți aici, în deșert, pentru tot ce îi păsa. Își dorea un singur lucru și nu avea să se oprească până nu avea: să o găsească pe Gwendolyn.

Comandantul fanteza în timp ce călărea; și-a imaginat găsind-o pe Gwendolyn în viață, chinuindu-o zile în șir, apoi legând-o de zerta lui și întorcând-o pe tot drumul pe acela. Ar fi distractiv să vezi cât va dura până când o va ucide. Nu, și-a dat seama – nu putea face asta. Și-ar pierde premiul. Poate că ar tortura-o puțin.

Sau poate, doar poate, urma ei l-ar duce la legendarul Ridge, Sfântul Graal al căutărilor Imperiului. Dacă l-ar fi găsit, s-ar strecura înapoi și s-ar raporta Imperiului și s-ar fi condus o armată aici personal pentru a se întoarce și a o distruge. A zâmbit larg – avea să fie faimos de generații întregi.

Au încărcat și au încărcat, cu fiecare os din corp durea, gâtul atât de uscat încât abia putea respira și fără să-i pese. Sorii au început să coboare sub orizont și știa că noaptea va cădea în curând aici. Nici pentru asta n-ar fi încetinit, dar ar merge toată noaptea dacă ar fi trebuit. Nimic nu l-ar opri.

În cele din urmă, în față, comandantul a zărit ceva în depărtare, o întrerupere în monotonia acestui peisaj plat. S-au împotrivit asupra ei și, în timp ce o făceau, el a recunoscut ce era: un copac. Un copac uriaș, răsucit, de la sine în mijlocul neantului.

A urmat traseul până s-a terminat, chiar sub copac. Bineînțeles că se va termina aici, se gândi el: vor căuta umbră, adăpost. L-ar putea folosi el însuși.

S-a oprit sub copac și toți oamenii lui l-au urmat, toți gâfâind în timp ce descălecau, dincolo de epuizare. A fost și el, dar nu a fost atent. În schimb, era prea concentrat pe traseu. S-a uitat în jos și a studiat-o, derutat. Urma părea să dispară în aer. Nu a mers în nicio direcție odată ce au ajuns la el.

„Probabil că au murit sub copac”, a spus unul dintre oamenii săi.

Comandantul se încruntă, enervat de prostia lor.

„Atunci unde sunt oasele lor?” el a cerut.

„Trebuie să fi fost mâncate”, a adăugat un altul. „Oase și tot. Uite acolo!”

S-a auzit un foșnet, iar comandantul și-a urmărit privirea îngrijorată a oamenilor săi, în timp ce aceștia arătau spre ramurile copacilor, mult sus, ascunzând zeci de agățători de copaci. Fiarele îi priveau cu atenție, de parcă s-ar fi dezbătut dacă să se năpustească.

Oamenii lui au ieșit în grabă de sub copac, dar Comandantul a rămas pe loc, fără teamă. Dacă l-au ucis, așa să fie – nu era îngrijorat. Era mai preocupat de pierderea pistelor, de raportarea lui Volusia ca un eșec.

„Să mergem”, a spus unul dintre oamenii săi, punându-și o mână pe umăr. "Noaptea cade. Îmi pare rău. Căutarea noastră s-a încheiat. Trebuie să ne întoarcem acum. Ei au murit aici și asta trebuie să-i spunem lui Volusiei.”

— Și să nu aduci nicio dovadă? întrebă comandantul. „Ești la fel de prost pe cât arăți? Știi acum că ne va ucide?

Comandantul și-a ignorat oamenii și, în schimb, a stat acolo și a privit afară, privind în deșert, cu mâinile pe șolduri. A ascultat îndelung, zgomotul vântului care batea, al foșnetului ramurilor, ascultând toate semnele, cele mai slabe indicii. A închis ochii și a mirosit aerul prăfuit, folosindu-și toate simțurile.

Când a deschis ochii, s-a uitat în jos și a studiat pământul, nasul îi spunea ceva – și de data aceasta, a zărit un punct mic de culoare roșie.

A îngenuncheat lângă el și a gustat murdăria.

„Sânge”, a spus el. "Sange proaspat." Ridică privirea și studie orizontul, simțind că se ridică în el o nouă certitudine. „Cineva a murit aici recent.”

A zâmbit în timp ce stătea în picioare și a privit în jos și a început să-și dea seama.

— Ingenios, spuse el.

„Ce, comandante?” a întrebat unul dintre oamenii lui.

„Cineva a încercat să o ascundă”, a spus el. Era într-adevăr ingenios, își dădu seama și știa că ar fi păcălit orice alt urmăritor, dar nu și pe el.

— Gwendolyn este în viață, spuse el. „Ea a mers așa – și nu este singură. Sunt oameni noi cu ea. Și aș paria pe orice, pe orice în lume, că ea ne va conduce chiar în poala Crestei.

Comandantul și-a urcat zerta și a decolat, fără să-i aștepte pe ceilalți, urmându-și instinctele, care îl conduceau, știa el, către un nou orizont — și

către gloria sa supremă.

CAPITOLUL TREIZECE

Kendrick s-a trezit cu o briză rece pe față, cu capul pe podeaua dură din deșert și și-a dat seama imediat că ceva nu era în regulă.

S-a ridicat repede și a privit în jur, în alertă. Războinicul dinăuntru îi spusese întotdeauna când se ascunde pericolul, când ceva se mișcase imperceptibil în aer. Îi văzu pe Brandt și Atme, Koldo și Ludvig și pe toți ceilalți întinși în jurul focului, acum doar jar, când primul dintre cei doi sori începu să răsară, luminând cerul de un roșu stacojiu. Totul era nemișcat și la prima vedere toată lumea părea să fie aici și totul părea să fie bine. S-a mijit la orizont și nu a văzut nicio amenințare, nici monștri de niciun fel.

Totuși, un oarecare simț în el îi spunea că ceva nu era în regulă. Kendrick se întrebă dacă nu cumva erau doar coșmarurile pe care le avusese, care îl chinuiau toată noaptea în timp ce se arunca pe podeaua tare a deșertului, îndepărtând insectele. Cu toate acestea, știa mai bine.

Kendrick se ridică încet în picioare în timp ce soarele se ridica mai sus, cerul luminându-se doar puțin și, în timp ce cercetă din nou tabăra, deodată o văzu: acolo, în depărtare, erau urme, care duceau departe de tabăra lui. Urme de pasi.

Kendrick s-a uitat înapoi și a detaliat toate cadavrele care zăceau în jurul focului și și-a dat brusc seama, cu inima sărind o bătaie, că unul lipsea:

Kaden.

Se auzi un zgomot liniștit de armură, iar Kendrick se întoarse să-i vadă pe oameni încet, unul câte unul, ridicându-se în dimineața pustie, privindu-l cu toții, stând acolo uimiți. L-au văzut pe Kendrick uitându-se cu atenție în deșert și și-au pus mâinile pe mânerul săbiilor, de asemenea, de pază.

Koldo a venit lângă el.

— Acolo, spuse Kendrick.

Koldo și-a urmărit privirea, până la podeaua deșertului și, când a văzut urmele pașilor, ochii i s-au mărit. S-a întors imediat și a scanat tabăra.

— Kaden, spuse Koldo cu vocea alarmată. "El lipseste."

Toți ceilalți se ridicară în picioare și începură să meargă spre urmele pașilor, examinându-le, în timp ce Ludvig îngenunche lângă ei, își trecu degetul în ele și ridică privirea spre orizont.

„Kaden a fost ultimul care a patrulat noaptea trecută”, a spus un tânăr soldat, care stătea acolo, părând panicat. „I-am dat lanterna înainte să adorm. Era în patrula în zori. Mi-am amintit că s-a aventurat acolo singur.”

"De ce?" întrebă Koldo.

Soldatul ridică privirea, nervos, nesigur.

„A spus că vrea să meargă mai departe. Voia să le demonstreze celorlalți că nu îi era frică.”

Kendrick s-a uitat în jos la pași și totul a căpătat deodată sens. Acest tânăr bun, ieșind singur acolo, dorind să se dovedească după ce Naten și-a făcut mișto de el în fața celorlalți. L-a făcut pe Kendrick să-l urască și mai mult pe Naten.

Toți au pornit, ca unul, urmând fără cuvinte poteca, iar după vreo douăzeci de pași, Kendrick a privit în jos și a fost surprins să vadă că poteca s-a schimbat dramatic. În locul unui set de urme, au existat alte zeci de amprente. Amprente de creaturi cu forme neobișnuite. S-au lăsat la orizont.

Toți l-au studiat cu mare îngrijorare.

Ludvig îngenunche, examinând amprentele, frecând nisipul între degete. Apoi a ridicat privirea și a privit poteca care ducea în orizontul plat și nemilos al deșertului, în direcția opusă zidului de nisip.

— Umblători de nisip, anunță Ludvig sumbru. „L-au luat.”

O tăcere grea s-a abătut peste toți, când realitatea situației s-a scufundat în: Kaden, fiul cel mic al regelui, bijuteria coroanei lor, fusese răpit. Tăcerea era atât de grea și tensiunea atât de groasă, încât Kendrick putea să o taie cu un cuțit.

— Urmele alea duc departe de Ridge, spuse Naten, încruntându-se acuzator la Kendrick, de parcă toate acestea ar fi fost vina lui. „Dacă mergem după el, vom muri cu toții acolo.”

Koldo se încruntă la el.

„Dacă ești atât de preocupat de viața ta, întoarce-te și mergi spre Ridge.”

Koldo își ținu fruntea până când Naten își întoarse privirea, rușinat.

— De fapt, spuse Koldo, ridicând vocea, vreau să vă întoarceți cu toții. Ceea ce nu avem nevoie este că noi toți, pe jos, ne îndreptăm spre

Deșeuri. Avem nevoie de cai. Și viteza, să-i prind. Întoarceți-vă cu toții, luați înapoi morții noștri și întoarceți-vă la mine cu cai.”

"Si tu?" întrebă Naten. „Veți călători singur, pe jos, departe de Ridge, împotriva unui trib de umblători de nisip? Tu vei muri."

Koldo se uită ferm înapoi.

„Nu e nicio rușine în moarte”, a răspuns el. „Numai întorcându-ne spatele fraților noștri.”

Kendrick a simțit că i se umflă inima și, în acel moment, a știut exact ce era ceea ce trebuie să facă.

— Voi merge cu tine, spuse Kendrick.

„Și eu”, au spus Brandt și Atme, și toți membrii Silver.

— Și eu, fratele meu, spuse Ludvig, punând o mână pe umărul lui Koldo. „La urma urmei, el este și fratele meu.”

Kendrick putea vedea expresia de recunoștință și admirație reciprocă în ochii lui Koldo.

„Departe de mine să îndepărtez curajul altcuiva”, a răspuns Koldo.

Kendrick, resemnat, sa întors către oamenii săi.

„Brandt și Atme, puteți să ni vă alăturați”, a spus Kendrick, „dar ceilalți dintre voi, Silver, întoarceți-vă cu oamenii din Ridge. Dacă ar trebui să murim, un argint trebuie să trăiască, pentru a transmite istoria noastră generațiilor viitoare. Întoarce-te la noi cu caii.”

Celălalt Silver dădu din cap și se dădu înapoi.

Kendrick a privit cum oamenii de pe Ridge, împreună cu Silver rămași, se întoarseră și începură să se îndepărteze repede, înapoi în direcția Ridge. S-a întors și i-a înfruntat pe Koldo, Ludvig, Brandt și Atme. Acum erau doar cinci dintre ei, singuri, aici, în Deșerire, și pe cale să se îndrepte și mai adânc în ea.

Au schimbat o privire de onoare, de neînfricare, de resemnare, de respect reciproc. Nu mai trebuie spus nimic: Kaden era acolo undeva și toți, fiecare dintre ei, și-ar risca viața pentru a-l recupera.

Cei cinci, împreună, s-au întors fără teamă și au mărșăluit în pustietate, în soarele răsărit, pas câte un pas, în căutarea lor supremă a onoarei.

CAPITOLUL TREIZECI UNUL

Volusia stătea pe terasa ei cu vedere la coliseum, uşurată că s-a întors aici, fără să-şi distragă atenţia, după ce i-a ucis pe oamenii lui Romulus şi pentru a se putea cufunda în jocuri. Era deosebit de încântată să urmărească această luptă care, pentru prima dată, a ținut-o pe marginea scaunului ei – cel pe care l-au numit „Darius" a luptat. Era diferit de oricare dintre ceilalți gladiatori, un luptător strălucit, unul care a supraviețuit de fapt. Îi admira curajul, dar admira mai mult pofta de sânge și aștepta cu nerăbdare să-l vadă cum se ciopliște în bucăți.

— Zeiță, se auzi o voce.

Volusia se întoarse, furioasă, să-și vadă câțiva dintre generalii ei stând aproape.

— Următoarea persoană care mă întrerupe va fi aruncată în ring, se răsti ea.

Un general, nervos, îngrozit, a schimbat o privire cu altul.

„Dar Zeiță, asta este urgent..."

Volusia sări de pe scaun și s-a înfruntat cu unul dintre generalii ei, care stătea acolo, cu frica pe față. Toți ceilalți consilieri ai ei au tăcut de frică în timp ce priveau.

— Îți fac o înțelegere, spuse ea. „Dacă este cu adevărat urgent, atunci te voi lăsa să trăiești. Dar dacă nu este și mi-ai întrerupt plăcerea vizuală pentru nimic, atunci te voi omorî aici și acum."

Ea îl prinse de încheietura mâinii, iar el își șterse transpirația de pe frunte, dezbătând clar. În cele din urmă, a vorbit:

— Este urgent, zeiță.

Ea a zâmbit.

„Foarte bine, atunci", a răspuns ea. „Este viața ta de pierdut."

A înghițit, apoi a spus, în grabă:

„Aduc vești de pe străzile din Volusia”, a spus el. „Există un mare strigăt în rândul cetățenilor tăi. Peste tot, Volks s-au răspândit, ucigând și bângând cu oameni nevinovați. Își rup capul cu dinții și își sug sângele. La început, au fost doar câțiva, dar acum ne măcelăresc oamenii peste tot. Ei torturează și ucid oamenii noștri și au frâu liber pe străzi. În plus”, a continuat el, „va sosește de la răsărit: Cavalerii celor Șapte sunt aproape și aduc cu ei o armată mai mare decât tot pământul. Ei spun că sunt șapte milioane de oameni – și toți se apropie de capitală”.

Volusia se uită la el, mintea ei năvălind cu un milion de gânduri, dar mai ales supărare că a fost întreruptă din arenă. Ea îi eliberă strânsoarea încheieturii lui, iar el se ridică mai drept, vădit uşurat.

— Ai spus adevărul, spuse ea. „Mesajul tău a *fost* urgent. Pentru asta, vă mulțumesc.”

Apoi, dintr-o mișcare rapidă, ea și-a tras pumnalul și i-a tăiat gâtul.

Se uită înapoi la ea, cu ochii mari de șoc, în timp ce se prăbuși la pământ, mort la picioarele ei.

Ea a zâmbit.

„Partea aceea despre a te cruța”, a adăugat ea. "M-am răzgândit."

Volusia și-a simțit corpul fierbinte de o fulgerare de furie în timp ce se gândea la Volks, acolo, care se satură cu toți cetățenii ei. Ea le dăduse prea mult frâu liber.

„Este suficient, Zeiță”, a spus Aksan, consilierul și asasinul ei de încredere. „Volks au devenit incontrolabile. Nu le poți controla. Se vor întoarce și ei împotriva ta, în cele din urmă. Ei trebuie opriți, indiferent de puterile pe care le dețin.”

Volusia se gândise la același lucru.

Ea se ridică cu plăcere de pe scaun și plecă din camera ei, începând să coboare treptele spre străzile din Volusia.

Volks, știa ea, erau sursa întregii puteri pe care o avea. Ea avea nevoie de ei. Totuși, în același timp, erau o amenințare și mai mare pentru ea.

Ea știa că nu are de ales. Nu putea avea în jurul ei oameni pe care să nu-i poată controla – în special vrăjitori a căror putere era mai mare decât a ei. Poate că consilierii ei avuseseră dreptate tot timpul când o sfătuiseră să nu încheie un pact cu Volks; poate că exista un motiv pentru care fuseseră ocoliți în tot Imperiul.

Volusia, urmată de anturajul ei, a mărșăluit pe străzile capitalei și, în timp ce mergea, și-a ridicat privirea și a văzut în depărtare sute de cetățeni pe spate, Volks verzi deasupra lor țintuindu-i, sugând sângele din gâtul lor în timp ce trupurile lor se zvârcoliau.

Oriunde se uita, îi vedea pe Volks îngrozindu-și, măcelându-și oamenii. Și acolo, în centru, sub o statuie a ei, se afla liderul Volks, Vokin, care se satură cu mai multe cadavre deodată.

Volusia s-a apropiat de el, hotărâtă să pună capăt acestui haos, să-l alunge pe el și pe oamenii lui. Inima îi bătea în timp ce se întreba cum va reacționa el – se temea că nu va fi bine. Cu toate acestea, s-a mângâiat cu faptul că avea în spate toți generalii ei și că nu vor îndrăzni să o atingă, o zeiță.

Volusia s-a apropiat de el și s-a așezat deasupra lui și, în timp ce ea a făcut-o, el în cele din urmă s-a oprit să se îngâneze și a ridicat privirea la ea, încă mârâind, cu colții ascuțiți picurând sânge. O recunoscu cu gheață pe Volusia, cu întuneric în ochi, părând nebună să fie întreruptă.

— Și ce vrei, zeiță? întrebă el, cu vocea guturală, aproape mârâind.

Volusia era furioasă, nu numai pentru acțiunile sale, ci și pentru lipsa lui de respect.

„Vreau să pleci”, a poruncit ea. „Îmi vei părăsi imediat serviciul. Te expulz din capitală. Îți vei lua oamenii și vei ieși pe porți și nu te vei mai întoarce niciodată.”

Vokin s-a ridicat încet și amenințător și s-a ridicat la înălțimea lui – ceea ce nu era mult – și, respirând greu, răgușit, se uită înapoi la Volusia. În timp ce îi privea ochii schimbându-și culorile, demonici, pentru prima dată, simți o teamă reală.

„Voi face?” a batjocorit.

Făcu un pas spre ea și, în timp ce făcea, toți Volk s-au repezit deodată lângă el – în timp ce toți generalii ei își scoteau nervoși săbiile în spatele ei.

O tensiune groasă atârna în aer în timp ce cele două părți se înfruntau una cu cealaltă.

„Ai fi atât de nerăbdător încât să te confrunți cu o zeiță?” întrebă Volusia.

Vokin a râs.

„O zeiță?” a repetat el. „Cine a spus că ești unul?”

Ea se uită înapoi la el, dar simți o teamă reală crescând în ea în timp ce el făcu încă un pas mai aproape. Putea simți mirosul lui îngrozitor chiar și de aici.

„Nimeni nu îi respinge pe Volk”, a continuat el. „Nu tu, nu oricine. Pentru dezonoarea pe care ne-ai făcut-o astăzi, pentru nedreptatea pe care ai slujit-o, chiar crezi că nu va fi niciun preț de plătit?”

Volusia stătea mândră, simțind că zeița din ea preia controlul. La urma urmei, știa că era invincibilă.

„Vei să pleci”, a spus ea, „pentru că puterile mele sunt mai mari decât ale tale”.

"Sunt ei?" el a raspuns.

El a zâmbit larg, o privire îngrozitoare pe care ea și-o va aminti pentru tot restul vieții, i-a ars în minte, în timp ce el întinse mâna cu degetele lui lungi și verzi și mângâia o parte a feței ei.

„Și totuși, mă tem”, a spus el, „nu ești atât de puternic pe cât crezi.”

În timp ce îi mângâia obrazul, Volusia țipă; ea a simțit deodată o durere aprinsă curgându-și în obraji, curgându-și de-a lungul feței, pe toată pielea. Oriunde se atinseseră degetele lui, ea simțea ca și cum pielea i se topea, arzându-i pomeții.

Volusia se lăsă în genunchi și țipă, simțindu-se mai multă durere decât putea concepe, șocată că ea, o zeiță, ar putea simți vreodată o asemenea durere.

Vokin râse în timp ce se întinse și întinse un mic oglindă auriu pentru ca ea să se vadă în ea.

Pe măsură ce Volusia se uită la propria ei reflecție, durerea ei s-a înrăutățit: s-a văzut pe sine și a vrut să vomite. În timp ce jumătate din chipul ei rămânea frumoasă, cealaltă jumătate devenise topită, distorsionată. Aspectul ei era cel mai înfricoșător lucru pe care îl văzuse vreodată și avea chef să moară la vederea ei însăși.

Vokin râse, un sunet îngrozitor.

— Aruncă o privire lungă la tine, Zeiță, spuse el. „Odată erai faimos pentru frumusețea ta – acum vei fi faimos pentru că ești grotesc. Ca și noi. Este cadoul nostru de rămas bun pentru tine. La urma urmei, nu știi că Volks nu pot pleca fără să ofere un cadou de plecare?

A râs și a râs în timp ce se întorcea și se îndepărta, ieșind pe porțile orașului, urmat de armata sa de vrăjitori, sursa de putere a Volusiei. Iar

Volusia nu putea face decât să îngenuncheze acolo, strângându-și fața și țipând spre ceruri cu glasul trosnit al unei zeițe.

CAPITOLUL TREEI DOI

Gwendolyn urcă pe scara în spirală de piatră din colțul îndepărtat al castelului Regelui, cu inima bătându-i de nerăbdare, în timp ce se îndrepta spre camera lui Argon. Regele îi dăduse cu bunăvoință lui Argon camera mare din vârful turnului în spirală pentru a se recupera și, de asemenea, îi promisese lui Gwendolyn că îi va oferi cei mai buni vindecători ai săi. Gwendolyn fusese nervoasă să-l vadă de atunci; la urma urmei, ultima dată când îl văzuse, el era încă în comat, iar ea era sceptică că se va ridica vreodată.

Cuvintele lui Jasmine o încurajaseră că Argonul se vindecă, iar referirea ei criptică la ceea ce știa Argon despre găsirea lui Thor și Guwayne o consuma. A fost ceva ce a reținut de la ea? De ce nu l-ar dezvălui? Și de unde o fată tânără știa toate astea?

Gwen, disperată după orice șansă, orice indiciu, să se poată reuni cu soțul și fiul ei, a ars de dorință când a ajuns la ultimul etaj și s-a repezit spre ușa mare arcuită a camerei lui.

Doi dintre gărzile regelui stăteau în fața lui, dar când i-au văzut expresia de pe chip, s-au gândit mai bine.

— Deschide ușa asta imediat, spuse ea, folosind vocea unei regine.

Au schimbat o privire și s-au făcut deoparte, deschizând ușa în timp ce ea se repezi înăuntru.

Gwendolyn a intrat în cameră, ușa trântindu-se în urma ei și, în timp ce o făcea, a tresărit la vederea dinaintea ei. Acolo, în magnificul turn în spirală, era o cameră frumoasă, în formă de cerc, cu pereții din pietruit, cu pereții căptușiți cu vitralii. Și mai șocant a fost ceea ce a văzut: Argon, așezat în pat, treaz, alert, privind direct la ea, purtând halatele lui albe și ținându-și toiagul. Era bucuroasă să-l vadă în viață, conștient, înapoi la vechiul lui sine. Ea a fost și mai surprinsă să vadă, așezată lângă pat, o femeie, care părea fără vârstă, cu părul lung, mătăsos, desfăcut la mijloc și

purtând o rochie verde, de mătase. Ochii ei străluceau roșii și stătea perfect drept, cu o mână pe spatele lui Argon, cu cealaltă pe umărul lui și fredonând încet, cu ochii închiși. Gwen și-a dat seama imediat că ea trebuie să fie vindecătoarea personală a Regelui, cea responsabilă pentru recuperarea lui Argon.

Mai mult, Gwen a simțit imediat legătura dintre cei doi, a simțit că se plăceau. Era ciudat – Gwen nu-și imaginase niciodată că Argon se îndrăgostește. Dar privindu-i pe cei doi, păreau perfecti împreună. Fiecare un vrăjitor puternic.

Gwen se opri în loc, atât de surprinsă la vedere, încât nu știa ce să spună.

Argon s-a uitat la ea, iar ochii i s-au luminat cu intensitate în timp ce stătea la toată înălțimea, ținându-și toiagul. Ea simți cu ușurare că marea lui putere îi revenise.

„Trăiești", a spus ea, uluită.

El a dat din cap și a zâmbit ușor.

„Într-adevăr," a răspuns el. „Mulțumesc că m-ai purtat prin deșert. Și în ajutorul Celtei."

Celta dădu din cap către Argon, cu ochii închiși.

Gwen a vrut să se repeze înainte și să-l îmbrățișeze, totuși era în conflict; era supărată pe el pentru că nu i-a spus orice știa care a împiedicat-o să-și găsească soțul și fiul.

„Ce știi despre Thor?" a cerut ea. „Și Guwayne? Și de ce nu mi-ai spus că ai un frate?"

Argon doar s-a uitat înapoi la ea, cu ochii strălucitori, neclintind niciodată, pierdut în lumi îndepărtate pe care știa că nu le va înțelege niciodată. O parte din el a fost întotdeauna de neatins, chiar și pentru ea.

„Nu toate cunoștințele sunt menite să fie dezvăluite", a răspuns el în cele din urmă.

Gwen se încruntă, refuzând să accepte nu ca răspuns.

„Guwayne este *fiul* meu ", a spus ea. „Thor este soțul meu. Merit să știu unde sunt. Am *nevoie* să știu unde sunt" , a spus ea, pas cu pas înainte, disperat.

Argon se uită înapoi la ea mult timp, apoi în cele din urmă oftă, se întoarse și se îndreptă spre fereastră, privind afară.

„În urmă cu multe secole", i-a spus el, „înainte de tatăl tatălui tău și de tatăl său înainte de el, fratele meu și cu mine eram apropiați. Cu toate

acestea, timpul are o modalitate de a bifurca chiar și cele mai puternice râuri și, în timp, ne-am despărțit. Acest univers nu era suficient de mare pentru a ține doi frați – nu frați ca eu și Ragon."

Argon tăcu mult timp, privind pe fereastră.

„A devenit clar că locul lui Ragon era aici, în Ridge, în această parte a lumii", a continuat el, „în timp ce al meu era în altă parte, în Inel. Eram două fețe ale aceleiași monede, două fețe ale aceluiași tată – la fel ca cele două fețe ale Inelului și ale Crestei."

În timp ce Argon a tăcut din nou, Gwen a procesat totul. Era greu de imaginat: tatăl lui Argon și Ragon. Era plină de întrebări, dar își ținea limba.

În cele din urmă, a început din nou.

„Locul meu era în Ring, protejând Canionul, susținând Scutul. Păzind Sabia Destinului, în timp ce Ragon păzea Creasta. Am trăit astfel multe, multe secole."

— Dar nu e aici acum, spuse Gwen, nedumerită.

Argon clătină din cap.

"Nu, nu este."

„Unde este atunci?" ea a intrebat.

„Ragon a prevăzut capătul crestei", a răspuns Argon, „și a făcut pașii necesari pentru a o salva. El este în exil, pe Insula Luminii, se pregătește pentru a doua venire."

"A doua venire?" întrebă Gwen.

Argon oftă lung și greu, rămânând tăcut. Gwen nu voia să știe, dar trebuia să știe unde se duce toate acestea și cum se leagă de Thor.

„Ceea ce vreau să știu este despre Thorgrin și Guwayne", a insistat ea în cele din urmă. „Ce nu-mi spui?"

Argon părea angoasă în timp ce se uita la fereastră, până când, în cele din urmă, se întoarse și se uită la ea. Intensitatea privirii lui era copleșitoare.

„Unele lucruri ne sunt date în viață", a spus el grav, „în timp ce altele sunt luate. Trebuie să sărbătorim ceea ce avem cât timp îl avem. Și când ceva este pierdut pentru noi, trebuie să-i lăsăm să plece."

Gwen își simți inima scufundându-se la cuvintele lui.

"Ce vrei să spui?" a cerut ea.

Făcu doi pași spre ea, stând la câțiva metri distanță, uitându-se în spate cu atâta intensitate încât a trebuit să se uite în altă parte. Nu-l văzuse niciodată purtând o expresie atât de serioasă.

„Soțul tău a plecat”, a pronunțat el grav, fiecare dintre cuvintele lui ca o lovitură pentru inima ei. „Și fiul tău a plecat la tine. Îmi pare rău, dar nu se vor mai întoarce niciodată. Nu așa cum îi cunoști.”

Gwen a simțit că se prăbușește.

"NU!" țipă ea, plângând, totul izbucnind din ea. Ea a alergat înainte și a apucat halatul lui Argon și l-a bătut în piept cu pumnii, iar și iar.

Argon stătea acolo, lipsit de expresie, fără a lupta împotriva ei, dar nici a mângâia-o.

— Îmi pare rău, spuse el după câteva momente. „L-am iubit pe Thorgrin ca pe un fiu. Și Guwayne, de asemenea.”

"NU!" țipă ea, refuzând să accepte.

Gwen se întoarse și alergă afară din cameră, pe coridor, și izbucni pe parapeții largi de pe vârful castelului. Stătea acolo, singură, strânsă de șină și cercetând orizontul. Se uită la vârfurile îndepărtate, ceața atârnând peste creastă. Undeva dincolo era Marea Deșeuri, iar dincolo de aceasta, marea mare. Purtând pe Thorgrin și Guwayne.

Nu și-a putut accepta soarta. Nu.

"NU!" Gwen a țipat spre cer. "Vino înapoi la mine!"

CAPITOLUL TREEI TREEI TREEI

Thor a simțit un sentiment din ce în ce mai profund de presimțire când s-a strâns de șină, stând la prova navei și se uita la Strâmtoarea Nebuniei, care se profila în fața lui. Apele roșii de sânge se zvârneau dedesubt în timp ce transportau nava pe curenții lor, în strâmtori. Thor se uită dintr-o parte în alta, uitându-se cu uimire, la fel ca și ceilalți, la stâncile negre aspre, zimțate, ridicându-se drept în sus, făcute dintr-o piatră neagră pe care nu o recunoștea. Erau aproape unul de altul, lăsând doar douăzeci de metri de ape furioase prin care să treacă, iar Thor se simțea claustrofob, cerul aproape închis. De asemenea, se simțea vulnerabil la atac, mai ales când examina stâncile și zărea mii de seturi de ochi mici și galbeni, strălucitori, care ieșeau din găuri minuscule din stânci, apoi dispăreau. Avea impresia că erau urmăriți de un milion de creaturi.

Dar nu asta îl preocupa cel mai mult. Când au intrat în strâmtoare, apa s-a agitat violent, legănându-și nava dintr-o parte în alta, în sus și în jos – iar Thor a început să audă ceva, ridicându-se peste zgomotul valurilor și vântului. La început era moale, ca un zumzet îndepărtat; pe măsură ce mergeau, totuși, a devenit mai puternic. Era aproape ca o incantare, ca un cor de voci fredonand in ton joase. Suna ca o bătaie de tobă, simțea că inima îi bătea în afara capului; îi răsuna în interiorul timpanului, iar sentimentul îl înnebunea.

Thor s-a prins de șină, trăind un sentiment pe care nu-l mai simțise niciodată înainte; era aproape ca un invadator nepoftit care intra în corpul lui. A simțit, pentru prima dată în viață, că își pierde controlul. De parcă nu mai putea gândi corect.

Cântarea a devenit mai tare și, pe măsură ce se făcea, el se simțea din ce în ce mai nervos; fiecare sunet mic era amplificat în interiorul lui: stropirea apei pe carenă; baterea pânzelor; sunetul acelor insecte, bâzâit; țipătul unei păsări sus, deasupra capului. Nu l-a putut opri, iar asta îl înnebunea.

Thor a început să simtă o furie crescându-i în vene, una pe care nu o putea controla sau înțelege. Îl consuma, îl făcea să-și dorească să atace, să omoare ceva – orice. Nu înțelegea de unde venea și, pe măsură ce navigau și mai adânc în Strâmtoare, a simțit că îl acapată complet. De parcă i-ar fi stăpânit chiar sufletul.

Thor apucă șina atât de tare că degetelor i se albiră în timp ce încerca să se stăpânească, să se exorcizeze de orice îl consuma. Se uită la ceilalți, sperând că vor vedea groaza prin care trecea și se vor grăbi să-l ajute.

Dar pe măsură ce Thor i-a văzut pe ceilalți, teama lui s-a adâncit. Putea vedea dintr-o privire că orice nebunie îl cuprinsese îi cuprinsese și pe ceilalți. Acolo era Elden, repezindu-se înainte și dând capul cu catargul, iar și iar; era Angel, ghemuită într-o minge pe podea, ținându-i capul; acolo era Selese, legănându-se în stânga și în dreapta, cu brațele înfășurate în jurul ei; Matus a îngenuncheat pe punte, smulgându-și părul de pe cap; Reece și-a scos sabia apoi a învelit-o, iar și iar; O'Connor se plimba sălbatic pe punți, alergând în sus și în jos, ca și cum ar fi încercat să coboare de pe barcă; iar Indra și-a ridicat sulița și a aruncat-o în punte, doar ca să o scoată și să o facă din nou și din nou.

Thor și-a dat seama că toți înnebuniseră. Pentru prima dată în viața lui, nu putea gândi limpede, nu putea veni cu o strategie de a pleca de aici, de a-i salva pe toți, de a se elibera. Nu se putea gândi deloc. Pur și simplu simțea că devine o minge de furie, din ce în ce mai mare, una pe care nu o putea controla, chiar și cu cele mai mari puteri ale sale. O luptă titanică avea loc în interiorul lui.

Și pierdea.

Thor țipă în timp ce se lăsă în genunchi, simțindu-și că și-ar rupe propria piele, capul i se despica, scandările crescând din ce în ce mai tare în capul lui, pe măsură ce barca se legăna din ce în ce mai violent. Thor a simțit că trebuie să omoare ceva – orice – ca să se oprească.

Thor s-a uitat în jos și s-a văzut ținând mânerul Sabiei Morților, strângând-o și lăsând-o să plece, strângând și lăsând-o, mâna lui aproape mișcându-se de la sine. În timp ce o examina, văzu fețele mici de pe mâner începând să se miște, încruntându-se, de parcă sabia însuși prindea viață. Și sabia, își dădu seama Thor, era afectată de aceste strâmtoare de nebunie.

Thor s-a trezit scoțând sabia din teacă, împotriva voinței sale; a încercat să o pună la loc cu toată puterea, dar nu a putut. Sabia îl prinse, iar

nebunia îi poruncea. Thor ardea să omoare orice dușman putea, ca să se oprească totul.

Dar problema era că nu era niciun dușman. Nu era nimic decât aer.

Thor a auzit un strigăt și, în timp ce se întoarse, nu-i venea să creadă ce vedea: acolo s-a dus O'Connor, alergând peste navă, țipând – apoi, sărind pe șină și sărind dintr-o parte, scufundându-se prin aer.

„O'CONNOR!" strigă Thor.

Dar era prea tarziu. Thor nu putea face altceva decât să privească, neputincios, cum O'Connor se aruncă peste margine, cu capul înainte, plonjând la treizeci de metri înspre apele roșii furioase de dedesubt. O'Connor a întins mâna și s-a agitat înainte de a fi luat imediat de ei – apoi a aspirat sub suprafață.

Nimeni nu i-a venit în ajutor – toți, inclusiv Thor, prea preocupați de propriile lor iaduri private. Curând, țipetele lui O'Connor au încetat, iar Thor a simțit o agonie de nespus, știind că tocmai pierduseră un membru al Legiunii pentru totdeauna.

Thor ardea să sară înăuntru și să-l salveze, dar nu a putut. Și când încerca cu toată puterea să-și reînvelească sabia, nici nu a putut face asta. Mâinile îi tremurau de efort — dar era mai puternică decât el.

Dintr-o dată, spre groaza lui Thor, și-a dat seama că țintea vârful sabiei spre el însuși, spre propria sa inimă. Mâinile i-au tremurat când și-a dat seama că avea de gând să se sinucidă.

Thor simți mișcare și ridică privirea și îl văzu pe Reece mergând spre el, luptându-se, învelindu-și și dezvelind sabia, cu o expresie dureroasă și confuză pe chipul lui. Pentru o clipă, Reece păru să se apuce de el însuși, să devină mai puternic decât orice ar fi fost.

„Fii puternic, Thorgrin!" strigă Reece, deasupra zgomotului vântului și al mării furioase. „Putem lupta cu asta. Suntem mai puternici decât asta!"

Thor a încercat să audă cuvintele prietenului său, dar scandările din interiorul lui au devenit prea puternice, bătăile de tobe ale furiei, împingându-l mai departe.

— Aproape am ajuns, Thorgrin! strigă Reece. „Încă doar câțiva metri!"

Thor și-a urmărit privirea și s-a întors pentru a vedea capătul strâmtorii Nebuniei care se profilează, stâncile despărțindu-se, apele liniștindu-se, cerul izbucnind în lumină.

Dar, deși era la doar câțiva metri distanță, era prea departe pentru el. Ar fi putut la fel de bine să fi fost în celălalt capăt al lumii.

Thor nu a mai suportat încă o secundă. Nu mai putea stăpâni furia, dorința de a ucide.

Într-un moment înfiorător, un moment care avea să-l bântuie pe Thorgrin pentru tot restul vieții, el s-a trezit în picioare și, cu mâinile tremurânde, redirecționând vârful sabiei departe de propriul piept. În schimb, era îngrozit să vadă că îl întorcea — și îl direcționa către Reece.

Reece s-a uitat în jos și a privit, iar fața lui a căzut îngrozit când și el și-a dat seama ce era pe cale să facă Thor.

Dar niciunul dintre ei nu l-a putut controla, amândoi în strânsoarea a ceva mult mai puternic decât ei.

Thor, neputincios să facă altfel, s-a trezit făcând un pas înainte, ridicând sabia și, în timp ce Reece întinse mâna să-l consoleze, cufundându-l chiar în inima care bătea cel mai bun prieten al său din lume.

Thor nu a putut face altceva decât să stea acolo și să sufle în timp ce îl ținea pe Reece strâns și l-a ucis pe bărbatul pe care îl iubea cel mai mult din lume.

CAPITOLUL TREIZECI PATRI

Darius s-a întins pe spate și a privit în sus și a privit una dintre acele creaturi ridicând toporul sus și coborând-o chiar pentru fața lui. Lumea lui s-a mișcat cu încetinitorul: a simțit fiecare adiere, a văzut chipul înghețat al fiarei, a auzit uralele îndepărtate ale mulțimii. Așa s-a simțit, și-a dat seama, să-și trăiască ultima suflare.

Darius dorea să reacționeze la timp, să se rostogolească din drum sau să blocheze lovitura – totuși știa că nu poate. Sabia lui stătea la doi metri distanță, iar de data aceasta creatura coborise prea repede pentru ca el să reacționeze la timp. Darius și-a văzut cu coada ochiului pe colegii săi gladiatori, toți morți pe pământ și știa că și timpul lui venise. Aici își va întâlni sfârșitul, pe acest podea prăfuită, în această arenă urâtă, cu toți acești gladiatori pe care nu-i cunoștea, uciși de această fiară îngrozitoare.

Darius nu avea regrete. Se luptase cu mândrie, nu se dăduse înapoi și înfruntase orice îi aruncaseră ei. Cel puțin ar avea acum șansa să se reîntâlnească cu frații săi de arme — Raj, Desmond, Kaz și Luzi — și să li se alăture în lumea viitoare. Darius s-a gândit la Loti și s-a întrebat dacă și ea era moartă, așteptând să-l întâmpine, sau dacă mai trăia undeva. Nu știa care era mai rău.

Lama s-a apropiat și Darius i-a simțit briza și s-a pregătit să moară – când deodată, un zgomot în urechi îi răsuna. Darius clipi și ridică privirea pentru a vedea lama uriașă a toporului oprită de un toiag lung, argintiu, la doar câțiva centimetri deasupra feței lui.

Darius s-a uitat peste el și a fost șocat să-l vadă pe Deklan, stând acolo calm, în hainele lui maro, privind înapoi, sfidător, la fiară, în timp ce își întindea toiagul de argint, blocându-i lovitura și salvând viața lui Darius.

Darius clipi de mai multe ori, neînțelegând ce vedea. Ce făcea Deklan aici? De ce își riscase viața pentru el? Cum a putut să fie atât de puternic încât să blocheze o lovitură atât de grozavă cu toiagul lui de argint?

În timp ce Darius se uita neîncrezător, încă încercând să proceseze totul, încercând să proceseze că era încă în viață, l-a văzut pe Deklan intră în acțiune. Deklan și-a rotit toiagul în cerc, aruncând toporul din mâna creaturii, apoi și-a tras toiagul înapoi și a înfipt creatura între ochi, trântind-o înapoi.

Securea mare s-a învârtit în aer, iar Deklan a întins mâna și l-a smuls fără întreruperi, apoi, în timp ce mai multe creaturi l-au încărcat, el a tras-o înapoi și a aruncat-o. A navigat cap la cap prin aer, apoi s-a înfipt în capul unei creaturi – spre bucuria mulțimii – doborând-o.

În aceeași mișcare, Deklan și-a răsucit toiagul și a zdrobit o altă creatură pe partea laterală a capului, făcând-o să-și cadă toporul în mijlocul loviturii și trimițând-o în genunchi. Alte creaturi au coborât asupra lui, dar Deklan le-a înfruntat pe toate calm, abia dacă păru tulburat, când le-a ocolit și și-a balansat toiagul în toate direcțiile, capăt peste cap, lovindu-se pe una aici și pe alta acolo, mișcându-se ca fulgerul în timp ce se arunca între ele. Era constant în mișcare, ca o pisică, mișcându-se cu o viteză și dexteritate uluitoare; era mai agil și mai grațios decât orice luptător pe care Darius îl văzuse vreodată.

Deklan s-a învârtit și a lovit unul în încheietura mâinii, dezarmandu-l, apoi a întins unul în gât, apoi s-a eschivat și a scos altul din spatele genunchilor, apoi s-a rostogolit și s-a balansat în sus, lovindu-l pe altul între picioare. A creat un cerc de devastare în jurul lui, blocându-le sau ferindu-le loviturile, mișcându-se atât de repede încât nimeni nu-l putea atinge. Era ca un vârtej și nu s-a oprit până când toate creaturile s-au întins pe pământ înaintea lui.

Cu o pauză în luptă, Deklan se apropie de Darius, calm și răcoros, și întinse o mână.

Darius ridică privirea, șocat, încă abia crezând ce se întâmplase. L-a luat de mână pe Deklan și l-a strâns în picioare.

Deklan îi zâmbi înapoi.

— M-am gândit că nu te pot lăsa să te distrezi toată, spuse el zâmbind.

Deklan luă un topor scăpat, făcu un pas înainte și tăie lanțurile lui Darius, eliberându-l.

Mulțimea a răcnit de surprindere și încântare, iar Darius s-a întors și a preluat totul, stând acolo cu Deklan în ochiul tornadei, văzând toate creaturile doborâte, toate pe cale să se ridice din nou. Se uită înapoi la

Deklan cu uimire, întrebându-se. Nu întâlnise niciodată un războinic mai mare. Cine era acest om?

Peste tot în jurul lor, creaturile se ridicau încet și, în timp ce Darius își strânse strânsoarea mânerului unui topor, se simți îndrăznit. Stând cot la cot cu Deklan, a simțit că, pentru prima dată, poate câștiga.

— Nu înțeleg, spuse Darius, în timp ce așteptau, spate în spate, ca creaturile să vină din nou. „De ce ți-ai riscat viața pentru mine?”

„Mi-am dat seama că ai dreptate”, a spus el. „Viața este un lucru mic. Onoarea contează mai mult. Undeva pe drum, mi-am pierdut drumul. M-ai ajutat să-l găsesc din nou. Am terminat de supraviețuit: acum aleg să trăiesc – și să trăiesc cu onoare.”

„Dar de ce eu?” insistă Darius, ceva care îl deranjează. „De ce să renunți la toate, de ce să-ți riști viața pentru *mine* , un străin?”

A urmat o pauză, în mijlocul vuietului mulțimii, în timp ce mai multe creaturi își luau picioarele, adunându-se ca o mică armată pentru a se întoarce după ele. Darius s-a pregătit, deoarece știa că lupta vieții lui urma.

„Pentru că, Darius”, a răspuns în cele din urmă Deklan, „nu ești străin”.

Darius s-a uitat înapoi la el, nedumerit și, în timp ce a făcut-o, a recunoscut în sfârșit ceva în ochii bărbatului, ceva care fusese la marginea conștiinței sale, ceva care în cele din urmă a făcut totul să aibă sens.

„Pentru că tu, Darius”, a spus el, pregătindu-se pentru loviturile viitoare, „ești fiul meu”.

ACUM DISPONIBIL!
FINALA INELULUI VRAJESTIOR!

DARUL BĂTILIEI
(CARTEA #17 ÎN INELUL Vrăjitorului)

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
—*Cărți și recenzii de filme* , Roberto Mattos *(referitor la A Quest of Heroes)*

THE GIFT OF BATTLE (Cartea #17) este finalul serialului bestseller THE SORCERER'S RING, care începe cu A QUEST OF HEROES (cartea #1)!

În cadoul bătăliei, Thor își întâmpină cea mai mare și finală provocare, în timp ce caută mai adânc în Țara Sângelui pentru a încerca să-l salveze pe Guwayne. Întâlnind dușmani mai puternici decât și-a imaginat vreodată, Thor își dă seama curând că se confruntă cu o armată a întunericului, una pentru care puterile lui nu se potrivesc. Când află că un obiect sacru îi poate

oferi puterile de care are nevoie - un obiect care a fost ținut secret de secole - el trebuie să pornească într-o căutare finală pentru a-l recupera înainte de a fi prea târziu, cu soarta Inelului atârnând în balanță. .

Gwendolyn își păstrează jurământul față de Regele Ridge, intrând în turn și confruntându-se cu liderul de cult pentru a afla ce secret ascunde el. Revelația o trimite la Argon și, în cele din urmă, la stăpânul lui Argon - unde învață cel mai mare secret dintre toate, unul care poate modifica destinul poporului ei. Când Ridge este descoperită de Imperiu, începe invazia și, sub atacul celei mai mari armate cunoscute de om, îi revine lui Gwendolyn să se apere și să-și conducă poporul într-un exod final în masă.

Frații Legiunii lui Thor, singuri, se confruntă cu riscuri inimaginabile, deoarece Angel este pe moarte de lepră. Darius luptă pentru viața lui alături de tatăl său în capitala Imperiului, până când o întorsătură surpriză îl determină, fără nimic de pierdut, să-și exploateze în sfârșit propriile puteri. Erec și Alistair ajung la Volusia, luptându-și drumul în sus, și își continuă căutarea pentru Gwendolyn și exilați, în timp ce se confruntă cu bătălii neașteptate. Iar Godfrey realizează că în cele din urmă trebuie să ia o decizie pentru a fi omul care își dorește să fie.

Volusia, înconjurată de toată puterea Cavalerilor celor Șapte, trebuie să se pună la încercare ca zeiță și să descopere dacă ea singură are puterea de a zdrobi oamenii și de a conduce Imperiul. În timp ce Argon, confruntat cu sfârșitul zilelor sale, își dă seama că a sosit timpul să se sacrifice.

Pe măsură ce binele și răul atârnă în balanță, o bătălie finală, epică – cea mai mare bătălie dintre toate – va determina rezultatul Inelului pentru toate timpurile.

Cu construirea și caracterizarea sa sofisticată a lumii, DARUL BĂtăLIEI este o poveste epică despre prieteni și iubitori, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre majorat, despre inimile zdrobite, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și

care va atrage toate vârstele și genurile. DARUL BĂTILIEI este cea mai lungă dintre toate cărțile din serie, cu 93.000 de cuvinte!

Și noua serie epică fantastică a lui Morgan, RISE OF THE DRAGONS (KINGS AND Sorcerers — CARTEA 1) este acum disponibilă!

„Plenă de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.”
— *Publishers Weekly* *(despre A Quest of Heroes)*

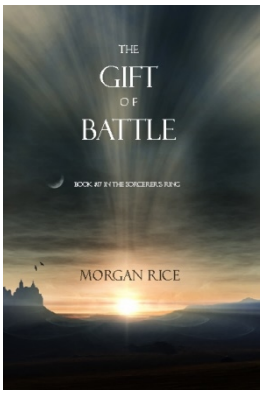

DARUL BĂTILIEI
(CARTEA #17 ÎN INELUL Vrăjitorului)

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RĂSCHIREA DRAGONILOR (Cartea nr. 1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJĂ DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea #3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor

TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și păstrați legătura!